

**National Library
of Sweden**

Denna bok digitaliserades på Kungl. biblioteket år 2012

STATENS OFFENTLIGA UTREDNINGAR 1956:60

Finansdepartementet

TULLTAXEFÖRORDNING

FÖRSLAG AV
1952 ÅRS TULLTAXEKOMMITTÉ

Stockholm 1956

Statens offentliga utredningar 1956

Kronologisk förteckning

1. Aldringvård. Idun, 344 s. S.
2. Fiskhandeln i Sverige. Idun, 194 s. Jo.
3. Restaurering av Uppsala domkyrka. Victor Petterson. 170 s. E.
4. Statens stöd åt växtförädlingen m. m. Egnellska. 295 s. Jo.
5. Standardtariffer för detaljdistribution av elektrisk kraft. Heggström, 96 s. K.
6. Statsägda aktiebolag i Sverige. Av R. Tersman. Idun, 110 s. Fi.
7. Städernas donationsjord. Kihlström, 86 s. I.
8. Förenklad statsbidragsgivning. Idun, 109 s. Fi.
9. Frågan om fortsatt samarbete mellan staten och TGO i LKAB. Marcus, 48 s. Fi.
10. Investeringsverksamhet och sparande. Balansproblem på lång och kort sikt. Av L. Lindberger. Heggström, 267 s. Fi.
11. Atomenergien. Beckman, 117 s. H.
12. Bihang till kyrkohandboken. Idun, 100 s. E.
13. Konstbildning i Sverige. Kihlström, 443 s., 24 s. pl. E.
14. Tulltaxa. 1. Allmänna synpunkter. Heggström, 210 s. Fi.
15. Tulltaxa. 2. Detaljmotivering. Heggström, 849 s. Fi.
16. Tulltaxa. 3. Taxan. Heggström, 179 s. Fi.
17. Fiskeområde. Idun, 106 s. Jo.
18. Seminarieorganisationen. I. Idun, 237 s. E.
19. Kommunalförbund och indelningsändringar. Idun, 228 s. I.
20. Utredningen om kortare arbetstid. Kihlström, 277 s. S.
21. Utredningen om kortare arbetstid. Bilagor. Kihlström, 236 s. S.
22. Alternativt aftonsångsritual. Idun, 85 s. E.
23. Vissa ändringar i nöjesbeskattningen m. m. Beckman, 239 s. Fi.
24. Statsägda företag i utlandet. Idun, 351 s. Fi.
25. Upphovsmannarätt till litterära och konstnärliga verk. Idun, 633 s. Ju.
26. Byggnadsminnen. Victor Petterson, 156 s. Ju.
27. Betänkande med förslag till sjukhuslag m. m. Kihlström, 227 s. I.
28. Rådhusrätts sammansättning i brottmål. Norstedt, 54 s. Ju.
29. Lag om rätt att utöva läkekonsten. Beckman, 192 s. I.
30. Prästvalslag. Kihlström, 204 s. E.
31. Remissyttranden. Kihlström, 400 s. S.
32. Hemmen och samhällsplaneringen. Beckman, 210 s. S.
33. Skogsindustrins utbyggnad. Idun, 235 s. H.
34. Kliniska utbildningsplatser för blivande läkare. Idun, 173 s. E.
35. Upplysningsverksamhet vid folkomröstningar. Kihlström, 141 s., 6 s. pl. Ju.
36. Skogsbrukets arbetsmarknad. Idun, 292 s. S.
37. Alkoholblodprovet. Idun, 110 s. I.
38. Strålskydd. Kihlström, 348 s., 1 s. pl. I.
39. Offentliga byggnader. Översikt och byggnadsbehov. Idun, 267 s. K.
40. Riktlinjer för bostadspolitiken. Idun, 175 s. S.
41. Nya kommunala ortsavdrag. Idun, 247 s. Fi.
42. Staten och de politiska ungdomsorganisationerna. Kihlström, 102 s. E.
43. Zigenarfrågan. Framtiden, Malmö, 153 s., 8 s. pl. S.
44. Översyn av Förenta Nationernas stadga. Norstedt, 83 s. U.
45. Nordiska parlamentariska kommitténs slutbetänkande. Kihlström, 58 s. U.
46. Bränsleförsörjningen i atomåldern. 1. Förutsättningar, slutledningar, rekommendationer och förslag. Idun, 94 s. H.
47. Stöd åt ofullständiga familjer. Idun, 91 s. S.
48. Statsbudgetens verkningar på konjunkturutvecklingen. Av A. Lindbäck. Idun, 114 s. Fi.
49. Tillsynen å djurskyddslagens efterlevnad. Kihlström, 36 s. Ju.
50. 1951 års oljeutredning. Brandfarliga varor. Del 1. Norstedt, 188 s. H.
51. 1951 års oljeutredning. Brandfarliga varor. Del 2. Bilagor. Norstedt, 116 s. H.
52. Domartjänster i häradsrätt och hovrätt. Idun, 118 s. Ju.
53. Balanserad expansion. Marcus, 240 s. Fi.
54. Statens Järnvägars taxor. Beckman, 556 s. K.
55. Skyddslag. Marcus, 512 s. + 180 s. bilagor. Ju.
56. Ekonomiska villkor för rusdrycksutskänknigen. Idun, 391 s., 1 s. pl. Fi.
57. Undersökning av taxeringsutfallet. Norstedt, 151 s. Fi.
58. Bränsleförsörjningen i atomåldern. 2. Grundläggande studier av energiförsörjningens förutsättningar inom viktiga områden. Idun, 214 s., 4 s. pl. H.
59. Statens reproduktionsanstalt. Kihlström, 72 s. Fi.
60. Tulltaxeförordning. Heggström, 139 s. Fi.

Ann. Om särskild tryckort ej anges, är tryckorten Stockholm. Bokstäverna med fetstil utgöra begynnelsebokstäverna till det departement, under vilket utredningen avgivits, t. ex. E. = ecklesiastikdepartementet, Jo. = jordbruksdepartementet.

STATENS OFFENTLIGA UTREDNINGAR 1956: 60

Finansdepartementet

TULLTAXEFÖRORDNING

FÖRSLAG AV

1952 ÅRS TULLTAXEKOMMITTÉ

IVAR HÆGGSTRÖMS BOKTRYCKERI A. B.
STOCKHOLM 1956

STATENS KUNGLIGA HÖGSKOLEN I UPPSALA

ÅR 1880

UTVALDT FÖRORDNING

ÅR 1880

UTGITT AV HÖGSKOLEN I UPPSALA

ÅR 1880

UTGITT AV HÖGSKOLEN I UPPSALA

Innehållsförteckning

<i>Skrivelse till Herr Statsrådet och Chefen för Kungl. Finansdepartementet</i>	5
<i>Avd. I. Inledning</i>	7
<i>Avd. II. Bestämmelser angående tullvärde</i>	11
1. Frågan om acceptering av Bryssel-definitionen	11
2. Utformningen av de svenska bestämmelserna	32
<i>Avd. III. Tullfrihetsbestämmelser och andra särskilda föreskrifter</i>	53
1. Behandling av emballage (4 §)	53
2. Varor helt eller delvis av svenskt ursprung (6 §)	55
3. Skadade varor (7 §)	66
4. Särskild tullfrihet (8 §)	67
5. Tullfrihet för gränsbefolkningen (9 §)	84
6. Temporär tullfrihet för transportmedel (10 §)	86
7. Temporär tullfrihet för varor i allmänhet (11 §)	91
8. Utfärdande av tillämpningsföreskrifter (12 §)	98
9. Tullrestitution (13 §)	98
<i>Avd. IV. Författningsförslag</i>	99
1. Förslag till tulltaxeförordning	99
2. Utkast till tillämpningsföreskrifter till tulltaxeförordningen	104
3. Förslag till ändringar i tulltaxan	114
4. Förslag till ändrad lydelse av 148 § tullstadgan	115
<i>Bilagor</i>	
1. Konvention rörande varors tullvärde	116
2. Generaltullstyrelsens förslag till tulltaxeförordning	123
3. Nuvarande lydelse av tulltaxeförordningen	131
4. Översikt över sambandet mellan paragraferna i nuvarande tulltaxeförordning och i kommitténs förslag	139

Till Herr Statsrådet och Chefen

för Kungl. Finansdepartementet

Till fullföljande av det åt kommittén meddelade uppdraget, vilket avser en allmän översyn av tulltaxeförordningen och den därvid fogade tulltaxan, får 1952 års tulltaxekommitté, under erinran att kommittén den 25 maj 1956 avgivit betänkande med förslag till tulltaxa (SOU 1956: 14—16), härmed vördsamt överlämna betänkande med förslag till tulltaxeförordning.

Stockholm den 5 december 1956.

ARNE S. LUNDBERG

F. I. BOO

P. HJ. FAGERHOLM

VIDAR FAHLANDER

HANS GUSTAFSSON

NILS G. HANSSON

BERNT LINDSKOG

STIG SAHLIN

GUNNAR SPETZ

ERIK WESTERLIND

/ *Hans Hartler*

The Hereditary and Other

For A. and E. ...

The following is not a complete list of the names of the persons who have been admitted to the membership of the Society since the last meeting. It is intended to give a general idea of the progress of the Society and to show that the number of members is increasing.

Admitted in the 5th meeting, 1888.

Mr. J. ...

Mr. ...

Mr. ...

Mr. ...

Mr. ...

Mr. ...

Mr. ...

Mr. ...

Mr. ...

Mr. ...

Mr. ...

AVDELNING I

Inledning

Tulltaxan är enligt bestämmelsernas nuvarande utformning bilaga till en av riksdagen antagen förordning, *tulltaxeförordningen*, vars i 1 § meddelade huvudstadgande innebär att till riket införda varor skall beläggas med tull enligt tulltaxan. Härutöver innehåller tulltaxeförordningen dels vissa stadganden av mera omedelbar betydelse för tillämpningen av taxan, t. ex. regler angående beräkningen av varors tullpliktiga vikt och värde, dels ock vissa bestämmelser som kan sägas utgöra undantag från den i 1 § intagna huvudregeln. Dessa undantagsbestämmelser avser införsel under sådana omständigheter att andra intressen ansetts väga tyngre än de fiskala och protektionistiska motiv som kan ligga bakom taxan. Vissa av de åsyftade bestämmelserna innebär definitiv befrielse från tull (s. k. särskild tullfrihet). Som ett specialfall härav kan betraktas den tullfrihet, som medgives gränsbefolkningen för varor i egentlig gränstrafik. Andra undantagsbestämmelser medgiver temporär tullfrihet, d. v. s. tullfrihet under förutsättning att varorna efter viss tid återutföres. Vidare finnes särskilda regler angående s. k. tullindring, d. v. s. den nedsättning i jämförelse med eljest utgående tull, som medgives för varor vilka återinföres efter i utlandet undergången reparation eller bearbetning, ävensom angående tullnedsättning för skadade varor. Närmare föreskrifter angående tillämpningen av tulltaxeförordningens bestämmelser är enligt bemyndigande meddelade av Kungl. Maj:t i en särskild kungörelse (1953: 655; tullverkets författningssamling 1953: 202) med *tillämpningsföreskrifter* till tulltaxeförordningen. Vidare har generaltullstyrelsen i en kungörelse (tullverkets författningssamling 1953: 203) med *anvisningar* till dessa tillämpningsföreskrifter utfärdat stadganden med karaktär av ordningsföreskrifter eller regler för tullverkets interna arbete.

Nämnas må att åtskilliga bestämmelser angående varors behandling i tullhänseende har sin plats i andra författningar. Tullklareringsförfarandet regleras sålunda i tullstadgan och tullordningen, vilka författningar även innehåller bestämmelser om exempelvis tullager, d. v. s. anordningar för uppskov med betalning av tull i avvaktan på varornas disposition för den inhemska marknaden eller återutförsel. Erforderliga specialregler för behandlingen av gods i frihamnarna är meddelade i frihamnsstadgan och frihamnstillordningen. Bestämmelser angående restitution av tull för varor som återutföres i oförändrat skick eller efter här i landet undergången bearbetning återfinnes i tullrestitutionsförordningen

med därtill anknutna tillämpningsföreskrifter jämte anvisningar. Slutligen kan nämnas att stadganden angående själva utförandet av tullbehandlingsarbetet i huvudsak har sin plats i tjänstgöringsreglementet för tullverket.

Kommittén finner den nuvarande avgränsningen av det område som regleras av tulltaxeförordningen och dess följdförfattningar naturlig och ifrågasätter icke någon ändring härvidlag.

Förordningens huvudstadgande samt av förordningen reglerade spörsmål av mera omedelbar betydelse för tulltaxans tillämpning har behandlats i samband med kommitténs arbete på revidering av själva tulltaxan och kommittén har i sitt den 25 maj 1956 avgivna betänkande angående tulltaxan även framlagt förslag till nämnda delar av tulltaxeförordningen (1—4 §§ av förordningen). Härvid underströks emellertid att kommitténs prövning såvitt anginge den i förslagets 4 § behandlade frågan om tullvärdeberäkning dittills endast avsett ett detaljspörsmål och att denna fråga komme att göras till föremål för ytterligare saklig prövning. Vidare framhölls att textförslaget även i övrigt vore att anse som preliminärt och i samband med den fortsatta översynen av förordningen kunde bli föremål för jämkningar av främst redaktionell art. Kommittén har emellertid icke funnit andra jämkningar erforderliga än en viss ändring av paragrafernas ordningsföljd; 1, 2 och 5 §§ i det förslag till tulltaxeförordning som nu framlägges överensstämmer sålunda helt med resp. 1, 3 och 2 §§ i det tidigare förslaget. Beträffande motiveringen för detta får kommittén hänvisa till det förut nämnda betänkandet.

Nämnas må i detta sammanhang att 2 § i nuvarande förordning saknar motsvarighet i kommitténs förslag. Enligt vad som anförts i det tidigare betänkandet ersättes paragrafens detaljbestämmelser av stadganden i de allmänna reglerna för tulltaxans tillämpning eller i själva taxan. Förutom nämnda bestämmelser innehåller paragrafen en allmän föreskrift om att varor skall tulltaxeras i det skick vari de inkommer. Avsaknaden i kommitténs förslag av motsvarighet till denna föreskrift betyder icke ett frångående av ifrågavarande princip, utan det får anses ligga i sakens natur att varans beskaffenhet vid importen i normala fall blir avgörande för tulltaxeringen utan att särskild föreskrift därom behöver utfärdas, men fall kan inträffa då en strikt tillämpning av denna princip skulle leda till uppenbart orimliga konsekvenser. Kommittén har härvid särskilt tänkt på sådana fall som t. ex. att varor förtyngts genom vattendränkning under transporten. Förtullningen bör i dylika fall kunna ske efter varans normala beskaffenhet. Kommittén har genom slopande av den kategoriska regeln om varors tulltaxering i det skick vari de inkommer velat bereda visst utrymme för av omständigheterna påkallade undantag från den ifrågavarande principen men förutsätter såsom ovan anförts att denna utan särskilt stadgande även i fortsättningen normalt kommer i tillämpning.

Frågan om tullvärdeberäkningen har i enlighet med vad ovan anförts nu upptagits till fullständig prövning. Denna del av kommitténs arbete har fått sin

speciella prägel av att det här gällt spörsmålet om anpassning av de svenska bestämmelserna efter en internationell överenskommelse och att kommittén haft att beakta av myndigheter och organisationer avgivna yttranden över ett tidigare förslag i ämnet. Kommittén har därför funnit lämpligt att behandla denna fråga i ett särskilt avsnitt av betänkandet. Arbetet har resulterat i att bestämmelserna, som i det nu framlagda förslaget är upptagna i 3 §, erhållit helt ny lydelse.

Beträffande återstående delar av tulltaxeförordningen har kommittén särskilt beaktat de olika stadgandenas fördelning mellan själva förordningen och tillämpningsföreskrifterna. Tulltaxeförordningen har successivt ändrats och kompletterats med nya bestämmelser efter hand som behov därav visat sig föreliggande. Detta har varit fallet icke minst på senare tid, då stor internationell livaktighet förekommit på tullområdet, vilken resulterat i konventioner som påverkat den svenska lagstiftningen. Att bestämmelserna på detta sätt anpassas efter utvecklingen får anses vara självklart, men det torde vara önskvärt att riksdagen icke betungas med alltför bagatellartade frågor. Tulltaxeförordningen har vidare icke minst på grund av de sålunda under årens lopp vidtagna ändringarna och kompletteringarna kommit att bli mycket detaljerad och svåröverskådlig, något som i viss mån får tillskrivas den fiskala inställning i tullfrågor som tidigare gjort sig gällande i större utsträckning än som numera torde anses nödvändigt. Medgivna lättnader har ofta omgärdats med restriktioner som numera knappast anses sakligt motiverade. Kommittén har därför i sitt revisionsarbete i stort sett följt två huvudlinjer, nämligen *dels* att i själva tulltaxeförordningen endast bibehålla mera generella stadganden och i största möjliga utsträckning överföra detaljregleringen till tillämpningsföreskrifterna, *dels* att förenkla bestämmelserna genom avskaffande av omotiverade begränsningar i medgivna förmåner.

Ehuru det icke utsagts i kommitténs direktiv att revisionsarbetet skall omfatta annat än tulltaxeförordningen, ligger det i sakens natur att kommittén för att belysa sina förslag måste i viss utsträckning behandla även tillämpningsföreskrifterna, detta i synnerhet med hänsyn till den ovan berörda omfördelning av författningsstoffet som förslagen innebär. Kommittén har dock icke utformat något definitivt förslag till tillämpningsföreskrifter utan i regel endast i utkast skisserat bestämmelserna i den utsträckning som erfordras för att den åsyftade sakliga innebörden av stadgandena i tulltaxeförordningen skall bli klargjord. Anmärkas må emellertid att tillämpningsföreskrifterna i vad gäller tullvärdeberäkningen främst avser att i svensk lagstiftning omsätta ett genom internationell överenskommelse givet sakinhåll; på grund härav och med hänsyn jämväl till bestämmelsernas stora betydelse för tullsystemets funktion har utkastet i dessa delar givits en mera definitiv utformning.

Kommitténs arbete har i väsentlig utsträckning baserats på inom generaltullstyrelsen verkställda utredningar med förslag *dels* till 4 § tulltaxeförord-

ningen jämte därtill hörande tillämpningsföreskrifter, dels till övriga i detta betänkande behandlade delar av nämnda förordning; förslagen i fråga har sammanförts i bilaga 2 till betänkandet. Bilaga 1 utgöres av en svensk översättning av texten till förut berörda internationella överenskommelse angående tullvärdeberäkning; i bilaga 3 har nuvarande tulltaxeförordning återgivits i sin senaste lydelse; bilaga 4 slutligen upptager en översikt över sambandet i stort mellan paragraferna i nuvarande tulltaxeförordning och i kommitténs förslag.

AVDELNING II

Bestämmelser angående tullvärde

1. *Frågan om accepterande av Bryssel-definitionen*

Inledning

Inom den tidigare i Bryssel verksamma Studiegruppen för en europeisk tullunion upprättades den 15 december 1950 tre konventioner, nämligen angående nomenklatur för klassificering av varor i tulltarifferna, angående varors tullvärde samt angående upprättandet av ett råd för samarbete på tullområdet. Samtliga konventioner har undertecknats av Sverige, sedan Kungl. Maj:t för sin del den 16 mars 1951 godkänt desamma. Konventionerna är emellertid underkastade ratificering, för vilken kräves riksdagens godkännande. Sådant godkännande har utverkats i fråga om konventionen angående upprättandet av ett råd för samarbete på tullområdet; denna konvention har sedermera ratificerats av Sverige. Ratificering av de båda övriga konventionerna kan icke ske förrän den svenska lagstiftningen på området omarbetats till överensstämmelse med konventionerna; riksdagens godkännande av dessa har med hänsyn därtill ansetts böra utverkas först i samband med att de erforderliga författningsändringarna förelägges riksdagen.

Vad angår tullnomenklaturen har i enlighet med erhållna direktiv förslag till anpassning av den svenska lagstiftningen (tulltaxan) efter ifrågavarande konvention framlagts med kommitténs betänkande den 25 maj 1956 (SOU 1956: 14—16).

Beträffande tullvärdet har generaltullstyrelsen enligt uppdrag av Kungl. Maj:t utarbetat förslag till omarbetning av de svenska bestämmelserna efter den i ämnet avslutna konventionen. Förslaget återfinnes i bilaga 2 till detta betänkande (4 § tulltaxeförordningen jämte därtill hörande tillämpningsföreskrifter). Över förslaget har yttranden avgivits av kommerskollegium, statens handels- och industrikommission samt Svenska bankföreningen; vid kommerskollegiets utlåtande har fogats yttranden av handelskamrarna i Stockholm, Göteborg, Malmö och Gävle samt Sveriges industriförbund, Sveriges allmänna exportförening, Sveriges grossistförbund, Sveriges köpmannaförbund, Sveriges lantbruksförbund och Kooperativa förbundet. Handlingarna i ärendet har därefter överlämnats till tulltaxekommittén för att tagas i övervägande vid fullgörandet av kommitténs utredningsuppdrag.

Brysselkonventionen

Texten till den sålunda aktualiserade konventionen, som består av aderton artiklar jämte tre bilagor, återgives i svensk översättning i bilaga I; konventionen innebär i huvudsak följande. Fördragsslutande part skall i sin nationella lagstiftning införa den definition av tullvärdet som angivits i bilaga I till konventionen. Därjämte skall vid tillämpning av definitionen iakttagas bestämmelserna i vissa i bilaga II till konventionen intagna anmärkningar. Varje part har emellertid rätt att modifiera definitionens text genom att i densamma intaga bestämmelserna i nämnda anmärkningar eller genom att giva definitionen sådan juridisk form, som kan vara nödvändig för att den skall erhålla avsedd rättsverkan, i förekommande fall genom att utöka texten med kompletterande bestämmelser för att precisera definitionens innebörd. Konventionens efterlevnad skall övervakas av rådet för samarbete på tullområdet i syfte att säkerställa en likformig tolkning och tillämpning av densamma; för detta ändamål upprättas en värdekommitté.

Enligt värdedefinitionens *artikel I* skall tullvärdet för vara, som införes för inhemsk förbrukning, anses vara lika med normalpriset, varmed förstås det pris, som varan vid den tidpunkt, då tullen blir betalbar, skulle betinga vid försäljning i öppna marknaden mellan av varandra oberoende köpare och säljare. Vid bestämmandet av normalpriset skall förutsättas, att varan avlämnats till köparen i den hamn eller på den ort, där den inkommer till importlandet, och att alla kostnader, som hänför sig till varans försäljning eller dess avlämnande i sagda hamn eller på sagda ort, åvilar säljaren, men att alla tullar och avgifter, som utgår i importlandet, åvilar köparen.

I *artikel II* anges förutsättningarna för att en »försäljning i öppna marknaden mellan av varandra oberoende köpare och säljare» skall anses föreligga.

Enligt *artikel III* skall i fråga om vara, som är tillverkad i överensstämmelse med en patenterad uppfinning eller åtnjuter mönster- eller modellskydd eller som införes med utländskt varumärke eller för att försäljas med utländskt varumärke, normalpriset innefatta värdet av rätten att för varan använda patentet, mönstret, modellen eller varumärket.

Anmärkning 1 till artikel I innehåller en förklaring om att den tidpunkt, då tullen blir betalbar, må, allt efter varje enskilt lands lagstiftning, utgöra dagen för avgivande eller inregistrering av tullanmälan, dagen för erläggande av tullavgiften eller dagen för avhämtning av varan.

I *anmärkning 2* uppräknas vissa av de kostnader, som enligt *artikel I* punkt 2 i värdedefinitionen innefattas i normalpriset.

Enligt *anmärkning 3* skall, där priset (per enhet) är beroende av den varukvantitet, som försäljes, normalpriset fastställas under den förutsättningen, att försäljningen avser den kvantitet, som är föremål för värdering.

Anmärkning 4 föreskriver att omräkning av utländskt myntslag till importlandets mynt skall ske efter den officiella växelkursen i importlandet.

I *anmärkning 5* rekommenderas att, då fråga är om vara, som är föremål för bonafideförsäljning, det pris, som erlagts eller skall erläggas vid denna försäljning, godkännes som värde för varan i fråga med förbehåll för *dels* lämpliga säkerhetsåtgärder till förebyggande av att tull undandrages genom fiktiva eller falska kontrakt eller priser, *dels* sådana justeringar i kontraktspriset, som kan befinnas erforderliga på grund av skiljaktigheter mellan kontraktsbestämmelserna och det värdebegrepp, som kommit till uttryck i definitionen.

Anmärkning 1 till artikel III stadgar, att den i nämnda artikel förekommande bestämmelsen om att normalpriset skall innefatta värdet av rätten att använda utländskt varumärke kan tillämpas även i fråga om vara, som införes för att efter vidare bearbetning försäljas med sådant varumärke.

Enligt *anmärkning 2* kan, då fråga är om i importlandet inregistrerat varumärke, nämnda bestämmelse i artikel I begränsas till att gälla endast under vissa angivna förhållanden.

Arbetet i Bryssel har även innefattat utarbetande av kommentarer till värdedefinitionen för att tjäna som ledning vid tillämpningen av densamma. Kommentarererna lämnar dock åtskilliga detaljspörsmål olösta. Dessa kommer att diskuteras i den särskilda värdekommitté, som skall inrättas enligt konventionen, och vissa problem har redan behandlats av detta organ.

Jämförelse mellan Bryssel-definitionen och gällande svenska bestämmelser

Gällande bestämmelser för beräkning av varas tullvärde återfinnes i 4 § tulltaxeförordningen den 4 oktober 1929 (nr 316), sådan denna paragraf lyder enligt förordning den 26 april 1940 (nr 279), samt i 4—10 §§ kungörelsen den 30 oktober 1953 (nr 655) med tillämpningsföreskrifter till tulltaxeförordningen.

Generaltullstyrelsen har i samband med framläggande av sitt förslag i ämnet gjort nedan refererade jämförelse mellan nu gällande bestämmelser och konventionens definition av tullvärdet. Värdebegreppet har därvid efter mönster av kommentarerna till värdedefinitionen uppdelats i tre element, nämligen priset, tidpunkten och platsen.

Priset. Priset skall enligt nuvarande bestämmelser utgöra det vid försäljning till Sverige gällande marknadspriset. Detta anses i regel tillfredsställande styrkt av varuhavaren genom företeende av faktura och blir då lika med det pris som erlagts eller skall erläggas för varan. Konventionens värdedefinition upptager det pris som varan skulle betinga vid försäljning i öppna marknaden mellan av varandra oberoende köpare och säljare. Då även sistnämnda pris utgör ett marknadspris, föreligger icke någon väsentlig skillnad mellan de olika bestämmelserna i denna del. Det är även att märka att i *anmärkning 5* till artikel I i värdedefinitionen rekommenderas att det pris, som erlagts eller skall erläggas, under angivna förutsättningar godkännes såsom varans värde.

Tidpunkten. I fråga om den tidpunkt, till vilken värdet skall hänföra sig, överensstämmer gällande svenska regler icke med konventionens. Enligt 4 § första stycket tulltaxeförordningen skall varans marknadspris hänföra sig till »tiden för inköpet» (i fråga om icke inköpt vara till »tiden för avsändningen»), således i allmänhet till en tidpunkt som ligger före den dag då varan avsändes till Sverige. I konventionen har däremot angivits en tidpunkt, som ligger nära det tillfälle, då varan, sedan den införts, utlämnas till inhemsk förbrukning, nämligen den tidpunkt »då tullen blir betalbar».

Platsen. Vad slutligen beträffar platsen anger de svenska bestämmelserna »inköpsorten» (för icke inköpt vara »avsändningsorten»), under det att värdedefinitionen avser värdet på »importorten». Då emellertid i 4 § tulltaxeförordningen stadgas, att tullvärdet skall beräknas lika med marknadspriset på inköpsorten (avsändningsorten) med tillägg av bland annat frakt, försäkringspremier och annan på varan nedlagd kostnad, intill dess varan anlant till importorten, torde olikheten i fråga om platsen närmast vara av formell natur. I båda fallen erhålles nämligen ett cif-värde.

Den viktigaste skillnaden mellan gällande svenska bestämmelser och konventionens definition av tullvärdet avser således, framhåller generaltullstyrelsen, den tidpunkt till vilken värdet skall hänföra sig. Den nuvarande bestämmelsen att tullvärdet skall grundas på marknadspriset vid tiden för inköpet innebär bland annat, att vid beräkning av varas tullvärde hänsyn icke skall tagas till prisförändringar, som inträffat efter tiden för varans inköp, vare sig dessa prisförändringar är en följd av en höjning eller en sänkning av den allmänna prisnivån eller utgör resultatet av förhandlingar mellan köpare och säljare. Vid tillämpning av konventionens värdedefinition kan dylika prisförändringar tagas i betraktande. Detta innebär bl. a. att tullen för varor, som införtullas mera avsevärd tid efter inköpet, vilket ofta är fallet vid förtullning i frihamn eller från tullager, kan komma att beräknas icke såsom nu efter det pris, som gäller vid inköpet, utan efter det pris, som gäller vid tiden för varornas förtullning.

Vissa detaljfrågor regleras icke direkt av definitionens formulering utan klarlägges av anmärkningar och kommentarer. Dessa innebär i vissa fall att Brysseldefinitionen överensstämmer med, i andra fall att den skiljer sig från gällande svenska bestämmelser och praxis. Nedan redovisas några hithörande frågor som berörts i remissyttrandena eller eljest ansetts vara av intresse.

Ensamförsäljare. Kravet på att priset skall avse försäljning i öppna marknaden mellan av varandra oberoende köpare och säljare är icke något nytt för svenskt betraktelsesätt utan har tillämpats även här i landet. Brysseldefinitionen anlägger emellertid ett snävare betraktelsesätt, i det att till skillnad från svensk praxis hänsyn icke skall tagas till sådan prisreduktion, som kan förmedlas av att importen sker genom ensamförsäljare.

Kommissionärer och agenter. Likartat är spörsmålet om provisioner och arvoden åt kommissionärer eller agenter i importlandet. Enligt kommentarerna till

Bryssel-definitionen skall dylika kostnader inräknas i tullvärdet, under det att man enligt här i landet förut tillämpad praxis medgivit avdrag för desamma. Nyligen har generaltullstyrelsen emellertid utfärdat sådana ändrade anvisningar att överensstämmelse råder på denna punkt mellan svensk praxis och Bryssel-definitionens nyss angivna tolkning.

Rabatter. Varken Bryssel-definitionen eller de svenska reglerna kräver att det pris som tullvärdet skall grundas på måste avse viss kvantitet eller hänföra sig till visst stadium i distributionskedjan, utan båda räknar med att bedömningen verkställs efter de i varje särskilt fall rådande förhållandena i berörda hänseenden; detta innebär att avdrag i bruttopriset medgives för sedvanliga mängdrabatter och återförsäljarrabatter. Beträffande kassarabatt föreskriver kommentarerna till Bryssel-definitionen att avdrag skall medgivas vid tullvärdeberäkningen. Svensk praxis under senare tid har varit att icke medgiva sådant avdrag. Generaltullstyrelsen har emellertid nyligen genomfört en ändring av praxis så att överensstämmelse i berörda hänseende nu råder med Bryssel-definitionen.

Emballage. Frågan i vad mån hänsyn skall tagas till emballaget vid tullvärdets fastställande regleras av nuvarande 4 § tulltaxeförordningen så att i tullvärdet skall inräknas *värdet* av emballaget. Detta gäller även i det fall att emballaget skall återställas till avsändaren (s. k. låneemballage). Enligt bestämmelse i nyssnämnda författningsrum äger emellertid Konungen bestämma, enligt vilka grunder värdet av emballage skall beräknas i det fall, att emballaget helt eller delvis utgöres av godsbehållare (container). Med stöd av detta bemyndigande har Kungl. Maj:t föreskrivit, att vid tulltaxering av värdetull underkastad vara, vars emballage helt eller delvis utgöres av järnväg tillhörig eller hos järnväg inregistrerad godsbehållare, värdet av hela emballaget skall beräknas till tre procent av varans marknadspris. Bestämmelsen i fråga återfinnes i 10 § tillämpningsföreskrifterna till tulltaxeförordningen. Enligt bestämmelser i artikel I punkt 2 b) i tullvärde-definitionen och i anmärkning 2 till nämnda artikel skall i tullvärdet ingå *kostnader* för emballage i den mån icke detta i tullhänseende behandlas som särskild vara. En övergång till värdedefinitionens bestämmelser kommer följaktligen att medföra, att i fråga om emballage, som är avsett att returneras, endast hyran jämte i vissa fall returfrakten för detsamma inbegripes i tullvärdet. Vad beträffar införsel i sådana godsbehållare, som utgör transportmedel, skall vid tillämpning av sistnämnda bestämmelser i tullvärdet för varorna inräknas kostnaderna för transporten i dylika behållare, det vill säga frakt- och hyreskostnader (i förekommande fall efter uppskattning).

Växelkurs. Beträffande kursberäkningen för utländsk valuta föreskrives i kommentarerna till Bryssel-definitionen att omräkning till importlandets mynt bör ske efter den officiella växelkursen vid den tidpunkt då tullen blir betalbar. Nu gällande bestämmelser (6 § tillämpningsföreskrifterna) stadgar i detta hänseende, att om säljare och köpare överenskommit om köpeskillningens beräkning efter viss kurs skall denna tillämpas. Har sådan överenskommelse icke träffats,

skall i fråga om belopp, som erlagts före varans tulltaxering, den försäljningskurs tillämpas, som angives i de officiella kursnoteringarna vid det eller de tillfällena, då betalningen skett. I övriga fall skall omräkning ske med tillämpning av den försäljningskurs, som angives i de senaste officiella kursnoteringar, vilka kan vara för tullanstalten kända vid tulltaxeringstillfället.

Patent och varumärke. I fråga om kostnader som hänför sig till rätten att använda patent, mönster, modell eller varumärke torde Bryssel-definitionens regler (artikel III med tillhörande anmärkningar) i huvudsak överensstämma med den praxis som hittills tillämpats i vårt land.

Flygfrakt. Enligt såväl Bryssel-definitionen som nu gällande regler beräknas fraktkostnaderna efter det transportsätt som faktiskt använts vid importen, vilket innebär att kostnaden för flygfrakt i förekommande fall inräknas i tullvärdet (vissa undantag förekommer enligt såväl Bryssel-definitionen som nuvarande regler).

Lossningskostnader. Lossnings- och ilandföringskostnader inräknas enligt nuvarande praxis icke i tullvärdet; frågan om inräknande av dylika kostnader vid tillämpning av Bryssel-definitionen avses bli föremål för utredning inom samarbetsrådet.

Konsulatsavgifter. Avgifter av detta slag skall enligt Bryssel-definitionen inräknas i tullvärdet. Våra nuvarande bestämmelser reglerar icke uttryckligen detta spörsmål, vilket tidigare saknat aktualitet, eftersom värdetullar icke förekommit beträffande det fåtal varor för vilka konsulatsavgifter kommer i fråga. Dylika avgifter av den karaktär som åsyftas i remissyttrandena tillämpas över huvud taget icke av Sverige.

Remissyttrandet

Konventionen angående varors tullvärde med därtill hörande värdedefinition har (frånsett av generaltullstyrelsen på olika stadier av förberedelsearbetet avgivna yttranden) icke varit föremål för egentlig remissbehandling förrän i samband med de av styrelsen utarbetade förslagen till anpassning av de svenska bestämmelserna efter konventionens föreskrifter. Ibland är det svårt att avgöra i vad mån uttalanden i de avgivna remissvaren tar sikte på konventionens (värdedefinitionens) bestämmelser eller styrelsens förslag i nyssnämnda avseende. Nedan lämnas en redogörelse för uttalanden som får anses närmast avse själva konventionen (värdedefinitionen), under det att uttalanden som får anses närmast avse förslaget till svenska bestämmelser redovisas i följande avsnitt.

Allmänna synpunkter

Skånes handelskammare har framhållit att konventionen kommer att skapa enhetliga normer för tullvärdeberäkningen och därigenom synes utgöra ett betydelsefullt bidrag till strävandena att underlätta det mellanfolkliga samarbetet.

Grossistförbundet har ansett det beklagligt att näringslivet icke lämnats tillfälle att redan före godkännandet taga del av och yttra sig över konventionen. Denna innehåller nämligen vissa bindande föreskrifter, som i princip är utformade annorlunda än de gällande svenska bestämmelserna och vilkas ändamålsenlighet därjämte i olika avseenden kan ifrågasättas. Den ökade användningen av värdetullar i den nya tulltaxan synes medföra att principerna för tullvärdeberäkningen blir av utomordentlig betydelse för parti- och importhandeln.

Exportföreningen har anfört att man vid utformningen av konventionen stött sig på vissa grundsatser, som synes väl överensstämma med exportnäringens krav men som beklagligtvis icke tillfullo fått präglade konventionens text. Tillämpningsföreskrifterna i vissa av de länder som redan ratificerat konventionen har väckt allvarliga betänkligheter. Dylika föreskrifter synes i många fall dels ha utformats i klart protektionistiska syften, dels ha tillämpats i en anda av godtycke och formalism. Svenska exportföretag har sålunda haft mindre gynnsamma erfarenheter beträffande vissa länder. Enligt föreningens mening vore det av stort värde om man från svensk sida vid kommande diskussioner inom värdekommittén kunde förmå andra länder att på sätt tydligen komme att ske i Sverige lägga fakturapriset till grund för tullvärdeberäkningen. Lika självklart som det bör vara att Sverige icke ställer sig avvisande till en internationell uppgörelse med ett så viktigt ändamål som tullvärdekonventionen, lika nödvändigt synes det vara att de svenska intressena hävdas gentemot de stater som utnyttjar varje tillfälle att med åtgärder på tullområdet främja sina protektionistiska syften.

Lantbruksförbundet har framhållit att det i Bryssel utförda arbetet kan få stor betydelse för den internationella handeln. I den mån likartade bestämmelser införes i olika länders tullagstiftning synes förutsättningarna ökas för ett i tullhänseende friktionsfritt varuutbyte länderna emellan. Ur utredningssynpunkt skulle därjämte ett enhetligt statistiskt material uppenbarligen erbjuda stora fördelar.

Kooperativa förbundet har uttalat att förenkling av tullformalitetserna och likformighet i tullbehandlingen synes vara en av förutsättningarna för framgång i alla delar för de internationella ansträngningarna att åstadkomma nedsättningar av tullarna och successiv minskning av handelshindren. De åtaganden som Sverige iklätt sig enligt Havana-stadgan och GATT-avtalet förpliktigar vårt land att understödja och deltaga i det pågående arbetet för att genomföra förenklad och likformig tullbehandling. Den av Bryssel-definitionen givna grundläggande tullvärdedefinitionen skiljer sig till sin innebörd endast oväsentligt från den gällande svenska tullagstiftningen. Den viktigaste nyheten synes ligga i en skärpning av säkerhetsföreskrifterna, bl. a. för att motverka fiktiv eller vilseledande fakturering mellan koncernföretag i syfte att ernå lägre tullkostnader. Förbundet påpekar i detta sammanhang att i vissa fall en överfakturering kan ske för att minska den redovisade vinsten för koncernföretaget i importlandet och därigenom uppnå minskade skatteutgifter. Enligt förbundets mening är det slutligen av vä-

sentlig betydelse att full likformighet kommer till stånd vid tillämpningen av konventionens bestämmelser, samt av särskild vikt för Sverige som exportland att vid det fortsatta deltagandet i det internationella tullsamarbetet i skilda sammanhang verka pådrivande i detta avseende.

Kommerskollegium har i sitt utlåtande för egen del anfört att, då Sverige genom godkännandet av konventionen synes vara förpliktigt att i sin lagstiftning införa tullvärdedefinitionen, några ändringar av de i konventionen angivna bindande föreskrifterna icke för närvarande torde böra ifrågasättas.

Handels- och industrikommissionen har understrukit angelägenheten av att tullvärdebestämmelser, såväl i Sverige som i utlandet, utformas så att den internationella handeln icke därigenom försvåras. Tillämpningen i några av de länder, som ratificerat konventionen, synes emellertid innebära ökad administrativ omgång och höjda tullavgifter. Man bör därför på svensk sida i fortsättningen arbeta för en uppmjukning av bestämmelserna, sådana de för närvarande tillämpas i dessa länder.

Särskilda frågor

Priset. Bryssel-definitionens grundläggande bestämmelser i fråga om beskaffenheten av det pris som tullvärdet skall baseras på kan icke sägas ha föranlett någon principiell erinran från remissinstanserna (vissa uttalanden i tillämpningsfrågor redovisas närmare i det följande). Icke heller mot rekommendationen att med vissa förbehåll godkänna det pris som erlagts eller skall erläggas för varan (fakturapriset) har någon erinran framställts, utan man har enligt vad som framgår av det följande i allmänhet förutsatt att detta även i fortsättningen skall bli det normala sättet för bestämmande av tullvärdet.

Tidpunkten. Frågan om den tidpunkt till vilken värdet skall hänföra sig beröres framför allt av *grossistförbundet* och anses av denna organisation vara ett viktigt problem. Med nuvarande värderingsbestämmelser, enligt vilka priset vid tiden för inköpet är utslagsgivande för tullens storlek, kan en importör exakt beräkna detta, så att han ej lider någon förlust om han för sin del kalkylerar med sitt inköpspris. Om man konsekvent utginge från att tullvärdet i enlighet med konventionens bestämmelser beräknades vid den tidpunkt, då tullen blir betalbar, skulle importören icke kunna lämna en fast offert utan risk för förluster på grund av senare prisstegringar. Därjämte måste vid en strikt tillämpning svårigheter uppstå att beräkna ett riktigt normalpris om prisrörelser inträffat under leveranstiden. Med hänsyn härtill anser förbundet det mindre lämpligt att man frångår den praxis, som hittills tillämpats i Sverige och enligt vilken marknadspriset i princip beräknas vid tiden för inköpet. Om det skulle anses otänkbart att bibehålla nuvarande bestämmelser, är det emellertid av vikt att fakturapriset ändock så långt som möjligt utgör grundvalen för tullberäkningen. Avsteg härifrån bör endast kunna ske i undantagsfall och då omständigheterna är särskilt onormala. — Kritisk inställning till Bryssel-definitionens val av tidpunkt för värdebestäm-

ningen kan för övrigt anses ha kommit till uttryck i flertalet av de uttalanden som åtskilliga andra remissinstanser gjort till förmån för tullvärdets beräkning i största möjliga utsträckning efter den upprättade fakturan. — *Stockholms handelskammare* framhåller sålunda att de nya bestämmelserna om att prisfluktuationer, som inträffat efter tiden för varans inköp, skall tagas i beaktande synes fordra en smidig tillämpning med vida »toleranser». För varuhavare som baserar sina kalkyler på inköpspriset är det nödvändigt att kunna räkna med att efter köpet inträffade prisändringar icke skall påverka tullvärdet, för så vitt det icke är fråga om ändringar utöver vad som normalt kan inträffa. — Liknande synpunkter anföres av *Skånes handelskammare* och *handelskammaren i Gävle*. — *Handelskammaren i Göteborg* ansluter sig ävenledes till rekommendationen att i allmänhet godtaga fakturavärdet som grundval för tullvärdeberäkningen men anser å andra sidan en fördel med de nya bestämmelserna ligga i att för frihamns- och nederlagsgods tullvärdet beräknas vid uttagningen och icke som nu vid uppläggnings. Härigenom får importören enligt handelskammaren möjlighet att själv bestämma lämplig tidpunkt för uttagande av godset. Praktisk betydelse får också det fall, att en automobilimportör får vagnar osålda och dessa står över någon säsong. Den äldre modellen kommer i sådant fall att betinga ett lägre tullvärde. — *Köpmannaförbundet* anser att konsekvenserna av definitionens regel beträffande tidpunkten blir att tullen för en vara icke skulle kunna i förväg mera exakt bestämmas utan skulle kunna väsentligt avvika från importörens kalkyler. Förbundet framhåller önskvärdheten av att fakturapriset normalt lägges till grund för beräkningen och att största möjliga tolerans tillåtes mellan fakturapris och dagspris i syfte att undvika nämnda olägenhet. — *Lantbruksförbundet* anser tullvärdets anknytning till fakturapriset vara att föredraga framför en till tiden begränsad tolerans. Endast därigenom bibehåller man den säkerhet i kalkylhänseende, som är önskvärd även i det fall, då leverans av varan sker vid en i förhållande till inköpsdagen sen tidpunkt. Sistnämnda företeelse säges vara vanlig vid import av jordbruksförnödenheter.

Platsen. Vad angår den plats som värdet skall avse ifrågasätter *grossistförbundet* om icke åtskilliga fördelar skulle vara förenade med en värderingsprincip som gäve ett fob- eller ab-fabrik-värde. Det kunde nämligen principiellt hävdas, i varje fall ur tullskyddssynpunkt, att de varierande fraktkostnaderna från mer eller mindre avlägsna ursprungsländer icke borde inverka på tullens storlek. I och med de automatiskt stigande transportkostnaderna stegras nämligen i motsvarande grad svårigheterna att konkurrera med inhemsk tillverkning. Man skulle även med den ifrågasatta värderingsprincipen komma från svårigheter sammanhängande med kostnadsvariationer för olika trafikmedel. Då de föreslagna bestämmelserna i huvudsak ansluter sig till nuvarande svenska praxis vill förbundet dock icke motsätta sig desamma (vad särskilt angår flygfrakt må hänvisas till vad som anföres å sid. 22).

Ensamförsäljare; kommissionärer och agenter. Bryssel-definitionens tolkning i fråga om varor som införes av ensamförsäljare eller genom förmedling av kom-

missionärer eller agenter i importlandet har givit anledning till åtskilliga kommentarer av remissinstanserna (det är att märka att remissyttrandena avgavs före den av generaltullstyrelsen vidtagna ändringen i fråga om provisioner och arvoden åt kommissionärer eller agenter). — *Stockholms handelskammare* understryker sålunda att endast en ren agentprovision bör inkluderas. Om ett företag uppträder både som importör av och agent för viss vara, bör agentprovision icke ingå i tullvärdet, när företaget köper varan i fast räkning och tar ut sin vinst vid varans återförsäljning. På samma sätt bör en generalagent för ett utländskt företag, som köper sina varor i fast räkning, icke vid förtullningen debiteras något tillägg till fakturapriset för agentprovision, för så vitt icke alldeles särskilda skäl till annat föranleder. Även om i utlandet dylik praxis förekommer bör Sverige undvika att i retaliationssyfte slå in på dylika vägar. — *Göteborgs handelskammare* anser att den föreslagna ändringen i fråga om provisioner och arvoden åt kommissionärer och agenter i importlandet icke torde få någon praktisk betydelse, enär den nuvarande avdragsrätten i mycket liten utsträckning utnyttjats, kanske bl. a. därför att importören vanligen icke vetat om vilken provision agenten betingat sig. — *Skånes handelskammare* påpekar att dylika provisioner enligt kutym i allmänhet betalas av säljaren och inkalkyleras i varupriset. — *Handelskammaren i Gävle* anser det icke vara alldeles riktigt att en återförsäljares verksamhet blir föremål för indirekt beskattning genom tullbeläggningen. Ett återförsäljningspris (grosshandelspris) bör kunna vara ett lika godtagbart pris som ett konsumentpris, och enbart det förhållandet att köparen är agent e. dyl. för säljaren bör icke beröva honom resp. säljaren egenskapen av oberoende köpare och säljare. — *Industriförbundet* anser beträffande provisioner och arvoden åt kommissionärer eller agenter att i princip icke någon inhemsk prestation borde inräknas i tullvärdet. Med hänsyn till att flertalet av konventionsländerna troligen kommer att följa den gjorda rekommendationen och det icke torde vara något svenskt intresse att tillämpa bestämmelserna mera liberalt än vad andra länder kommer att göra föreslår emellertid förbundet att dylika arvoden och provisioner inräknas i tullvärdet. — *Exportföreningen* omtalar att då fråga är om import genom förmedling av ensamagent myndigheterna i vissa länder under inga förhållanden accepterar handelsfaktura såsom underlag vid tullvärdeberäkningen. Försäljning genom ensamagent blir alltmera vanlig, särskilt i fråga om manufakturade varor, och det är stötande att utvecklingen av en dylik kommersiell kutym skall medföra något som i praktiken utgör en påлага. — *Grossistförbundet* anför att den föreslagna bestämmelsen om inräknande i tullvärdet av provisioner och arvoden åt kommissionärer och agenter i importlandet med hänsyn till kontrollsvårigheterna icke synes omotiverad. I vårt land förekommer emellertid ganska allmänt inom vissa branscher att en importör i egenskap av generalagent innehar ensamförsäljningsrätt för en viss vara, som han köpt i fast räkning till ett visst nettopris och därefter i egenskap av grossist vidareförsäljer. Den föreslagna bestämmelsen bör icke föranleda att de varor, som en sådan företagare importerar, åsättes ett högre tullvärde än det verkliga cif-värdet.

genom tillägg av en fiktiv agentprovision. — Enligt *lantbruksförbundet* visar erfarenheterna från utlandet att inkluderandet av agentprovision i tullvärdet förutsätter ett omständligt redovisningsförfarande och lätt ger anledning till tvister. Förbundet tillråder därför en omprövning av förslaget på denna punkt. — *Kommerskollegium* anför för egen del att i verkligheten en övergång till konventionens regler beträffande förut berörda provisioner och arvoden icke torde innebära några förändringar av större räckvidd. Redan nu får en vara i tullhänseende ett högre värde, om den utländske exportören levererar och fakturerar varan direkt till köparen, emedan exportören i priset då inräknar den provision som skall utgå till den i Sverige bosatte agenten. Den förefintliga avdragsrätten torde ha utnyttjats i mycket ringa omfattning. Kollegium anser dock att endast förmedlingsprovision som verkligen utgår till agent bör ingå i tullvärdet. Vara som importeras i fast räkning av importör med ensamförsäljningsrätt bör sålunda i likhet med vad nu sker icke åsättas högre tullvärde genom tillägg av fiktiv agentprovision, vilket bör komma till uttryck i tillämpningsföreskrifterna genom föreskrift att allenast provision som utgår till förmedlande agent bör ingå i tullvärdet. — I *handels- och industrikommissionens* yttrande lämnas några exempel på tillämpningen i vissa konventionsländer av här ifrågavarande bestämmelser. I Tyskland ökas fakturavärdena med ett generellt tillägg av 5 % vid leveranser till generalagent (6 % vid leveranser till dotterföretag). I Frankrike tillämpas i stället 3—4 % tillägg för generalagenter (10 % för dotterföretag).

Rabatter. Beträffande rabatter anför *grossistförbundet* att det måste anses riktigt att man, såsom hittills varit praxis i vårt land, vid tullvärdeberäkningen tar hänsyn till normala kvantitetsrabatter; med sådana rabatter bör såsom föreslagits kassarabatter vara jämställda. Ett iakttagande av denna princip förutsätter emellertid även att i efterhand justeringar kan ske av tullvärdena, nämligen då dessa baseras på kontrakterade priser, som slutgiltigt kan fastställas först efter det köpeavtal träffats. Dylika förhållanden gäller beträffande årsbonus, som krediteras importören i efterskott; det förutsättes att restitution skall kunna medgivas för sådana i efterhand reglerade rabatter.

Emballage. I fråga om emballagets inverkan på tullvärdet uttalar *Skånes handelskammare* att genom de föreslagna reglerna frågan om tullbehandlingen av godsbehållare (containers) vunnit en tillfredsställande lösning.

Växelkurs. Beträffande kursberäkningen för utländsk valuta framhåller *Stockholms handelskammare* att den olikhet i förevarande hänseende som uppstår i jämförelse med nuvarande regler givetvis får ses i samband med den principiella ändring som skett i fråga om tidpunkten till vilken värdet skall hänföra sig men erinrar om att kursändringar till följd av upp- eller nedskrivningar av valutorna ofta åtföljes av ändringar i de utländska priserna; i fall av sådana kursändringar kan man därför icke utan vidare beräkna tullvärdet genom omräkning efter anmälningsdagens kurs utan det måste bestämmas under hänsynstagande till det inflytande som valutaförändringen kan ha haft på prisutvecklingen. — *Skånes handelskammare* framför liknande synpunkter och ifrågasätter

införande av en supplementär regel enligt vilken man i här åsyftade exceptionella fall skulle låta den officiella kursen vid betalningstillfället bli utslagsgivande. — *Grossistförbundet* har icke någon erinran mot de nya reglerna men utgår därvid från att de problem som sammanhänger med växelkursförändringar av förut åsyftade slag vederbörligen beaktas. Dylika förändringar har i princip icke direkt med varans värde som sådant att göra. Förbundet förutsätter därför att man i dylika fall icke kommer att tillämpa den vid förtullningstillfället gällande officiella kursen om ej en mot kursdifferensen svarande ändring skett i varupriset. — *Kooperativa förbundet* anser att till grund för omräkningen bör i princip läggas de verkliga kostnaderna för förvärvet av den utländska valutan; man anser det icke strida mot konventionens avsikt om utrymme medgäves för en omräkning efter den kurs till vilken valutan faktiskt förvärvats. — *Kommerskollegium* har erinrat om de uttalanden som sålunda gjorts av vissa organisationer. Kollegiet anser att någon reservation för närvarande icke kan göras från svenskt håll men att möjlighet föreligger att upptaga frågan i värdekommittén.

Patent- och varumärke. I fråga om kostnader, som hänför sig till rätten att för en vara använda patent, mönster, modell eller varumärke, anser *Stockholms handelskammare* att det ur principiell synpunkt kan ifrågasättas, om det är riktigt att tullbelägga dessa kostnader. Med hänsyn till de stora kontrollsvårigheter med därav följande risk för missbruk, som ett motsatt förfaringsätt skulle medföra, vill handelskammaren dock icke föreslå någon ändring i bestämmelserna.

Flygfrakt. Vad angår flygfrakt anser *handelskammaren i Gävle* det icke riktigt att sådan frakt under alla förhållanden inräknas i tullvärdet. Vare sig merkostnaden betalas av leverantören eller importören, är den nämligen ofta föranledd av förhållanden utanför vederbörandes kontroll, såsom opåräknade leveransförseningar, felaktig leverans o. s. v. Flygtransport betyder i sådana fall en merkostnad som icke påverkar varans verkliga värde. — *Grossistförbundet* uttalar den uppfattningen att man bör pröva, huruvida icke beräkning av frakten kan ske efter en viss generell metod som eliminerar de olägenheter, vilka sammanhänger med den höga kostnaden för dessa frakter. Särskilt påkallad är en lösning i samband med import av reservdelar, för vilka man ofta i brådskande fall är nödsakad anlita flygtransport. Det ifrågasättes om icke en nedsättning kunde verkställas för flygtransporter så att transportkostnaden fick en schematisk anslutning till gällande tåg- eller båtfrakter.

Lossningskostnader. Beträffande lossnings- och ilandföringskostnader anser *Stockholms handelskammare* det riktigt att gällande praxis bibehålles men påpekar att ifrågavarande kostnader i vissa fall ingår i frakten och sålunda av praktiska skäl måste inkluderas i tullvärdet. Det synes emellertid knappast möjligt att finna någon praktisk lösning, som eliminerar den inkonsekvens som därigenom uppkommer; då dessa kostnader utgör så relativt ringa del av varuvärdet torde dock frågan om deras inräknande i tullvärdet icke ha större betydelse. — *Handelskammaren i Gävle* anser det vara att gå till ytterlighet, om ifrågava-

rande kostnader för dessa i importlandet utförda arbeten skulle inkluderas i tullvärdet. — *Grossistförbundet* påyrkar ett bibehållande av den hittills i Sverige tillämpade principen att dylika kostnader icke inräknas. I de fall då i frakten inkluderats viss del av ifrågavarande kostnader bör importören kunna erhålla avdrag i den mån han på ett godtagbart sätt kan visa deras storlek.

Konsulatsavgifter. Bland övriga kostnader som enligt Bryssel-definitionen skall inräknas i tullvärdet har konsulatsavgifterna berörts i vissa remissyttranden. *Handelskammaren i Gävle* anser sålunda att dylika kostnader icke bör ingå i värdet, då de ej representerar produktions- eller transportkostnader. — *Industrieförbundet* framhåller önskvärdheten av att man från svensk sida på allt sätt arbetar för att avgifter av detta slag icke inbegripes i tullvärdet.

Kommittén

Priset. Enligt vad som framgår av den förut lämnade redogörelsen anger Bryssel-definitionen det pris på vilket tullvärdet skall grundas såsom importvarans pris vid en tänkt försäljning i öppna marknaden mellan av varandra oberoende köpare och säljare. Detta betyder att liksom för närvarande det pris som faktiskt erlagts eller skall erläggas för varan (fakturapriset) icke i och för sig är avgörande för tullvärdets storlek. Tydligt är emellertid att värdering av importvaran i varje särskilt fall knappast kan ifrågakomma, utan värdebestämningen måste i praktiken oftast ske med ledning av fakturan. Detta är för närvarande praxis här i landet och i anmärkning 5 till artikel I i tullvärdedefinitionen rekommenderas de anslutna staterna att tillämpa sådan praxis. Någon principiell erinran från remissinstansernas sida kan såsom förut anförts icke sägas ha framkommit mot innebörden av det åsyftade priset. Kritik har dock riktats mot tillämpningen av värdedefinitionen vid import genom ensamförsäljare, vilken kritik även kan anses hänföra sig till den grundläggande definitionen av priset; beträffande detta spörsmål hänvisas till vad som i det följande (sid. 26) anföres i denna fråga. Möjligt är vidare att man med hänsyn till generaltullstyrelsens förslag rörande användningen av fakturan vid fastställande av tullvärdet icke fäst avseende vid det i ovanberörda anmärkning 5 gjorda förbehållet för justeringar av kontraktspriset i den utsträckning som måhända eljest skulle ha varit fallet. Representanter för handeln har nämligen i olika sammanhang, exempelvis vid frågans behandling inom Internationella handelskammaren, hävdat den uppfattningen, att tullen principiellt borde beräknas efter fakturapriset. Även från nu åsyftat håll har emellertid medgivits att detta pris under vissa förhållanden icke utgör en lämplig grundval för beräkningen av tullen. Tydligt är att man för sådana fall finge tillgripa någon supplementär regel av liknande innehåll som den nu föreslagna huvudregeln. Anordningen i fråga skulle i de flesta fall leda till samma resultat som den nu föreslagna. Vissa fördelar torde från principiell synpunkt vara förenade med att på sätt Bryssel-definitionen gör ange en generell huvudregel, som kan gälla utan undantag, och anbefalla

det i praktiken avsedda tillvägagångssättet genom en tillämpningsföreskrift av det slag som innefattas i förut berörda anmärkning. Fråga uppkommer i detta sammanhang hur tullvärdet skall beräknas vid dumping, d. v. s. i sådana fall då exportpriset är lägre än hemmamarknadspriset i exportlandet. Många länder har i sin tullagstiftning bestämmelser om att tullvärdet i dylika fall skall baseras på hemmamarknadspriset. Enligt kommitténs uppfattning kan en sådan bestämmelse icke anses obefogad, då man i annat fall direkt premierar dumpingexporten genom reduktion av tullen. Den nuvarande svenska bestämmelsen i detta hänseende, vilken uttryckligen föreskriver att det är marknadspriset vid försäljning till Sverige som skall ligga till grund för tullvärdeberäkningen, ter sig ur denna synpunkt något egendomlig; den får ses mot bakgrunden av att man upptäckt fall då faktura utställts på varans hemmamarknadspris, oaktat det verkliga exportpris som skulle betalas var högre. Emellertid innebär även Bryssel-definitionens regler, enligt vad som ytterligare bestyrkes av ett uttalande av värdekommittén, att hemmamarknadspriset i exportlandet icke skall ha någon inverkan på normalpriset, d. v. s. man har att såsom tullvärde godtaga även dumpade priser (om de är tillgängliga för köpare i allmänhet). Principiellt synes detta vara föga tillfredsställande. Tullskillnaden blir emellertid vid de tullsatser som här i landet kommer i fråga obetydlig i jämförelse med själva dumpingmarginalen. Fördelen av att i vissa fall kunna lägga hemmamarknadspriset i exportlandet till grund för beräkning av tullvärdet skulle därför knappast uppväga de praktiska olägenheter som otvivelaktigt skulle vara förenade med en tullvärdedefinition av denna innebörd.

Tidpunkten. Valet av den tidpunkt till vilken tullvärdet skall hänföra sig har av många remissinstanser direkt eller indirekt utsatts för kritik. Eftersom det i allmänhet får antagas vara prisförhållandena vid tiden för inköpet som blir avgörande för huruvida importen över huvud taget kommer till stånd, får enligt kommitténs uppfattning vissa skäl anses tala för att tullvärdet såsom för närvarande är fallet hänföres till denna tidpunkt och icke till tiden för importen. Icke minst med tanke på handelns önskemål att importörerna skall kunna uppgöra sina kalkyler med största möjliga säkerhet är en sådan anordning lämplig. Visserligen torde den till Bryssel-definitionen knutna rekommendationen att basera tullvärdet på fakturan göra att frågan i de flesta fall icke behöver få någon praktisk betydelse, men man kan icke komma ifrån att den här föreliggande motsättningen mellan den principiella regeln och den rekommenderade tillämpningen utgör ett osäkerhetsmoment. Tullvärdets hänförande till tiden för importen kan dock i viss mån vara motiverat av att normalpriset enligt värdekonventionen definieras såsom resultat av en tänkt försäljning. I fall då tullvärdet av någon anledning icke kan baseras på fakturan utan måste fastställas genom en faktisk värdering av varorna, torde det vara lättare att bedöma värdet vid den aktuella tidpunkten än vid den kanske avsevärt tidigare dagen för inköpet (i synnerhet som platsen i så fall finge tänkas ändrad till platsen för inköpet). Enligt kommitténs uppfattning borde det dock icke vara omöjligt att

hänföra en värdering till tiden och platsen för inköpet, eventuellt i förening med en supplementär regel att om detta skulle visa sig icke vara genomförbart, tullvärdet i stället finge hänföras till tiden och platsen för importen. En motsvarighet härtill finnes i våra nuvarande subsidiära bestämmelser i ämnet (se sid. 47). Kommittén finner det tveksamt huruvida de skäl som kan tala för att värdet hänföres till importtillfället uppväger de såväl praktiska som principiella invändningar som kan göras mot denna anordning. Visserligen framgår det av kommentarerna att fakturapriset skall kunna godtagas vid alla fullt oberoende transaktioner i öppna marknaden för så vitt icke omständigheterna är »more than exceptionally abnormal», vilket måste betyda att man tänker sig möjligheten att i mycket stor utsträckning acceptera fakturavärden som icke överensstämmer med priset vid importtillfället, men under sådana förhållanden torde man med fog kunna ifrågasätta lämpligheten av en allmän definition enligt vilken priset vid importtillfället skall vara avgörande.

Platsen. Frågan om vilken plats tullvärdet skall hänföra sig till innebär i praktiken närmast huruvida frakt och andra kostnader i samband med varans förflyttning till importorten (i det följande sammanfattas alla dylika kostnader under uttrycket frakt) skall inräknas i värdet. Bryssel-definitionen innebär liksom de nuvarande svenska bestämmelserna på området att tullen beräknas på varornas cif-värde. Föreligger tullfrihet är det närmast detta värde som den inhemska produktionen har att konkurrera med, varför det ur vissa synpunkter förefaller naturligt att ett tullskydd av så och så många procent avser procent av detta värde. Man kan emellertid också resonera på följande sätt. Motivet för tullen är i regel att de svenska producenterna har högre kostnader än de utländska. Dessa merkostnader kan hänföra sig till olika kostnadselement men avser i alla händelser ej nu ifrågavarande fraktkostnader, ty dessa saknar ju motsvarighet för den svenske producenten och innebär således tvärtom ett naturligt skydd för denne¹. Anledning saknas då att inräkna dessa kostnader i det underlag på vilket tullen beräknas. Båda betraktelsesätten har fog för sig, och det är vanskligt att träffa ett val mellan dem. Framhållas må att frågan icke behöver ha någon betydelse ur tullskyddssynpunkt, eftersom tullsatserna kan anpassas med hänsyn till tullvärdebestämmelsernas utformning. Fraktens inräknande i värdet innebär emellertid att tullen blir beroende på längden av och sättet för transporten, och man kan väl ur vissa synpunkter finna det tveksamt huruvida detta är lämpligt. Vidare uppstår problemet hur stor del av frakten som skall inräknas i tullvärdet, då det erlagda beloppet delvis avser kostnader för transport inom importlandet. Dessa frågor har särskilt aktualiserats genom den ökade användningen av flyg, eftersom frakten och därmed »tullen på frakten» i regel blir avsevärt högre vid detta transportsätt än eljest (se vidare vad härom anföres i det följande). Därest icke frakten inräknades i tullvärdet, utan detta beräknades från lager, fabrik eller motsvarande, skulle man uppen-

¹ Framhållas må dock att i vissa fall den inhemske producenten kan ha merkostnader för råvarufrakter, som mer eller mindre uppväger fraktskyddet för färdigvarorna.

barligen automatiskt undgå dessa problem. Framhållas må emellertid att det torde vara ofrånkomligt att för statistiskt ändamål fastställa jämväl cif-värdet. Även om fraktkostnaderna därvid icke skulle behöva uträknas med samma noggrannhet som vid en tullvärdeberäkning, torde lättningen i arbetet uppvägas av nackdelen att behöva arbeta med två olika värden (enligt såväl nuvarande regler som Bryssel-definitionen sammanfaller vanligen i praktiken tullvärde och statistiskt värde). Liksom när det gäller tidpunkten kan vidare till stöd för en cif-regel anföras, att det teoretiska normalpriset lättare kan bedömas på importorten än på inköps- eller avsändningsorten, en omständighet som dock får anses vara av mindre betydelse, enär det endast mera sällan blir fråga om att fastställa tullvärdet genom värdering i egentlig mening. Beräkning av tullen på basis av ett cif-värde har alltså både fördelar och nackdelar jämfört med beräkning på basis av ett värde från lager, fabrik eller motsvarande.

Ensamförsäljare. Bryssel-definitionen är såsom förut nämnts avsedd att tolkas så att hänsyn icke tages till den prisreduktion som kan föranledas av att importen sker genom ensamförsäljare, innebärande att det pris som debiteras sådan försäljare icke utan vidare anses motsvara priset vid försäljning i öppna marknaden mellan av varandra oberoende köpare och säljare. Denna tolkning har föranlett åtskilliga erinringar från remissinstansernas sida. Bakom densamma ligger tanken att ensamförsäljaren påtager sig vissa försäljningskostnader som den utländske leverantören eljest själv skulle ha burit. Bryssel-definitionen räknar visserligen med att tullvärdet skall fastställas med hänsyn till det stadium i distributionskedjan som det faktiskt rör sig om i det aktuella importfallet. Införes varan av ett grossistföretag godtages sålunda den nedsättning i priset, jämfört med vad som skulle ha debiterats vid försäljning till detaljhandlare eller konsument, vilken föranledes av att en del av distributionskostnaderna övertages av grossisten. När man icke godtager den ytterligare överflyttning av distributionskostnaderna, som systemet med ensamförsäljare kan innebära, torde motiveringen få anses vara att distributionsapparaten icke skulle ha erhållit en sådan struktur utan det särskilda ingrepp, som ett ensamförsäljningsavtal innebär, d. v. s. man förutsätter att importen vid en helt öppen marknad i regel skulle ha företett större spridning med därav följande större försäljningskostnader och högre pris. Denna uppfattning kan väl icke anses sakna grund. Vilken struktur distributionen i sådant fall skulle haft kan emellertid vara vanskligt att bedöma, och en justering av värdet med hänsyn därtill kan ge anledning till många tvister. Vidare torde ensamförsäljningsrätten i många fall och särskilt när det gäller internationellt kända fabrikat i och för sig vara en faktor som bidrager till att öka priset och icke till att minska detsamma. Därest en justering av priset med hänsyn till förut berörda omständighet anses påkallad, synes konsekvensen fordra att även den nu nämnda omständigheten beaktas, eftersom icke heller den skulle ha varit för handen vid en helt öppen marknad, men en sådan tolkning av Bryssel-definitionen synes icke vara avsedd. Även om vissa skäl kan anföras till stöd för Bryssel-definitionens standpunkt i nu berörda fråga, finner kommittén

det tveksamt huruvida de kan anses tillräckligt starka för att på sätt ovan antytts göra skillnad mellan ensamförsäljare och vanliga grossister. Enligt kommitténs uppfattning finns det mycket som talar för att i enlighet med vad som förordats av kommerskollegium, Stockholms handelskammare och grossistförbundet låta det avgörande vara huruvida fråga är om ett köp i fast räkning.

Kommissionärer och agenter. Frågan om behandlingen av prisreduktion vid import genom ensamförsäljare kan betraktas även ur den synpunkten att sådan reduktion avser här i landet utförda tjänster. Detta är även förhållandet med provisioner åt kommissionärer eller agenter inom landet. Fog kan otvivelaktigt finnas för den uppfattning som uttalats av industriförbundet, nämligen att värdet av inhemska prestationer icke bör beläggas med tull. Härvid kommer man emellertid in på sådana principiella spörsmål som i vad mån tullen bör påverkas av det förhållandet att i varuvärdet ingår exempelvis råvaror, sammansättningsdelar eller konstruktionsarbete av svenskt ursprung. Dessa spörsmål göres till föremål för särskild behandling i ett följande avsnitt. Vad beträffar här ifrågasvarande provisioner, vilka i allmänhet uppgår till relativt obetydliga belopp, torde erfarenheten ha visat att medgivandet av avdrag för desamma, vilket tidigare var praxis här i landet, medför avsevärda olägenheter av praktisk art. Kommittén anser sig därför kunna acceptera den av Bryssel-definitionen intagna ståndpunkten, att i tullvärdet bör inräknas såväl provisioner som andra kostnader i samband med varans försäljning, oavsett huruvida de avser svenska eller utländska prestationer.

Rabatter. Principen att importvarorna skall värderas efter föreliggande omständigheter i fråga om varukvantitet och distributionsstadium kan enligt kommitténs uppfattning icke anses såsom självklar. Tvärtom har såsom ett argument mot värdetullarna brukat anföras att nämnda faktorer inverkan på priset medför att skilda kategorier av importörer drabbas olika hårt av tullen (vissa länder har på grund härav föreskrift om att tullvärdet skall beräknas exempelvis efter varans pris vid försäljning till grossist). Tvekan torde emellertid kunna råda vilket som är mest rättvist, att tullen utgår med samma absoluta belopp eller har samma relativa storlek. Frånsett detta beräknas för övrigt påslaget i de olika distributionsleden vanligen procentuellt på basis av ett pris som inkluderar tullen. Tullen ger i dylika fall samma utslag i konsumentpriset, oavsett på vilket stadium av distributionskedjan importen äger rum, även om de faktiskt erlagda tullbeloppen skulle vara olika. Betraktat ur rättvisesynpunkt torde det icke vara något att invända mot ett sådant förhållande, snarare kunde man ur nämnda synpunkt framställa anmärkning mot ett motsatt förhållande. Anordningen i fråga kan emellertid på sätt och vis sägas innebära ett tullskydd för distributionen, vilket väl knappast är motiverat men å andra sidan icke heller torde spela någon större roll i näringspolitiskt hänseende. Många synpunkter kan således anläggas på nu ifrågasvarande problem. Emellertid torde det vara klart att Bryssel-definitionens ståndpunkt av praktiska skäl är att föredraga. Den har icke heller föranlett någon erinran från remissinstanserna, och kommittén finner

sig kunna ansluta sig till principen i fråga. Den betyder såsom redan tidigare anförts, att avdrag i tullvärdet medgives för sedvanliga mängdrabatter och återförsäljarrabatter. Härvid kan emellertid åtskilliga problem av teknisk natur uppstå, t. ex. den av grossistförbundet berörda frågan om behandlingen av årsbonus som krediteras importören i efterskott. Enligt ett uttalande av tullvärdekommittén i Bryssel skall avdrag för dylik bonus icke medgivas. Detta baserar sig tydligen på den grundläggande definitionen av tullvärdet, närmast principen att tullvärdet skall hänföra sig till tiden för importen, och även praktiska skäl kan otvivelaktigt anföras för en sådan tolkning. Hinder torde dock icke möta att medgiva avdrag för rabatt av här ifrågavarande slag, i den mån man vid importen kan med säkerhet fastställa att sådan rabatt kommer att utgå, även om den icke formellt krediteras vederbörande importörer förrän vid årets utgång. Medgivandet av avdrag för kassarabatt får anses vara en principiell konsekvens av att värdet skall hänföra sig till tiden för importen, och det får anses riktigt att avdrag medgives även om det står klart att rabatten icke kommer att utnyttjas.

Emballage. Bryssel-definitionens regler angående emballagets inverkan på tullvärdet får enligt kommitténs uppfattning anses vara ändamålsenliga, och kommittén har redan i sitt huvudbetänkande framlagt förslag till provisorisk ändring av 4 § tulltaxeförordningen, innebärande övergång till den i Bryssel-definitionen nedlagda principen att i tullvärdet skall ingå endast kostnaden för och icke hela värdet av emballaget.

Växelkurs. Beträffande kursberäkningen för utländsk valuta kan skäl anföras för olika uppfattningar. Eftersom tullvärdet enligt den grundläggande definitionen skall hänföra sig till tiden för importen, kan det anses naturligt att den omräkningskurs som eventuellt behöver användas hänför sig till samma tidpunkt. Emellertid torde kursberäkning icke i någon större utsträckning komma i fråga vid en teoretisk värdering enligt huvudregeln, utan den blir främst aktuell när tullvärdet enligt tillämpningsföreskrifterna grundas på det belopp som (enligt faktura) erlagts eller skall erläggas för importvaran. Enligt kommitténs uppfattning skulle det knappast vara orimligt om man, när tullvärdeberäkningen grundas på det belopp som faktiskt erlägges, även baserade omräkningen av valutan på den kurs, som faktiskt kommer till användning vid transaktionen i fråga. Denna regel skulle dock icke kunna tillämpas med avseende å belopp, som vid tiden för importen ännu icke erlagts, utan för dessa finge kursberäkningen ske efter andra grunder. Vidare kan saken kompliceras av att det icke alltid torde vara möjligt att hänföra inköpet av den utländska valutan till betalningen av en viss bestämd faktura. Emellertid får hela denna diskussion praktisk betydelse endast om man utgår från att omräkningen skall grundas på bankernas från dag till dag fluktuerande noteringar. Dessa fluktuationer är dock i allmänhet obetydliga, i varje fall i länder som är medlemmar av internationella valutafonden, eftersom dennas medlemsstater enligt fondens stadga skall tillåta valutatransaktioner mellan sin egen valuta och andra medlemmars valutor endast till kurser, som avviker från pariteten med högst en procent (vid avistatransaktio-

ner). Enligt bestämmelse i artikel VII i GATT är det för övrigt valutafondens parivärden som skall läggas till grund för omräkning av utländskt myntslag vid fastställande av varors tullvärde. Att tillämpningen av dessa konstanta kurser i stället för de varierande dagliga noteringarna skulle innebära en stor fördel för det praktiska tullbehandlingsarbetet ligger i öppen dag. Kommentarererna till Bryssel-definitionen ger också vid handen att en sådan tillämpning anses stå i överensstämmelse med definitionen. Därest vårt land skulle ansluta sig till denna definition, vill kommittén därför förordna en dylik tolkning av ifrågavarande bestämmelser, vilken ju för övrigt formellt är nödvändig för oss såsom GATT-stat. Det får anses självklart att man i händelse av depreciering eller appreciering av valutorna icke utan vidare kan tillämpa den nya kursen i förening med ett fakturavärde som härrör från tiden före ifrågavarande förändring av valutan. I dylika fall måste man söka fastställa det pris i den utländska valutan som varor av ifrågavarande slag betingar efter den genomförda valutaförändringen eller också på annat sätt komma fram till ett värde som överensstämmer med den grundläggande definitionen.

Patent och varumärke. Föreskrifterna om inräknandet i tullvärdet av kostnader för patent, mönster, modell eller varumärke kan, såvitt angår kostnader vilka hänför sig till prestationer av personer som är bosatta inom landet, ge anledning till samma reservationer som i fråga om provisioner till kommissionärer eller agenter, men bortsett härifrån torde någon erinran icke vara att göra mot den princip som kommer till uttryck i Bryssel-definitionen.

Flygfrakt. Vad beträffar den speciella frågan om inräknandet i tullvärdet av flygfrakt torde man från flygbolagens sida göra gällande att detta innebär en diskriminering i tullhänseende av ifrågavarande transportsätt, medan man från konkurrerande trafikföretags sida torde finna det fullt i sin ordning att tullen icke rubbar proportionen mellan kostnaderna för de olika slagen av frakt. Vilken uppfattning som har mest fog för sig är vanskligt att fastslå. Emellertid förhåller det sig väl så att man väljer flygfrakt emedan detta transportsätt medför fördelar framför andra transportsätt, fördelar som för distributionen såsom helhet i ekonomiskt hänseende bedömes motsvara (minst) den högre fraktkostnaden. En varas pris kan icke rimligtvis anses vara på något sätt »för högt» på grund av att det inkluderar flygfrakt, och det kan därför icke anses vara principiellt oriktigt att en efter värdet utgående skatt eller annan avgift beräknas efter detta pris. Ingen skulle väl när under kriget omsättningsskatt utgick på de flesta varuslag ha kommit på idén att beräkna skatten på ett lägre värde än det faktiska med den motiveringen att varan fördras genom att transporteras med flygplan. Problemet är för övrigt icke begränsat till flygfrakt utan kan göra sig mer eller mindre gällande även i fråga om andra transportsätt. Accepterar man principen att tullvärdet skall beräknas på cif-värdet, finnes därför enligt kommitténs uppfattning principiellt icke något att erinra mot att man även i sådana fall, då transporten skett med användande av flyg eller annat särskilt kostbart transportsätt, inräknar den faktiska transportkostnaden i tullvärdet. Emellertid förhåller

det väl sig så att den höga fraktkostnaden vid flygtransport delvis motsvaras av högre kostnader *efter* importen (t. ex. lagringskostnader) vid begagnandet av andra transportsätt. Även vid accepterande av att tullen i princip beräknas på ett cif-värde skulle man kunna göra gällande att den del av flygfrakten som motsvarar sådana kostnader icke borde medräknas i tullvärdet. Att verkställa härför erforderlig uppdelning av flygfrakten torde dock i praktiken icke vara möjligt. Kommittén har därför kommit till den uppfattningen att anledning icke föreligger att underkänna Bryssel-definitionens regler angående luftfrakt. Enligt kommitténs uppfattning torde emellertid hinder icke föreligga att förutom de modifikationer, som redan rekommenderats i kommentarerna till definitionen, genomföra ytterligare vissa modifikationer i syfte att i mera extrema fall lindra verkningarna av ifrågavarande bestämmelser. Förslag framlägges i det följande till tillämpningsföreskrifter i sådant syfte.

Lossningskostnader. Frågan om lossnings- och ilandföringskostnader kan icke anses vara något större problem, då dessa kostnader i allmänhet utgör en obetydlig del av varuvärdet. Vilken lösning av frågan man än må komma fram till i Bryssel, kan detta icke vara avgörande för vårt ställningstagande till frågan om accepterande av Bryssel-definitionen.

Konsulatsavgifter. Beträffande slutligen konsulatsavgifter erlägges dessa i förekommande fall i samband med varans skeppning och får såtillvida anses konstituera en del av värdet på importorten. Eftersom avgifternas erläggande är ett krav från importlandets sida, vilket icke avser tillgodoseendet av något exportörens eller importörens eget intresse, får de emellertid anses vara av speciell karaktär. Därest de utgör rimliga ersättningar för lämnade tjänster, även om dessa endast består exempelvis i legalisering av en på visst sätt utfärdad faktura, synes det dock naturligt att avgiften inräknas i det tullpliktiga värdet. Annorlunda ligger saken till om konsulatsavgifterna har direkt fiskalt syfte och sålunda närmast utgör en extra tullavgift. Enligt värdedefinitionen skall den vanliga tullen icke inräknas i tullvärdet; det är då knappast motiverat att en avgift av samma karaktär skall inräknas endast av den anledningen, att importlandet föredrager att uttaga den vid varans skeppning i stället för import. Frågan spelar emellertid icke någon roll för den svenska tullagstiftningen, då avgifter av detta slag icke förekommer vid import till Sverige. Däremot kan den uppenbarligen ha viss betydelse för exporten. Enligt kommitténs uppfattning kan dock de erinringar som ur nu berörda synpunkter kan göras mot Bryssel-definitionen icke anses utgöra tillräcklig anledning för vårt land att avstå från att ansluta sig till ifrågavarande konvention.

Enligt vad som framgår av den föregående utredningen kan vägande invändningar mot Bryssel-definitionen framställas i åtskilliga hänseenden. Här behöver endast pekas exempelvis på tullvärdets principiella anknytning till tiden för importen och på behandlingen av varor som importeras av ensamförsäljare. Bryssel-definitionen kan därför icke anses vara någon idealisk lösning av frågan

om utformningen av regler för tullvärdeberäkningen. Enligt kommitténs uppfattning finnes skäl att överväga huruvida det icke skulle vara att föredraga att man på svensk sida utarbetade egna bestämmelser i ämnet. Härvid kunde jämväl beaktas möjligheten att grunda tullvärdeberäkningen på ett pris från lager, fabrik eller motsvarande, ehuru en så radikal omläggning skulle kompliceras därav, att kommitténs tulltaxeförslag utgått från att någon mera väsentlig förändring i reglerna för tullvärdeberäkningen icke skulle komma att vidtagas. Emellertid kan det icke bestridas att det skulle vara av stort värde om man på förevarande område kunde uppnå en större grad av internationell enhetlighet. Från denna synpunkt måste avsevärd betydelse tillmätas det faktum, att flertalet västeuropeiska länder och däribland våra största handelspartner accepterat Bryssel-definitionen. Denna tillämpas sålunda för närvarande av Belgien, Frankrike, Grekland, Irland, Italien, Luxemburg, Nederländerna, Portugal, Storbritannien, Turkiet, Förbundsrepubliken Tyskland samt Österrike. Av de medlemmar i tullsamarbetsrådet i Bryssel som deltagit i det förberedande arbetet på Bryssel-definitionen är det endast Danmark, Norge och Sverige som ännu icke ratificerat konventionen. På norsk sida torde man för övrigt vara inställd på att göra detta inom en nära framtid; en särskild kommitté tillsattes redan år 1951 med uppgift att anpassa de norska tullvärdebestämmelserna efter ifrågavarande konvention och framlade år 1953 ett förslag, vilket enligt uppgift är avsett att läggas till grund för en proposition i ämnet. Från dansk sida synes man åtminstone tidigare ha ställt sig något tveksam till att acceptera Bryssel-definitionen. Tänkbart är att de nordiska länderna skulle kunna enas om en annan regel för tullvärdeberäkningen, men värdet av en gemensam nordisk regel på ifrågavarande område får anses vara ganska begränsat. Framhållas bör i detta sammanhang att land som ansluter sig till Bryssel-konventionen automatiskt blir medlem av den inom tullsamarbetsrådet upprättade värdekommittén och därigenom får vissa möjligheter att påverka tillämpningen av konventionen. Även fränsett denna synpunkt torde internationellt samarbete med enhetliga bestämmelser på här ifrågavarande område få tillmätas så stort värde att övervägande skäl kan anses tala för att Bryssel-definitionen trots sina brister accepteras från svensk sida. Häremot torde så mycket mindre vara att invända som man med hänsyn till förekomsten av den förut berörda anmärkning 5 till definitionens artikel I synes ha möjlighet att tillämpa definitionen på ett sätt som föga avviker från våra nuvarande tullvärdebestämmelser. Förutsättas kan väl också att vissa möjligheter finnes att när det gäller detaljfrågor anpassa tillämpningen efter egna synpunkter, åtminstone om dessa såsom vanligen torde vara fallet avser en för importen liberalare tillämpning än den eljest vedertagna. Kommittén anser sig mot bakgrunden av vad sålunda anförts kunna förorda ratificering från svensk sida av Bryssel-konventionen angående varors tullvärde och kommer att i det följande framlägga förslag till svenska bestämmelser i ämnet baserade på nämnda konvention. Härjämte vill kommittén uttala att den nu verkställda

utredningen bör tjäna till ledning för vårt deltagande i samarbetsrådets verksamhet på ifrågavarande område och särskilt beaktas därest en revision av värdedefinitionen framdeles skulle bli aktuell.

2. Utformningen av de svenska bestämmelserna

Enligt vad som tidigare anförts har generaltullstyrelsen på Kungl. Maj:ts uppdrag framlagt förslag till de bestämmelser, som kan förordas av tillträdande för Sveriges del till Bryssel-konventionen rörande varors tullvärde, vilka förslag återfinnes i bilaga 2 till detta betänkande (4 § tulltaxeförordningen samt 4—10 §§ tillämpningsföreskrifterna). Kommittén har utarbetat sina förslag i ämnet (se sid. 99 resp. 104) på basis av generaltullstyrelsens förslag och med beaktande av vad som anförts vid remissbehandlingen och i övrigt framkommit vid den verkställda utredningen. Beträffande motiveringen för kommitténs förslag må anföras följande (smärre avvikelser av formell natur från generaltullstyrelsens förslag har ansetts icke påkalla särskilda kommentarer).

Tulltaxeförordningen

3 § 1 mom.

Enligt såväl generaltullstyrelsens som kommitténs förslag har i detta moment intagits de i artikel I av värdedefinitionen förekommande grundläggande bestämmelserna rörande beräkningen av det tullpliktiga värdet.

Vid utformningen av sitt förslag har styrelsen utslutit det i konventionen förekommande uttrycket »som införs för inhemsk förbrukning» med den motiveringen att dylik begränsning synes vara obehövlig för Sveriges vidkommande. Häremot har *handelskammaren i Göteborg* invänt att ifrågavarande uttryck troligen införts i konventionstexten för att möjliggöra en smidig tullbehandling av varor som efter viss bearbetning skall återföras. Möjligheterna till en ur näringslivets synpunkt mera tillfredsställande tullbehandling av återutförelsgods bör enligt handelskammarens mening hållas öppna genom ett bibehållande av detta uttryck i den svenska författningstexten. *Kommerskollegium* har anfört att uttrycket i fråga saknas i flera andra länders lagstiftning och att de av handelskammaren åsyftade varorna icke torde bli mer förmånligt behandlade i tullhänseende än hittills om uttrycket i fråga intoges i tulltaxeförordningen. Kommittén vill för sin del framhålla att fastställandet av det tullpliktiga värdet för varor som är ämnade att återföras verkställas med hänsyn till möjligheten att varorna likväl kommer att kvarstanna inom landet och i dylikt fall bör tullbeläggas. Enligt kommitténs uppfattning är det självklart att värdet i här avsedda fall bör bestämmas efter i princip samma regler som när det gäller vanlig införsel. En annan sak är att man i den mån en någorlunda tillfredsställande garanti för varornas återutförelse föreligger kan ge efter på noggrannheten i värdebestämningen. Detta sker med nuvarande bestämmelser och kan givetvis

ske även om värdet kommer att grundas på en med Bryssel-definitionen överensstämmande regel. Kommittén har därför i sitt förslag liksom generaltullstyrelsen uteslutit det ifrågavarande uttrycket.

Konventionen föreskriver att det tullpliktiga värdet (normalpriset) skall hänföra sig till den tid »when the duty becomes payable». Enligt en anmärkning till tullvärdedefinitionen kan med det citerade uttrycket allt efter varje enskilt lands lagstiftning avses dagen för avgivande eller inregistrering av tullanmälan, dagen för erläggande av tullavgiften eller dagen för avhämtning av varan. Vid uppgörandet av sitt förslag har generaltullstyrelsen valt dagen för avgivande eller inregistrering av tullanmälan såsom den för svenska förhållanden mest lämpade. Denna tidpunkt har i förslaget angivits såsom »den dag då varan anmäles eller senast bort anmälas till förtullning». Kommittén delar generaltullstyrelsens uppfattning men har ansett det tillfyllest att angiva tidpunkten i fråga genom uttrycket »vid tiden för anmälan till förtullning». Det i styrelsens förslag förekommande uttrycket »eller senast bort anmälas till förtullning» torde åsyfta fall då gällande tidsfrister för betalning av tullen eller avhämtning av godset blivit överskridna utan att anmälan till förtullning ägt rum. I dylika fall skall godset så snart ske kan genom tullanstaltens försorg försäljas på offentlig auktion. Även om dessa bestämmelser innebär att varorna bort anmälas till förtullning före utgången av ifrågavarande tidsfrister, är varuhavarens skyldighet formellt knuten till betalningen av tullen och bortförandet av godset och icke till själva anmälan till förtullning. Vidare möter icke något hinder att verkställa förtullningsanmälan efter tidsfristernas utgång om blott åtgärden vidtages innan tullauktionen utlyses. I dylika fall skulle den föreslagna formuleringen kunna ge anledning till tvekan rörande vilken dag som åsyftas. Kommittén har med hänsyn till nu anförda omständigheter funnit lämpligt att icke medtaga det ifrågavarande uttrycket. För de speciella fall då varuhavaren icke gjort anmälan till förtullning torde utan någon särskild föreskrift med förtullningsanmälan kunna likställas tullanstaltens ombesörjande av godsets tulltaxering i och för ovanberörda försäljning på tullauktion. Framhållas må att den exakta dagen för värdebestämningen enligt kommitténs förslag beträffande kursberäkning för utländska valutor (se sid. 28) i allmänhet icke kommer att spela någon roll; med hänsyn därtill har kommittén även funnit det lämpligare att referera till »tiden» än »dagen» för anmälan till förtullning.

Kommitténs förslag skiljer sig från generaltullstyrelsens även i det hänseendet att det i värdedefinitionen ingående kriteriet angående vilken plats normalpriset skall hänföras till flyttats från momentets första till dess andra stycke. Generaltullstyrelsens förslag ger visserligen en starkare koncentration åt de väsentliga momenten i värdedefinitionen. Kommittén har emellertid funnit övervägande skäl tala för den av kommittén föreslagna anordningen *dels* på grund av den större överensstämmelse med Bryssel-definitionen som på detta sätt upp-nås, *dels* på grund av den enklare utformning av reglerna för de i mom. 2 avsedda prisjusteringarna som härigenom möjliggöres.

Generaltullstyrelsen har i detta moment upptagit den i anmärkning 5 till värde- definitionens artikel I gjorda rekommendationen. Enligt denna rekommendation skall vid en bonafideförsäljning det pris som erlagts eller skall erläggas i allmän- het anses giva en riktig uppfattning om det i definitionen åsyftade normalpriset och följaktligen kunna läggas till grund för värderingen, med förbehåll bl. a. för sådana justeringar som kan finnas erforderliga på grund av skiljaktigheter mellan avtalsbestämmelserna och det värdebegrepp som kommit till uttryck i definitionen. Rekommendationen i fråga får anses ha vunnit allmän anslutning vid remissbehandlingen. Kommittén finner i likhet med generaltullstyrelsen lämpligt att ett stadgande av ifrågavarande innebörd intages på förevarande plats i själva tulltaxeförordningen.

Generaltullstyrelsens förslag skiljer sig från rekommendationen huvudsakligen i två hänseenden, nämligen *dels* att styrelsen icke ansett det lämpligt att i författ- ningstexten intaga det i anmärkningen förekommande ordet »bonafideförsälj- ning» utan i stället valt det i 1 mom. begagnade uttrycket »försäljning i öppna marknaden mellan av varandra oberoende köpare och säljare», *dels* att styrelsen icke i texten intagit något förbehåll för ovanberörda prisjusteringar. Enligt kom- mitténs uppfattning föreligger emellertid knappast tillräckliga skäl att inskränka denna regel till sådana bonafideförsäljningar som äger rum i öppna marknaden mellan av varandra oberoende köpare och säljare. För att den utfärdade fakturan i dylika fall, då förhållandena faktiskt överensstämmer med den teoretiska värde- definitionen, skall läggas till grund för värdeberäkningen, torde knappast fordras en rekommendation av denna art. Anmärkningen torde i stället främst syfta till att man *även om* köpeavtalet bygger på andra förutsättningar än som avses i värde- definitionen skall godtaga fakturapriset såsom ett *under förhandenvarande förutsättningar* riktigt uttryck för varans värde och icke verkställa någon egent- lig värdering av varan utan endast vidtaga de justeringar som kan finnas erforderliga på grund av skiljaktigheter mellan köpeavtalet och det teoretiska värdebegreppet. Förbehåll för dylika justeringar torde för övrigt även med den av styrelsen föreslagna begränsningen av stadgandets tillämpningsområde vara ofrånkomligt, då det i alla händelser torde vara åsyftat att verkställa sådana justeringar som erfordras för att nå överensstämmelse med värde- definitionen i fråga om *platsen* för normalpriset. Kommittén har därför funnit sig böra för- ordna en formulering som mera ansluter sig till konventionens text och föreslår att fakturan lägges till grund för normalprisberäkningen i fråga om alla bonafide- köp men med förbehåll för nyss berörda justeringar.

Det syfte som delvis torde ligga bakom generaltullstyrelsens formulering, nämligen att under normala förhållanden undvika andra justeringar av faktura- priset än sådana som hänför sig till platsen för normalprisets beräkning, bör enligt kommitténs uppfattning klart uttryckas i författningstexten, men den lämpligaste platsen härför torde vara tillämpningsföreskrifterna till tulltaxeför-

ordningen. Kommittén har i enlighet härmed i sitt nedan behandlade förslag till dylika tillämpningsföreskrifter intagit en ny paragraf, 5 §, enligt vilken prisjustering på grund av skiljaktigheter mellan köpeavtalet och det innehåll i värdebegreppet, som kommit till uttryck i 3 § 1 mom. första stycket nämnda förordning (d. v. s. andra delar av tullvärdebegreppet än de som hänför sig till platsen), skall anses erforderlig endast om dessa skiljaktigheter kan antagas i väsentlig mån påverka priset. Något närmare fastställande av de omständigheter under vilka prisjustering bör vidtagas torde icke för närvarande böra ifrågakomma, utan detta bör enligt kommitténs uppfattning åtminstone till dess närmare erfarenheter vunnits överlåtas åt praxis. Även om visst utrymme här måste lämnas åt ett skönsmässigt bedömande har kommittén ansett det vara av värde för undanröjande av ytterligare osäkerhet att stadgandet i förevarande moment formuleras så att fakturavärdet med på angivet sätt kvalificerat förbehåll *skall* läggas till grund för beräkningen av tullen. Kommittén föreställer sig att modifikationer icke annat än i undantagsfall skall behöva ifrågakomma med hänsyn till tiden och i regel icke heller med hänsyn till att importen sker genom ensamförsäljare eller dotterföretag.

3 § 3 mom.

Detta moment innehåller enligt generaltullstyrelsens förslag bestämmelser angående uppgivande och styrkande samt kontroll av värdet. Bestämmelserna i fråga har enligt förslaget skärpts något i jämförelse med nuvarande stadganden. Sålunda ålägges icke blott varuhavaren utan, i fråga om vara som införes för annans räkning, även denne att lämna de uppgifter och förete de handlingar, som kan erfordras för fastställande av normalpriset. Skyldigheten för varuhavaren eller varumottagaren att, i den mån det påkallas för kontroll av lämnade uppgifter, tillhandahålla sina affärshandlingar för granskning har utsträckts till att gälla även annan, som tagit befattning med varans inköp eller införsel. Genom en dylik utvidgning skulle tullverket, framhåller styrelsen, beredas möjlighet att, då så befunnes erforderligt, såsom ett led i kontrollen verkställa undersökning av importörs bankkonto.

Av remissinstanserna har *handelskammaren i Göteborg* uttalat att den förordade skärpningen innebär ett allvarligt intrång i tredje mans enskilda rättsfär. Tillsammans med vitesbestämmelserna i paragrafens mom. 4 skulle denna lagstiftning medföra en administrativ rättskipning, mot vilken handelskammaren rent principiellt hyser starka betänkligheter. Med hänsyn till vad sålunda anförts vill handelskammaren för sin del bestämt yrka på att kontrollbestämmelserna liksom hittills begränsas till att gälla endast för varuhavaren och varumottagaren. *Handelskammaren i Stockholm* framhåller däremot, att även om den föreslagna utvidgningen av kontrollen kan framstå som ganska långtgående, någon avgörande invändning däremot icke synes kunna framställas, under förutsättning att den nya kontrollmöjligheten endast utnyttjas subsidiärt och då

sannolika skäl talar för att därigenom väsentliga, icke tidigare klarlagda förhållanden kan bli belysta; handelskammaren kan dock icke tillstyrka att tullverket får rätt att granska importörs bankkonto. Liknande uppfattningar har uttalats av *Skånes handelskammare* och *grossistförbundet*. *Kommerskollegium* har för sin del tillstyrkt införandet av den vidgade kontrollmöjligheten men förutsätter att den kommer att användas allenast i de fall då skälig anledning finnes att antaga att väsentliga förhållanden därigenom blir klarlagda. Kollegiet anser sig dock i likhet med de organisationer, som yttrat sig däröver, icke kunna tillstyrka förslaget om rätt för tullverket att undersöka importörs bankkonto, då en sådan rätt skulle innebära en betydande inskränkning i banksekretessen. Frågan om rätt för tullverket att undersöka importörs bankkonto har särskilt behandlats av *Svenska bankföreningen*, som med framhållande av banksekretessens stora betydelse för bankväsendets ändamålsenliga funktion hemställt, att inskränkningar icke måtte göras i banksekretessen i samband med de förestående ändringarna i tulltaxeförordningen.

Liksom flertalet av de remissinstanser som yttrat sig i frågan finner kommittén den av generaltullstyrelsen föreslagna utvidgningen av uppgiftsskyldighet och kontrollmöjligheter i allmänhet befogad. Vad beträffar den av generaltullstyrelsen upptagna frågan om rätt för tullverket att undersöka importörs bankkonto torde det endast vara sällan som oundgängligt behov kan anses föreligga av att verkställa undersökning av denna art. Enligt kommitténs uppfattning är det knappast påkallat med några särskilda bestämmelser i denna speciella fråga. Därest i något fall åtgärd av ifrågavarande slag överväges, får angelägenheten därav vägas mot de intressen som tagit sig uttryck i banklagens föreskrift (258 §) att enskilds förhållande till bank ej må i oträngt mål yppas, varvid avgörandet i tveksamma fall kan bli beroende av Kungl. Maj:ts prövning.

3 § 4 mom.

Detta moment innehåller enligt generaltullstyrelsens förslag en bestämmelse om befogenhet för styrelsen att vid vite förelägga i 3 mom. avsedd person att fullgöra vad honom åligger enligt samma moment eller med stöd av detsamma meddelade föreskrifter ävensom att i förekommande fall ålägga personen i fråga att utgiva vite som försuttits. En dylik bestämmelse är, framhåller styrelsen, redan enligt nuvarande erfarenheter påkallad i synnerhet för behörigt verkställande av den granskning av affärshandlingar, varom stadgas i nyssnämnda moment. Därest såsom ett resultat av tulltaxerevisionen flertalet varuslag i taxan skulle bli belagda med värdetull, kommer behovet av bestämmelsen i fråga uppenbarligen att bli än mera framträdande.

Generaltullstyrelsens förslag har föranlett erinringar från vissa remissinstanser. Sålunda har *grossistförbundet* uttalat att det i och för sig knappast synes påkallat att lämna tullverket så vittgående befogenheter i nu berörda hänseenden som kontrollstyrelsen erhållit med avseende på varuskatteförordningens till-

lämpning. Under alla förhållanden avstyrker förbundet bestämt att tullverket lämnas rätt att ålägga vederbörande att utgiva vite som försuttits. Enligt svensk rättspraxis gäller som regel att vitesföreläggande och utdömande av vite ankommer på skilda myndigheter. För den händelse tullverket skulle erhålla rättighet att förelägga vite bör åläggandet att utgiva detta vite kunna meddelas endast av allmän domstol. *Handelskammaren i Stockholm* har framhållit att även om underlåtenhet att lämna begärda uppgifter i vissa fall kan bero på ren tredska, den likväl i andra fall kan ha sin grund i en uppfattning att någon uppgiftsskyldighet icke föreligger. I rättsäkerhetens intresse anser handelskammaren därför befogat att beslut om exekverandet av vitesbeslut förbehålles domstol. *Kommerskollegium* uttalar för sin del att, ehuru tveksamhet kan råda om rätt för generaltullstyrelsen att förelägga vite, kollegium dock anser att en sådan rätt kan visa sig erforderlig för undvikande av onödiga dröjsmål i tullbehandlingsarbetet. Kollegium tillstyrker sålunda förslaget. Att generaltullstyrelsen dessutom skulle erhålla rätt att på administrativ väg uttaga försuttet vite anser sig kommerskollegium däremot icke kunna tillstyrka. Utdömandet av vitet torde i stället enligt allmän rättspraxis böra ankomma på allmän domstol.

Kommittén finner det motiverat att generaltullstyrelsen erhåller rätt att ålägga vite men anser i likhet med de remissinstanser som uttalat sig i frågan att utdömandet av förelagt vite bör ankomma på allmän domstol och har i sitt förslag till förevarande moment vidtagit härav påkallad justering i den av generaltullstyrelsen föreslagna lydelsen.

Tillämpningsföreskrifterna

1 § tfskr.

Enligt såväl generaltullstyrelsens som kommitténs förslag har i denna paragraf intagits den förklaring av uttrycket »försäljning i öppna marknaden mellan av varandra oberoende köpare och säljare» som förekommer i artikel II i värdedefinitionen.

2 § tfskr.

Denna paragraf innehåller en definition av begreppet »införselort» i 3 § 1 mom. tulltaxeförordningen i dess lydelse enligt förut redovisade förslag. Definiering av detta begrepp är erforderlig främst för bestämmande av hur stor del av frakt och andra transportkostnader som skall inräknas i normalpriset för det fall att varan avlämnas på annan ort än införselorten. Enligt generaltullstyrelsens förslag skulle definitionen överensstämma med de bestämmelser i detta hänseende som innefattas i den grundläggande värdedefinitionen i nuvarande 4 § tulltaxeförordningen.

Handelskammaren i Gävle framhåller att enligt det teoretiska värdebegreppet bör det vara ovidkommande om varan lossas ur fartyg eller luftfartyg eller icke

för vidare befordran till bestämmelseorten. Saken har betydelse i fråga om land med långa transportvägar. Handelskammaren framhåller vidare att i transocean trafik utgår för vissa svenska hamnar frakttillägg (s. k. range-tillägg), medan sådana tillägg icke gäller för »bashamnarna». Frakttilläggen medför en fördyring av importen över range-hamnar, vilken fördyring skärpes, om tullvärdet även skall inbegripa merfrakten. Detta förhållande anses ytterligare styrka nödvändigheten av att allenast fraktkostnaden till första importhamn tullbelastas.

Kommittén anser i likhet med generaltullstyrelsen nödvändigt att närmare definiera det i värdedefinitionen förekommande uttrycket »införselorten». Enligt vad som numera framkommit avses med detta uttryck i princip den ort där varan överskrider gränsen. Denna regel torde närmast åsyfta införsel över landgräns och överensstämmer för sådana fall med våra nuvarande bestämmelser i ämnet. När importen sker med fartyg eller luftfartyg är innebörden av nämnda regel icke alldeles klar. Redan själva definitionens formulering gör emellertid att man vid direkt transport med fartyg till ort vid inlandsvatten icke gärna kan såsom för närvarande är fallet inbegripa transportkostnader ända till bestämmelseorten. Beträffande import med flyg framgår det vidare av kommentarerna att de nuvarande bestämmelserna icke kan anses överensstämma med Bryssel-definitionen. Man har i Bryssel diskuterat två olika alternativ för behandling av flygfrakten, nämligen uppdelning i proportion till flygsträckan utanför resp. innanför gränsen eller fraktberäkning till allenast den första landningsplatsen. Enligt kommitténs uppfattning kan ingen av dessa metoder anses helt tillfredsställande. Mot den första metoden kan sålunda invändas att fraktkostnaderna i allmänhet icke är proportionella mot flygsträckan, mot den andra metoden att värdet i princip knappast bör göras beroende av huruvida flygplanet mellanlandat å annan ort. Import med fartyg har icke gjorts till föremål för något närmare uttalande, men man torde här i princip få förutsätta samma behandling som vid flygfrakt. Kommittén har övervägt huruvida man icke som införselort borde räkna den första ort som rimligtvis kunde ha anlöpts av fartyget resp. luftfartyget, men en generell tillämpning av en sådan bestämmelse skulle sannolikt i praktiken erbjuda alltför stora svårigheter. Framhållas bör emellertid att det i regel endast kommer att röra sig om obetydliga skillnader i tullavgifterna, varför anledning icke synes föreligga att tillgripa alltför komplicerade eller svårtillämpade regler på detta område. Enligt kommitténs uppfattning är den mest praktiska lösningen att såsom införselort i allmänhet betrakta den ort, där varan förtullas, och att normalprisets hänförande till annan ort göres beroende av att värdet på sistnämnda ort tillfredsställande styrkes. Kommittén har därför i förvarande moment intagit en bestämmelse av denna innebörd. Beträffande tillämpningen vill kommittén framhålla att vid import med järnväg fraktkostnaderna till gränsorten i regel torde framgå av företett fraktbrev och att under sådana förhållanden vidare styrkande i allmänhet icke bör vara erforderligt. Vid import med andra reguljära transportlägenheter torde det ofta vara möjligt att styrka fraktkostnaden till ort före den slutgiltiga bestämmelseorten genom

transportföretagens frakttabeller. Detta styrkande bör i princip ankomma på varuhavaren, men hinder bör icke möta att generaltullstyrelsen i vissa fall, exempelvis i fråga om flygtransport, utfärdar bestämmelser om generellt tillämpliga fraktavdrag. Beträffande icke reguljära transportlägenheter, t. ex. fartyg i trampfart, där frakterna ofta är beroende av bl. a. möjligheten att erhålla returfrakt, kan det vara vanskligt att bestämma transportkostnaden till annan ort än den faktiska bestämmelseorten, men i den mån tillfredsställande utredning kan förebibras i detta hänseende bör hinder icke möta för att även i dylika fall reducera frakten till ort, belägen närmare skeppningsplatsen, och följaktligen betrakta denna ort som införselort. Framhållas må att det endast mera sällan torde inträffa att värdetullbelagda varor importeras med trampfartyg.

3 § tfskr.

Artikel III i värdedefinitionen föreskriver att i normalpriset skall inbegripas värdet av rätten att utnyttja patent, mönster, modell eller utländskt varumärke; beträffande tolkningen av denna regel är vissa föreskrifter meddelade i anmärkningarna 1 och 2 till samma artikel.

Dessa bestämmelser har i generaltullstyrelsens förslag upptagits tillsammans med stadgandena om inräknande av kostnader för varans försäljning och avlämnande, vilket torde sammanhänga med att styrelsen vid uppgörande av sitt förslag varit bunden av tidigare paragrafnumrering. Eftersom bestämmelserna i fråga till skillnad från sistnämnda stadganden avser normalprisets grundbelopp, har kommittén funnit lämpligast att de i en ny författning upptages i en särskild paragraf. Kommittén har vidare av skäl som i det följande angives till skillnad från generaltullstyrelsen icke medtagit de i ovanberörda anmärkningar meddelade tolkningsföreskrifterna i författningstexten utan begränsat denna till den i artikel III intagna grundregeln.

Beträffande denna grundregel må till en början anföras några synpunkter på det där förekommande begreppet utländskt varumärke. Enligt kommitténs uppfattning bör därmed i princip förstås varumärke som tillhör utländsk (i utlandet bosatt eller etablerad) person. För nu ifrågavarande ändamål saknar det väl i och för sig betydelse huruvida sådant varumärke registrerats här i landet eller ej, men om dylik registrering icke skett torde här åsyftade bestämmelser i allmänhet få anses sakna relevans, eftersom det i så fall icke föreligger någon egentlig varumärkesrätt här i landet och följaktligen icke heller kan talas om värdet av sådan rätt. Detta utesluter icke att varan på grund av varumärke av ifrågavarande slag de facto kan betinga högre pris än den skulle ha gjort utan varumärke, men i den mån så är fallet torde normalpriset redan enligt den grundläggande värdedefinitionen i artikel I böra baseras på det högre priset. Formuleringen av anmärkning 2 tyder dock på att man tänkt sig bestämmelserna tillämpliga även i här avsedda fall; oavsett vilket betraktelsesätt man anlägger i förevarande hänseende kommer man tydligen till samma resultat vid värderingen.

Tydligt är i alla händelser att begreppet utländskt varumärke framför allt bör avse utländsk person tillhörigt varumärke, för vilket lagenligt skydd föreligger i importlandet, d. v. s. i allmänhet varumärke som här i landet registrerats med tillämpning av 16 § lagen om skydd för varumärken. Emellertid torde det ibland förekomma att registreringen formellt sker för svenskt dotterföretag eller annan person här i landet, som står i ekonomisk intressegemenskap med den utländske varumärkesinnehavaren, och denna omständighet bör självfallet icke beröva varumärket dess karaktär av utländskt varumärke i här avsedd bemärkelse.

Enligt ovanberörda anmärkning 1 kan stadgandet om att värdet av rätten till utländskt varumärke skall inbegripas i normalpriset tillämpas även på varor som införes för att *efter ytterligare bearbetning* försäljas under sådant märke. Det av generaltullstyrelsen framlagda förslaget innefattar en föreskrift om att så *skall* ske. Att detta är befogat i vissa fall, exempelvis om endast en avslutande bearbetning sker här i landet, torde icke råda någon tvekan om. Införandet av en kategorisk bestämmelse av ifrågavarande slag skulle emellertid kunna ges en alltför sträng tolkning, i det att man skulle kunna tillämpa den även på sådana råvaror, som icke rimligen kan anses få ett högre värde på grund av att färdigfabrikatet säljes under varumärket. Enligt kommitténs uppfattning bör frågor av detta slag bedömas efter omständigheterna i varje särskilt fall, och syftet med anmärkningen torde vara att möjliggöra en sådan bedömning, icke att ge de olika länderna frihet att välja en kategorisk tillämpning på det ena eller andra sättet. Grundstadgandet i artikel III torde kunna ges en sådan innebörd även utan att den i anmärkning 1 meddelade tolkningsföreskriften kommer till direkt uttryck i författningstexten.

Innebörden av anmärkning 2 får enligt kommitténs uppfattning anses vara något dunkel. Formellt innebär den en fakultativ *inskränkning* i den i artikel III givna grundläggande regeln. Formuleringen av den ena av originaltexterna, nämligen den engelska, kan dock ge anledning till viss osäkerhet i detta hänseende¹, och kommentarerna ger vid handen att syftet med anmärkningen snarast varit att åstadkomma en *utvidgning* av den grundläggande regeln, eller rättare att möjliggöra en vidsträckt tolkning av densamma. I kommentarerna framhålles nämligen att Storbritannien ingripit mot vissa former av undandragande av tull genom sådan skärpning (strengthening) av sin värdedefinition som avses i anmärkning 2. Förhållandet torde vara att stadgandet om inräknande av värdet av utländskt varumärke ansetts kunna fattas såsom icke avseende varumärke som registrerats i importlandet — ehuru en sådan uppfattning enligt vad som framgår av det förut sagda för svenskt betraktelsesätt förefaller något egendomligt — men att man genom anmärkningen velat (indirekt) klargöra att stadgandet i fråga är tillämpligt även på sålunda registrerade varumärken. Härvid har man dock gjort sådan tillämpning obligatorisk endast under vissa förutsättningar, nämligen om varumärket avser att angiva varan såsom härrörande från någon

¹ »Sub-paragraph (b) of Article III — — — may be *extended* so that it shall *not* apply to a trade mark registered within the country of importation, unless — —.»

som tagit befattning med varan i utlandet, från någon som är i ekonomisk intressegemenskap förenad med sådan person, eller från någon som är genom överenskommelse av visst slag lierad med någon förut nämnd person. Föreligger icke någon av dessa förutsättningar, behöver således grundregeln i artikel III icke tillämpas på här i riket registrerat varumärke, även om detta skulle kunna betraktas som utländskt. Det är bl. a. på grund av osäkerheten i fråga om terminologin svårt att klart se vilka fall man åsyftat med denna fakultativa inskränkning, och med den tolkning av begreppet utländskt varumärke som kommittén i det föregående utvecklat torde inskränkningen i praktiken knappast spela någon roll. Tänkbart är dock följande exempel. Antag att ett i utlandet etablerat grossistföretag har registrerat varumärke såväl i hemlandet som här i landet. Företaget köper varor från fristående fabrikanter, förser dem med sitt varumärke och säljer dem till Sverige; värdet av varumärkesrätten skall då medräknas i normalpriset. Detta gäller även om företaget levererar varorna till ett dotterföretag i Sverige som därefter säljer dem vidare till svenska kunder. Låter man däremot dotterföretaget självt köpa varorna direkt från de utländska fabrikanterna och sälja dem här i landet under samma varumärke, skulle enligt anmärkningen möjlighet finnas att icke medräkna värdet av varumärkesrätten, eftersom varumärket icke anger någon som tagit befattning med varan i utlandet eller som är på förut anført sätt knuten till sådan person. Kommittén är icke övertygad om det berättigade i en sådan olikhet i tullbehandlingen och anser det föreliggande risk för illojala manipulationer vid en dylik tillämpning. Enligt kommitténs uppfattning måste man därför ställa sig tveksam till att utnyttja den möjlighet, som anmärkning 2 erbjuder att inskränka det grundläggande stadgandet i artikel III, och i alla händelser bör man icke göra sådan inskränkning till generell regel.

Enligt vad som torde framgå av det ovan anförda är innebörden av ifrågasvarande anmärkningar i vissa hänseenden oklar. Vidare skulle en tillämpning av desamma enligt kommitténs uppfattning i vissa fall kunna leda till materiellt mindre tillfredsställande resultat. Kommittén anser därför såväl formella som sakliga skäl tala för att icke i den svenska författningstexten komplettera grundregeln i artikel III med dessa föreskrifter utan basera de svenska bestämmelserna enbart på grundregeln. Därest särskilda anvisningar skulle visa sig erforderliga för att säkerställa åsyftad tolkning av denna regel, torde sådana kunna utfärdas sedan närmare erfarenhet vunnits om hithörande problem.

4 § tfskr.

Denna paragraf innehåller en exemplifiering av de kostnader, som enligt 1 mom. andra stycket i förslaget till 3 § tulltaxeförordningen skall inbegripas i normalpriset, och motsvarar anmärkning 2 till artikel I i värdedefinitionen.

Generaltullstyrelsen har bl. a. framhållit att förslaget icke innehåller några uttryckliga bestämmelser om beräkning av emballagekostnaderna vid införsel

av varor i godsbehållare (containers) men att värdedefinitionens bestämmelser innebär att i normalpriset skall inräknas de verkliga eller uppskattade kostnaderna för transporten (frakt- och hyreskostnader). Enligt styrelsens uppfattning kan det i fråga om låneemballage antagas komma att bli förenat med vissa svårigheter att beräkna dessa kostnader, enär den tid under vilken emballaget kommer att disponeras liksom även returfraktens storlek icke alltid kan vara kända vid tiden för tulltaxeringen av den inkomna varan; anvisningar huru vid sådana fall skall förfaras torde därför få utfärdas av styrelsen.

Stockholms handelskammare har ifrågasatt huruvida icke uppräknings av kostnaderna borde kompletteras med sådana under varans transport uppkomna »mellankostnader» som exempelvis för varans upplagring under transporten och i samband härmed utgivna speditjonskostnader.

Kommittén vill till en början framhålla att uppräknings i den här ifrågasvarande anmärkningen i konventionen icke är avsedd att vara uttömmande och att detta icke heller kan bli fallet med de svenska bestämmelserna. Enligt kommitténs uppfattning får det vidare anses vara lämpligast att där ej särskilda skäl talar häremot följa Bryssel-konventionens text så att man icke bibringas uppfattningen att här föreligger några avvikelser från konventionen. Kommittén anser därför icke tillräckliga skäl föreligga att i uppräknings medtaga de av *Stockholms handelskammare* berörda kostnaderna. Däremot har kommittén i sitt förslag upptagit två kostnadslag, som förekommer i Bryssel-texten men uteslutits i generaltullstyrelsens förslag, nämligen mäklararvoden samt kostnader för upprättande utanför importlandet av handlingar, erforderliga för varornas införsel till importlandet. Beträffande sistnämnda slag av handlingar har dock uteslutits det i Bryssel-texten förekommande tillägget »däri inbegripna konsulatsavgifter», bl. a. med hänsyn till de förut berörda erinringar som kan riktas mot inbegripande av vissa slag av konsulatsavgifter. Enligt vad som tidigare framhållits är de konsulatsavgifter, som undantagsvis kan förekomma vid import till Sverige, icke av sådan natur utan bör inräknas i normalpriset. Formuleringen av kommitténs förslag innebär icke något hinder för en sådan tillämpning.

Kommittén har i detta sammanhang övervägt frågan om speciella regler för den händelse transportkostnaderna blir anmärkningsvärt höga i förhållande till varuvärdet. Accepterar man enligt den nya värdedefinitionen, liksom enligt den nu gällande, principen att beräkna tullen på cif-värdet, finns visserligen såsom i annat sammanhang (sid. 29) framhållits i princip icke något att erinra mot att man inräknar den faktiska transportkostnaden i värdet, även om transporten skett med användande av flyg eller annat särskilt kostbart transportmedel. Tydligt är emellertid att det särskilt beträffande flygfrakt kan inträffa exceptionella fall då det knappast skulle framstå såsom överensstämmande med den grundläggande värdedefinitionen att inräkna den höga frakten i det tullpliktiga värdet. Kommentarer till Bryssel-definitionen har observerat två fall, då det anses vara befogat att räkna med vanlig sjö- eller järnvägsfrakt, trots att

godset befordrats med flyg, nämligen *dels* om leverantören på egen bekostnad sänder varorna med flyg (vilket kan tänkas vara fallet t. ex. för att hålla avtalad leveranstid), *dels* om flygtransportföretag av bekvämlighetsskäl (*for convenience*) transporterar eget gods i egna maskiner. Eftersom detta kan anses ligga i själva grunddefinitionen, torde någon särskild författningsbestämmelse härom icke erfordras. Emellertid torde även andra fall i detta sammanhang förtjäna beaktande, t. ex. om reservdelar sändes med flyg för att avhjälpa inträffade maskinhaverier. Visserligen kan det göras gällande att varan med hänsyn till omständigheterna i dylika fall har ett så högt värde att det täcker även den höga fraktkostnaden, liksom också att »tullen på frakten» i alla händelser endast utgör en bråkdel av själva fraktkostnaden. Ifrågasättas kan emellertid huruvida icke även i dylika fall en viss jämkning av normalprisberäkningen kan vara motiverad utifrån de tankegångar som ligger bakom den grundläggande definitionen. Det är emellertid vanskligt att precisera de omständigheter under vilka sådan jämkning kan vara befogad, liksom det också kan vara svårt att ange efter vilka grunder en fiktiv fraktberäkning bör ske. Kommittén har kommit till den uppfattningen att den mest praktiska lösningen är att föreskriva viss maximering av de fraktkostnader som skall inräknas i normalpriset enligt någon enkel tumregel. Tillämpning av en sådan maximigräns torde icke kunna anses oförenlig med Bryssel-definitionen, förutsatt att gränsen lägges så högt att den icke kan sägas bryta cif-principen när det gäller vanliga kommersiella sändningar. Kommittén har efter övervägande av olika möjligheter stannat för en maximering till 30 % av varans normalpris exklusive transportkostnader. Föreskrift härom har upptagits som ett särskilt stycke av förevarande paragraf.

5 § *tfskr.*

Denna paragraf innehåller det förut vid behandlingen av 3 § 2 mom. tulltaxeförordningen berörda, av kommittén föreslagna stadgandet om att prisjustering på grund av skiljaktigheter mellan köpekontraktet och det innehåll i värdebegreppet, som kommit till uttryck i 3 § 1 mom. första stycket nämnda förordning (d. v. s. andra delar av värdebegreppet än de som hänför sig till platsen), skall anses erforderlig endast om dessa skiljaktigheter kan antagas i väsentlig mån påverka priset.

6 § *tfskr.*

Generaltullstyrelsen har i 7 § av sitt förslag upptagit bestämmelser angående skyldighet för importör att styrka varas normalpris genom företeende av faktura och andra handlingar. Bestämmelserna motsvarar i huvudsak nu gällande föreskrifter men innebär vissa skärpningar. Sålunda skall enligt förslaget varuhavaren för tullmyndigheten förete samtliga handlingar, som avser köpet, införseln och avlämnandet av den vara som föreligger till tulltaxering. Där så påfordras skall varuhavaren även förete handlingar rörande försäljning av varan

inom riket. I företedda handlingar eller eljest lämnade uppgifter skall bekräftas genom av varuhavaren eller, om han inför varan för annans räkning, av denne avgiven skriftlig försäkran (deklaration), och avsikten är att uppgiftslämnaren därvid även skall ange sin ställning i förhållande till leverantören. Även kravet på uppgifter i fakturan har, efter mönster av de bestämmelser för tillämpning av värdedefinitionen som gäller i Förbundsrepubliken Tyskland, blivit skärpt i jämförelse med gällande regler.

Handels- och industrikommissionen påpekar att det i många fall kan vara svårt att förete originalfaktura (t. ex. vid import av varor inköpta av resande eller erhållna som gåvor) och ifrågasätter huruvida icke föreskrifterna om tillhandahållande av originalfaktura borde gälla endast »så vitt ske kan»; även kraven på vissa uppgifter i fakturan bör enligt kommissionens åsikt göras villkorliga. *Kooperativa förbundet* befarar att viss risk föreligger att tullbehandlingen kan komma att bli onödigt komplicerad och omständlig om de nya föreskrifterna icke ges behövlig avgränsning och precisering. Bestämmelsen om att handlingar som rör varans försäljning inom landet skall företes »när så påfordras» anses vara alltför allmänt formulerad. Förbundet antager att tullmyndigheterna kommer att infordra sådana affärshandlingar endast då grundad misstanke förefinnes om att fakturan är felaktig eller avsiktligt vilseledande.

Generaltullstyrelsens förslag är utformat med tanke på det fall, att normalpriset skall bestämmas på grundval av det pris som erlagts eller skall erläggas, d. v. s. det fall som avses i föreslagna 3 § 2 mom. tulltaxeförordningen. Även om detta blir det ojämförligt vanligaste kan det inträffa fall, då tullvärdet icke kan bestämmas på nämnda sätt, och i dylika fall kan det föreligga vissa svårigheter att tillämpa de av styrelsen föreslagna reglerna. Kommittén har därför funnit lämpligast att uppdelat här ifrågasvarande stadganden på två paragrafer, den ena (6 §) avseende fall då tullvärdet beräknas på förut angivna sätt, den andra (7 §) fall då tullvärdet fastställs efter andra metoder.

Förevarande 6 § företer i sak icke några större avvikelser från generaltullstyrelsens förslag, men kommittén har vidtagit en viss omredigering i syfte att ernå större systematisk överskådlighet.

Kommittén har sålunda funnit lämpligt att i 1 mom. uttryckligen fastslå varuhavarens skyldighet att *uppgiva* det pris, som erlagts eller skall erläggas för varan, de i priset icke inbegripna kostnader, som skall innefattas i normalpriset, samt de förhållanden i övrigt, som kan vara av betydelse för normalprisets bestämmande. Denna uppgift kommer sålunda att framstå såsom det primära underlaget för bestämmandet av normalpriset, vilket torde få anses lämpligt bl. a. med hänsyn till ansvaret vid försök att undandraga varan stadgad tull genom uppgivande av för lågt värde. Uppgiften bör i princip lämnas skriftligen och bekräftas på tro och heder av importören, men möjlighet föreligger enligt kommitténs formulering att, exempelvis när det gäller sändningar av ringa värde, nöja sig med uppgift, som lämnas muntligen eller kan anses ligga i överlämnandet av de i följande moment föreskrivna handlingarna.

Mom. 2 i kommitténs förslag avser de handlingar som skall avlämnas till styrkande av de enligt mom. 1 lämnade uppgifterna. Eftersom bestämmelserna i fråga skulle avse endast fall då verkligt köp föreligger, bör här avsedda handlingar i princip alltid kunna företes. Möjlighet torde dock böra finnas för tullmyndigheten att medgiva undantag från bestämmelserna, exempelvis om importören icke utan avsevärd omgång kan införskaffa handling till styrkande av mindre fraktbelopp. Kommittén har därför utformat sitt förslag så att möjlighet finnes till dylika undantag. Eftergivande av kravet på företeende av originalfakturan bör självfallet när det gäller kommersiell import ifrågakomma endast i rent exceptionella fall. Vad beträffar den av generaltullstyrelsen föreslagna skyldigheten att förete handlingar rörande varans försäljning inom riket har kommittén i likhet med styrelsen funnit sådan skyldighet vara av betydelse för ett tillförlitligt fastställande av normalpriset i vissa fall. Emellertid torde det enligt kommitténs uppfattning knappast ifrågakomma att lokal tullmyndighet på egen hand skulle justera ett fakturapris med stöd av handlingar rörande den vidare försäljningen av varan, utan det torde kunna förutsättas att frågor av detta slag i praktiken alltid kommer att handläggas i samråd med generaltullstyrelsens tullvärdekontor. Vid sådant förhållande har kommittén funnit det icke vara nödvändigt att i förevarande sammanhang intaga någon föreskrift om skyldighet att förete handlingar av ifrågavarande slag utan ansett det tillfyllest med de kontrollmöjligheter som finnes enligt 9 § (se nedan). Denna paragraf får även med den av generaltullstyrelsen föreslagna formuleringen anses innefatta rätt att kräva företeende av handlingar rörande importvarans försäljning, men för undanröjande av varje tveksamhet i detta hänseende föreslår kommittén i det följande ett uttryckligt tillägg i detta syfte. Framhållas må att kontrollen enligt sistnämnda paragraf icke nödvändigtvis behöver ske efter det tulltaxeringen avslutats utan mycket väl kan verkställas såsom ett led i själva tulltaxeringen.

Mom. 3 i kommitténs förslag innehåller föreskrifter om beskaffenheten av den faktura som skall företes enligt mom. 2. Förslaget överensstämmer i huvudsak med generaltullstyrelsens förslag. Särskilt stadgande om att fakturan skall vara utställd på viss mottagare här i riket har dock icke ansetts erforderligt, då det torde få anses ligga i sakens natur att faktura som skall styrka varans pris vid köp från utlandet (jfr 3 § 2 mom. förslaget rörande tulltaxeförordningen) är utställd på sådan person. Vidare har kraven på fakturans innehåll uppmjukats genom att möjlighet lämnas för tullmyndigheten att godtaga faktura som icke innehåller samtliga begärda uppgifter eller icke blivit på föreskrivet sätt bekräftad.

7 § tfskr.

I denna paragraf har såsom förut nämnts upptagits bestämmelser angående lämnande av uppgifter och företeende av handlingar i fall då normalpriset beräknas på annat sätt än med tillämpning av 3 § 2 mom. tulltaxeförordningen.

Eftersom många olika situationer här kan komma i fråga torde det icke vara möjligt att ange några preciserade regler, utan kommittén har inskränkt sig till att föreslå sådan skyldighet i berörda hänseenden som »med hänsyn till omständigheterna i varje särskilt fall skäligen må påfordras». Icke minst när det gäller här avsedda fall kan det vara av betydelse att, eventuellt med stöd av 9 §, taga del av handlingar angående den vidare försäljningen av varan. Beträffande skyldigheten att lämna uppgifterna skriftligen samt bekräfta dem på tro och heder har föreslagits samma regler som i närmast föregående paragraf.

8 § *tfskr.*

Enligt gällande bestämmelser skall tullanstalt vid tvekan angående beräkningen av tullvärdet samråda med tjänsteman som av generaltullstyrelsen utsetts att verkställa i 9 § avsedd granskning. Även om en bestämmelse av detta slag närmast är en intern fråga inom tullverket och sålunda skulle kunna ha sin plats i av tullstyrelsen utfärdade stadganden, har kommittén funnit skäl tala för att den såsom även styrelsen föreslagit bibehålles på sin nuvarande plats. Med den utvidgning av styrelsens tullvärdekontor som torde påkallas av en ökad användning av värdeutullar torde man emellertid kunna tänka sig att på detta kontor placeras tjänstemän som icke erhållit bemyndigande att verkställa granskning av ifrågavarande slag men likväl kan äga erforderliga kvalifikationer för att tillhandagå tullanstalerna med upplysningar av det slag varom här är fråga. Enligt kommitténs förslag har därför bestämmelsen givits den mera allmänna formuleringen att samråd skall ske med »vederbörlig tjänsteman på generaltullstyrelsens tullvärdekontor». Nuvarande föreskrift om rätt för generaltullstyrelsen att anlita särskild sakkunnig vid bestämmande av varors tullpliktiga värde har uteslutits, då sådan befogenhet torde få anses tillkomma styrelsen redan enligt den för styrelsen gällande instruktionen.

9 § *tfskr.*

Denna paragraf innehåller närmast en exemplifiering av de affärshandlingar som det enligt 3 § 3 mom. tulltaxeförordningen i dess föreslagna lydelse åligger varuhavare eller annan som tagit befattning med förvärv eller införsel av varan att förete för granskning. Enligt såväl kommitténs som generaltullstyrelsens förslag har liksom i nyssnämnda författningsrum vidtagits den skärpningen av bestämmelserna att sådant åliggande kommer att avse envar som tagit befattning med inköpet eller införseln av varan i fråga. I enlighet med vad som anförts här ovan vid behandlingen av 6 § tillämpningsföreskrifterna har vidare i kommitténs förslag uttryckligen angivits att ifrågavarande skyldighet avser även handlingar som rör varans försäljning.

Enär kommittén föreslagit sådan ändring i generaltullstyrelsens förslag till 4 § 4 mom. tulltaxeförordningen att styrelsen icke skulle erhålla befogenhet att

utdöma ålagt vite, har kommittén utslutit det av styrelsen såsom mom. 2 av förevarande paragraf upptagna stadgandet beträffande verkställigheten av styrelsens beslut om utgivande av vite.

10 § tfskr.

Denna paragraf innehåller enligt såväl styrelsens som kommitténs förslag bestämmelser angående den växelkurs som skall tillämpas vid omräkning av utländskt myntslag till svenskt mynt. I enlighet med vad som tidigare anförts härom (sid. 28) föreslår kommittén att man vid sådan omräkning som regel tillämpar de enligt stadgan för internationella valutafonden fastställda parivärdena. Har ändring skett i parivärdena, sedan beloppens storlek i det utländska myntslaget bestämts, kan denna regel uppenbarligen icke utan vidare tillämpas. Att utarbeta några generella bestämmelser om hur man i dylikt fall skall förfara torde knappast vara möjligt, utan kommittén har stannat för att det i sådant fall bör ankomma på generaltullstyrelsen att bestämma efter vilka grunder omräkningen skall ske. På detta sätt har det ansetts böra förfaras även i de sällsynta fall då fråga är om valutor för vilka parivärde icke fastställts enligt nämnda stadga.

Subsidiära bestämmelser angående beräkning av tullvärdet

Nuvarande 4 § tulltaxeförordningen upptager vissa subsidiära bestämmelser för tullvärdets beräkning. Andra stycket av nämnda paragraf innehåller sålunda en föreskrift om att, därest varuhavaren ej fullgör honom åliggande uppgiftsskyldighet eller skälig anledning finnes antaga, att det uppgivna värdet understiger det verkliga, värdet må beräknas lika med det för varan vid försäljning inom Sverige gällande marknadspriset vid tiden för tulltaxeringen, med avdrag för tull jämte skälig försäljningskostnad och normal handelsvinst. I tredje stycket av samma paragraf stadgas att, därest i fall, som i andra stycket sägs, varans värde icke kan beräknas på sätt där föreskrives eller därest fråga är om vara, som lidit avsevärd skada, värdet skall beräknas lika med det värde, varan befines äga å tulltaxeringsorten vid tiden för tulltaxeringen. För utrönande av nämnda värde äger tullanstalten låta besiktiga och värdera varan. Därest varuhavare icke åtnöjes med värde som beräknats enligt 4 § andra stycket tulltaxeförordningen eller utrönts vid besiktning, äger han enligt nuvarande 9 § tillämpningsföreskrifterna till tulltaxeförordningen påkalla att värdet i stället bestämmes genom skiljenämnd. Ifrågavarande bestämmelser om besiktning och värdering samt skiljenämnd har i praktiken tillämpats i mycket ringa utsträckning; i synnerhet gäller detta beträffande det vid meningsskiljaktigheter förekommande skiljenämnds förfarandet, vilket enligt uppgift icke torde ha tillämpats mer än två gånger under de senaste tio åren.

Generaltullstyrelsen har i sitt förslag till ändrad lydelse av bestämmelserna på förevarande område icke medtagit här ifrågakarande stadganden och till stöd därför anfört i huvudsak följande.

Den i andra stycket av 4 § tulltaxeförordningen intagna bestämmelsen om beräkning av tullvärdet på grundval av varans försäljningspris inom Sverige har tillkommit på förslag av 1938 års tulltaxerevision, huvudsakligen i syfte att så långt möjligt förebygga att varor som infördes i konsignation av utländska leverantörers härvarande kommissionärer eller agenter eller som av utländska firmor levererades till här etablerade filial- eller dotterföretag blev belagda med lägre tull än som svarade mot »marknadspriset å inköpsorten». En motsvarande bestämmelse i tulltaxeförordningen vore uppenbarligen icke erforderlig, därest värdet i enlighet med förslaget skulle beräknas lika med varans normalpris å inköpsorten. Det vore vidare att märka att i 7 § förslaget till ändrad lydelse av tillämpningsföreskrifterna hade intagits en föreskrift om skyldighet för varuhavare att där så påfordrades förete handlingar rörande försäljning av varan inom riket. Vad beträffar det fall att varuhavaren icke fullgör honom åliggande uppgiftsskyldighet har den föreslagna bestämmelsen angående vite ansetts utgöra en betryggande garanti mot treska från varuhavarens sida.

Beträffande de i tredje stycket av 4 § tulltaxeförordningen nu förekommande bestämmelserna angående besiktning och värdering har styrelsen hänvisat till en underdånig skrivelse år 1937 angående revision av tulltaxeförordningen och tulltaxan. Styrelsen hade där uttalat att värderingsförfarandet icke kunde anses innebära en tillfredsställande garanti för en riktig tullbesiktning. Vidare hade framhållits att det ofta särskilt på mindre och medelstora tullplatser mött stora svårigheter att finna personer som samtidigt vore i erforderlig grad sakkunniga och opartiska samt villiga att åtaga sig uppdrag såsom värderingsmän. I betraktande av bl. a. dessa omständigheter hade styrelsen ifrågasatt huruvida tullmyndigheterna icke borde erhålla befogenhet att i första hand verkställa värdering då sådan med tillämpning av tulltaxeförordningens föreskrifter påkallades. Styrelsens önskemål blev såtillvida tillgodosett som man sedermera införde förutberörda stadgande i 4 § andra stycket tulltaxeförordningen, men systemet med besiktning och värdering bibehölls likväl i begränsad utsträckning vid sidan om detta nya sätt för värdebestämningen. Enligt styrelsens uppfattning äger vad styrelsen anförde i sin framställning år 1937 fortfarande giltighet, och nya omständigheter har tillkommit, som enligt styrelsens mening talar för att systemet med besiktning och värdering nu helt avvecklas. Rådet för samarbete på tullområdet skall genom sin värdekommitté övervaka efterlevnaden av konventionen för att säkerställa en likformig tolkning och tillämpning av densamma. Det finns därför anledning antaga att rådet kommer att meddela närmare anvisningar om fastställande av vissa metoder för beräkning av varors tullvärde i de länder som ansluter sig till konventionen. Styrelsen framhåller även att ett tillträdande till konventionen innebär vissa åtaganden, och erforderliga garantier för att dessa åtaganden kommer att fullgöras torde endast kunna vinnas på det sätt, att tillämpningen av ifrågakarande bestämmelser ställes under tullmyndigheternas kontroll. Den möjlighet att anlita skiljenämnd som nu i vissa fall står varuhavaren till buds skulle därvid bortfalla. Å andra sidan skulle varuhavaren självfallet erhålla rätt att i vanlig ordning överklaga tullmyndigheternas beslut.

Generaltullstyrelsens förslag till avskaffande av stadgandena angående besiktning- och värderings- samt skiljenämnds-förfarandet har berörts av vissa av

remissinstanserna. — Sålunda har *Stockholms handelskammare* uttalat att motiveringen för detta ståndpunktstagande synes förståelig och förefaller näppeligen att kunna angripas. Å andra sidan har skiljenämnds-förfarandet inneburit en garanti för att få sakkunskap från näringslivet företrädd vid tullvärdets fastställande ävensom — och vad som kanske varit än viktigare — en möjlighet till ett snabbt definitivt avgörande av frågan om tullvärdets bestämmande. Handelskammaren ifrågasätter om det icke finns någon möjlighet att bibehålla varuhavaren vid åtminstone vissa av dessa fördelar, förslagsvis genom en bestämmelse om att tullanstalt, som avser att fastställa annat tullvärde än varuhavaren uppgivit, skall vara skyldig att underrätta varuhavaren härom, varvid denne skulle äga att påkalla medverkan vid tullvärdets bestämmande av tvenne opartiska besiktningsmän. Dessa borde lämpligen på begäran av tullanstalt utses av vederbörande länsstyrelse efter förslag av handelskammare. Tullanstalten skulle vara skyldig att följa det av de sålunda utsedda besiktningsmännen angivna värdet, därest icke synnerliga skäl till avvikelse härifrån föreläge. På detta sätt skulle garantier vinnas för en sakkunnig värdering, samtidigt som tullverket skulle förbehållas avgörandet. Varuhavarens möjlighet att i enlighet med generaltullstyrelsens förslag överklaga tullanstaltens beslut skulle självfallet kvarstå, men å andra sidan kunde det antagas att sådana överklaganden skulle bli relativt sällsynta genom att sakkunskap även utanför tullverket blivit anlitad redan i första instans. Därigenom skulle i praktiken även snabbhetssynpunkten bli tillgodosedd. — *Handelskammaren i Göteborg* uttalar att beräkningen av tullvärdet enligt den nya grundregeln kräver minst lika stor kännedom om marknadsläget som tidigare. I de fall då tullvärdet helt enkelt fastställs med ledning av fakturavärdet, d. v. s. flertalet fall, uppstår inga svårigheter, men beträffande undantagsfallen, då så ej sker, förefaller det rimligt, att även näringslivet får möjlighet att medverka för en rättvis och riktig tulltaxering. Ett bibehållande av värderingsförfarandet med anlitande av sakkunniga representanter för näringslivet synes handelskammaren vara den lämpliga lösningen av denna fråga, och handelskammaren avstyrker därför bestämt generaltullstyrelsens förslag på denna punkt. — Även *Skånes handelskammare* framför en bestämd erinran mot tullstyrelsens förslag att slopa den nuvarande möjligheten att påkalla besiktning och värdering av sakkunniga. Även om ifrågavarande värderingsinstitut endast sällan tages i anspråk och avgörandena kan göras till föremål för kritik, utgör institutet i fråga för näringslivet en värdefull garanti för objektiv bedömning, varför det enligt handelskammarens mening bör äga bestånd även i fortsättningen. — *Grossistförbundet* anser det för sin del sannolikt att det hittills tillämpade systemet med besiktning och värdering med tiden kommer att få minskad betydelse. Å andra sidan innebär detta system en garanti för varuhavaren att sakkunskap från näringslivet blir företrädd vid fastställandet av tullvärdet. Förnekas kan ej heller att förfarandet ger möjlighet till ett snabbt definitivt avgörande i tullvärderingsfrågor. Detta måste anses vara av särskild betydelse med hänsyn till att ett överklagande i vanlig ordning av tullmyndig-

heternas beslut hos Kungl. Maj:t för närvarande medför en tidsutdräkt med det slutgiltiga avgörandet som kan röra sig om ett par år. Det förhållandet att det svenska förfarandet med besiktning resp. skiljenämnd knappast i större utsträckning förekommer utomlands bör ej i detta sammanhang tillmätas alltför stor betydelse. Med hänsyn härtill föreslår förbundet att i varje fall förfarandet med besiktningsmän bibehålles i ungefär dess nuvarande form. Förbundet skisserar i detta sammanhang en anordning liknande den som enligt vad ovan sagts föreslagits av Stockholms handelskammare. Under förutsättning att möjligheter lämnas varuhavaren att efter ungefär de riktlinjer som sålunda skisserats erhålla medverkan av opartiska besiktningsmän torde icke alltför stora olägenheter uppstå genom att skiljenämnds förfarandet slopas. — *Kommerskollegium* uttalar att kollegiet för sin del finner att tillräckliga skäl knappast kan åberopas för att helt slopa det nuvarande besiktnings- och värderings förfarandet utan anser att fortfarande viss möjlighet för varuhavaren bör finnas att få sakkunskap från näringslivet företrädd vid fastställandet av tullvärdet. Det från näringslivet sida framförda förslaget torde enligt kollegiets mening kunna godtagas; därigenom skulle det nuvarande skiljenämnds förfarandet kunna bortfalla.

Kommittén vill till en början fästa uppmärksamheten på en omständighet som i viss mån synes ha förbisetts under remissbehandlingen men som enligt kommitténs uppfattning är av största betydelse för bedömning av det nu föreliggande spörsmålet. Enligt nuvarande bestämmelser utgör de subsidiära reglerna icke blott särskilda förfaranden för tullvärdets fastställande utan i själva verket alternativa definitioner på begreppet tullvärde. Enligt konventionen om varus tullvärde kommer däremot endast en definition i fråga, nämligen den som uttryckes i 3 § 1 mom. tulltaxeförordningen enligt kommitténs förslag. Beträffande bonafideaffärer har i 3 § 2 mom. samma förordning anvisats en särskild metod för fastställande av det sålunda definierade värdet, nämligen tillämpning av fakturapriset med eventuella justeringar på grund av skiljaktigheter mellan köpekontrakt och det i 1 mom. definierade värdebegreppet, och det praktiska förfarandet vid användande av denna metod har reglerats i 6 § av kommitténs förslag till tillämpningsföreskrifter. Föreligger icke sådana förhållanden som avses i 3 § 2 mom. förslaget till tulltaxeförordning, har icke i förslaget anvisats någon särskild metod för bestämmande av det enligt 1 mom. definierade värdet, utan det får anses ankomma på vederbörande tullmyndighet att med efter omständigheterna lämpade medel utröna varans normalpris, för vilket ändamål man kan bygga på de uppgifter och handlingar som enligt föreslagna 7 § tillämpningsföreskrifterna avkräves importören. Därest förfaranden liknande nuvarande besiktnings- och värderings- samt skiljenämnds förfaranden i fortsättningen skulle bibehållas, kan dessa uppenbarligen endast komma till användning såsom särskilda metoder för bestämmande av normalpriset, varvid emellertid måste iakttagas att bestämmandet sker på ett sätt som överensstämmer med den i 3 §

1 mom. tulltaxeförordningen lämnade grundläggande definitionen på nämnda värde.

Vad beträffar den i andra stycket av nuvarande 4 § tulltaxeförordningen föreskrivna »baklängesräkningen» utgör denna en metod, som ibland torde kunna lämpa sig för bestämmande av värdet i andra fall än som avses i 3 § 2 mom. förslaget till tulltaxeförordningen, eventuellt även vid bedömandet av i vad mån prisjusteringar kan vara erforderliga vid tillämpning av 3 § 2 mom. Enligt kommitténs förslag finns icke något som hindrar att metoden i fråga användes för sådana ändamål, men kommittén finner å andra sidan icke anledning föreligga att föreskriva detta tillvägagångssätt såsom en under vissa förutsättningar obligatorisk metod. Något yrkande härom har icke heller framställts under remissbehandlingen, och kommittén delar generaltullstyrelsens uppfattning angående lämpligheten att slopa dessa bestämmelser.

Beträffande det i tredje stycket av nuvarande 4 § tulltaxeförordningen föreskrivna besiktnings- och värderingsförfarandet må först övervägas i vad mån plats kan finnas för ett dylikt förfarande när det gäller fastställande av normalpriset enligt 3 § 2 mom. förslaget till tulltaxeförordning. Enligt detta moment skall det belopp som erlagts eller skall erläggas (d. v. s. fakturavärdet) läggas till grund för bestämmande av normalpriset. Detta innebär att tullverket icke ingår på någon prövning av fakturavärdet som sådant — fränsett givetvis vad som kan behövas för att säkerställa sig mot bedrägliga uppgifter — utan godtagger detta såsom ett riktigt uttryck för varans värde under de förutsättningar som avses i bakomliggande kontrakt. Vad det här kan bli tvist om är alltså närmast eventuella skiljaktigheter mellan detta kontrakt och det grundläggande värdebegreppet, d. v. s. icke frågor som kan utgöra föremål för värdering i egentlig bemärkelse utan i huvudsak rena tolkningsfrågor. Avgörandet av sådana frågor kan icke gärna ske genom nuvarande besiktnings- och värderingsförfarande eller genom det härmed jämförbara förfarande som ifrågasatts av vissa remissinstanser. Däremot kan dylika frågor när det gäller privaträttsliga avtal avgöras genom skiljemän. Kommittén anser emellertid knappast tänkbart att på detta sätt avgöra frågor angående tolkning av en författning. Vad som enligt kommitténs åsikt framför allt gör ett skiljenämnds förfarande olämpligt när det gäller tolkning av bestämmelserna om normalpris är att det här i allmänhet kommer att röra sig om spörsmål av generell räckvidd och icke endast om föreliggande individuella fall. Förutsättas kan nämligen att justering av fakturapris icke vidtages av vederbörande lokala tullmyndighet efter eget skön utan i enlighet med direktiv från generaltullstyrelsen eller dess värdekontor. Anlitandet av ett skiljenämnds förfarande skulle under sådana förhållanden innebära att tillämpningen av dessa direktiv och därmed tolkningen av värde definitionen kunde bli mycket växlande beroende på skiljaktiga beslut av olika nämnder, för så vitt icke direktiven skulle ändras så snart en skiljenämnd beslutat i en för importören gynnsammare riktning (oavsett huruvida tidigare skiljenämnder i enahanda frågor godtagit direktiven). En sådan ordning kan uppenbarligen icke

anses tillfredsställande. Kommittén har därför kommit till den uppfattningen att icke heller bestämmelser om skiljenämnd bör ifrågakomma i fall som avses i 3 § 2 mom. tulltaxeförordningen enligt dess föreslagna lydelse.

Något annorlunda ligger saken till när normalpriset icke beräknas med tillämpning av 3 § 2 mom. tulltaxeförordningen, eftersom då icke föreligger något materialiserat pris som författningsenligt skall läggas till grund för beräkningen av värdet. För dylika fall skulle man sålunda kunna överväga att föreskriva värdering såsom en normal metod för fastställande av normalpriset, och fall kan otvivelaktigt inträffa då man för bestämmande av nämnda pris måste förfara på detta sätt. Emellertid torde det även här oftare komma att röra sig om tolkningsfrågor än om värdering i egentlig mening; beträffande dylika fall äger vad ovan anförts beträffande värderings- och skiljenämnds-förfarandet motsvarande tillämpning. Det är svårt att definitionsmässigt avskilja de fall då värdering eller skiljenämnd bör eller skulle kunna tillgripas från övriga fall. Framhållas må vidare att det endast i mycket obetydlig utsträckning torde föreligga anledning att tillgripa dylika förfaranden för lösning av tvister mellan tullmyndighet och importör. Hittills har de såsom förut anförts mycket sällan kommit till användning för detta ändamål och det föreligger knappast skäl till förmodan att någon radikal förändring härvidlag skulle inträda på grund av den ökade användning av värdetullar som kan komma att bli resultatet av tulltaxerevisionen, då redan före genomförandet år 1955 av de provisoriska värdetullarna på textilområdet ca 25 % av importvärdet och ca 40 % av tulluppbörden varit baserad på värdetull. Enligt vad som framgår av det förut lämnade referatet har under remissbehandlingen från handelshåll t. o. m. uttalats en förmodan att ifrågavarande förfaranden framdeles kommer att få minskad betydelse. Framhållas må även att enligt kommitténs förslag *alla* bonafideaffärer skall behandlas enligt det i 3 § 2 mom. föreslagna sättet, vilket torde ytterligare bidra till att minska behovet av de värderingsförfaranden som här avses. Kommittén har därför kommit till den uppfattningen att det icke föreligger tillräckliga skäl att bibehålla särskilda bestämmelser härom, utan det bör enligt kommitténs uppfattning vara tillfyllest med de besvärsmöjligheter som eljest föreligger. Självfallet bör tullanstalt när tullvärdet icke lämpligen kan bestämmas på annat sätt låta värdera varan genom sakkunnig, och det torde få förutsättas att tullmyndigheten i fall av meningsskiljaktigheter angående värdet i allmänhet beaktar en av varuhavaren framförd önskan om sådant förfarande, därest meningsskiljaktigheten avser spörsmål av beskaffenhet att lämpligen kunna bli föremål för värdering.

AVDELNING III

Tullfrihetsbestämmelser och andra särskilda föreskrifter

1. *Behandling av emballage (4 §)*

Behandlingen i tullhänseende av emballage erbjuder vissa speciella problem, vilka enligt kommitténs förslag skulle regleras av 4 § i förordningen.

Kommittén har i mom. 1 upptagit bestämmelser för reglering av frågan i vad mån emballage, vari varor införes, på grund av sin beskaffenhet bör bli föremål för särskild tullbeläggning. Denna fråga regleras för närvarande genom tulltaxeförordningens 5 § p), i det att där föreskrives tullfrihet för vissa slag av emballage; annat emballage kommer i avsaknad av dylikt medgivande att beläggas med tull enligt taxan. Från tillämpningen av de åsyftade föreskrifterna undantages emellertid emballage, som skall inräknas i varas vikt eller värde; för dylikt emballage förutsättes tydligen att särskild tull icke skall utgå. I fråga om annat emballage innebär föreskrifterna i 5 § p) att man skiljer mellan artiklar som utgör »blott emballage» och sådana som utgör »jämväl en för annat ändamål lika mycket eller mera användbar eller såsom handelsvara uppenbarligen lämpad artikel». Emballage av förstnämnda slag åtnjuter enligt sagda författningsrum tullfrihet; emballage av sistnämnda slag belägges däremot med tull enligt tulltaxan. Kommitténs förslag innebär att denna distinktion bibehålles med en närmast formell jämkning. Jämkningsen innebär bl. a. att uttrycket »för annat ändamål lika mycket eller mera användbar» uteslutits; det får enligt kommitténs uppfattning anses ligga i sakens natur att en dylik artikel tulltaxeras separat. Formuleringen har i övrigt skett med visst beaktande av innehållet i nuvarande tillämpningsföreskrifter.

Enligt av kommittén föreslagna regler för tullvärde- och tullviktsberäkning kommer, liksom enligt nuvarande bestämmelser, värdet och i vissa fall vikten av emballage utan allmänt handelsvärde att inräknas i tullpliktiga värdet respektive vikten av den inneliggande varan, men detta bör snarare betraktas som ett sätt för beräkningen av tullen på den sistnämnda artikeln än som en tullbeläggning av emballaget. Kommittén har därför i sin formulering icke upptagit detta förhållande som ett undantag från regeln om tullfrihet för emballage utan allmänt handelsvärde men ansett lämpligt att anmärka att stadgandet om dylik tullfrihet icke skall medföra rubbning av bestämmelserna om emballagets inräknande i vikten eller värdet av den inneliggande varan.

Även när det gäller emballage med allmänt handelsvärde kan det inträffa att vikten av emballaget skall inbegripas i den inbegripande varans tullpliktiga vikt, ehuru detta enligt kommitténs förslag till tulltaxa endast sällan blir förhållandet (tullviktsreglerna i nämnda förslag innebär nämligen att det i huvudsak endast är detaljhandelsemballage, som i vissa fall skall inbegripas i tullvikten, och sådant emballage torde endast undantagsvis äga handelsvärde efter användningen för den införda varan). Enär i dylika fall förutom själva varan införes ett i princip tullpliktigt emballage, kan skäl anföras för att beräkna särskild tull på emballaget, oaktat dess vikt såsom förut nämnts skall inräknas i den tullpliktiga vikten av inbegripande vara. Häremot kan invändas att av kommittén föreslagna tullsatser, oavsett om de skall beräknas på nettovikten eller på vikten inkl. visst emballage, får anses innefatta (kompensation för) tull på sådant emballage, som normalt brukar förekomma på ifrågavarande artiklar. Även om denna invändning icke kan tillmätas avgörande betydelse när fråga är om emballage med allmänt handelsvärde, har kommittén, med hänsyn till att ett utkrävande av särskild tull för emballaget likväl i viss mån skulle framstå som en dubbelbeskattning, föreslagit att så ej skall ske beträffande emballage som skall inräknas i vikten av den inbegripande varan. Detta överensstämmer med nuvarande praxis. Beträffande emballage med allmänt handelsvärde må vidare erinras om att värdet av detta delvis kan komma att inbegripas i värdet av den inbegripande varan, eftersom sistnämnda värde enligt Bryssel-konventionen och kommitténs därpå byggda förslag till 3 § tulltaxeförordningen skall innefatta *kostnaden* för emballage, men detta liksom spörsmålet om tullvärdet på själva emballaget är frågor som får bedömas enligt reglerna i 3 § tulltaxeförordningen.

När det gäller emballage, som i princip skall tulltaxeras enligt tulltaxans bestämmelser, vare sig på grund av ovan behandlade regler rörande emballage vari varor införes eller på grund av att emballaget inkommer separat, är det ofta fråga om sådant emballage, som kommer i retur från utlandet eller är avsett att returneras dit. För dylikt emballage bör i likhet med vad som gäller för andra varor som införes under motsvarande omständigheter åtnjutas tullfrihet resp. temporär befrielse från tull. Nuvarande tulltaxeförordning innehåller i 5 § p) och r) bestämmelser härom, och dessa bestämmelser har med hänsyn till artiklarnas speciella karaktär så till vida gjorts liberalare än vad som gäller för andra varor, att det i fråga om emballage icke kräves identitet utan endast ekvivalens: villkor för åtnjutande av nyssnämnda förmåner är endast att emballage av samma slag och myckenhet tidigare utförts eller är avsett att utföras. Kommittén har i mom. 2 av sitt förslag upptagit dessa bestämmelser utan någon annan saklig ändring än att nuvarande undantag från tullfrihetsmedgivandet beträffande smördriftlar i enlighet med förslag av generaltullstyrelsen ansetts kunna uteslutas och att fastställandet av erforderliga tidsfrister överlämnats till Kungl. Maj:t.

Bestämmelserna i mom. 3 om likställande av från svensk frihamn särskilt inkommande emballage, vari varor dit införts, med emballage vari varor införes, överensstämmer i sak med stadgandena i nuvarande tulltaxeförordning.

Av den materiel som avses i mom. 4 är garnbommar för närvarande direkt likställda med emballage, och detta var tidigare fallet även med ventilationstrummor och garneringsmateriel. Dessa sistnämnda varuslag blev emellertid vid tulltaxerevisionen år 1929 av närmast författningstekniska skäl upptagna i ett särskilt moment (5 § q). Kommittén har funnit att de med den utformning av emballagereglerna som nu föreslås lämpligen kan behandlas tillsammans med emballage. Förutsatt att ifrågavarande artiklar icke efter användningen äger allmänt handelsvärde kommer de då liksom för närvarande att åtnjuta ovillkorlig tullfrihet. Artiklar med allmänt handelsvärde skulle däremot till skillnad från vad nu är fallet bli tullfria enligt förevarande stadgande endast under förutsättning av utförelse av samma eller likvärdig materiel. Emellertid torde det endast undantagsvis förekomma att artiklarna är av sådan beskaffenhet, och i den mån så likväl kan vara fallet synes någon berättigad invändning icke kunna göras mot nyss anförda konsekvens. Enligt kommitténs förslag till tulltaxa torde för övrigt materiel av ifrågavarande slag även i nu avsedda fall i stor utsträckning bli tullfri.

Tillämpningsföreskrifterna bör liksom för närvarande innehålla erforderliga ordningsföreskrifter, bl. a. till åstadkommande av garantier för förhandenvaron av de i 2 mom. angivna förutsättningarna. Liksom hittills torde man, när till stöd för tullfriheten åberopas att emballage av samma beskaffenhet och mängd är avsett att sedermera utföras, böra ha möjlighet att godtaga förbindelse av varuhavaren i stället för deposition eller säkerhet. Till tillämpningsföreskrifterna torde också kunna överföras det nu i själva tulltaxeförordningen (5 § p) upptagna villkoret att, därest vid åberopad tidigare utförelse av emballage tullrestitution eller befrielse från tull åtnjutits för emballaget eller för därtill använda materialier, restitutions- eller tullbeloppet skall inbetalas till tullverket.

2. Varor helt eller delvis av svenskt ursprung (6 §)

Import förekommer icke blott av rent utländska varor utan även av varor som helt eller delvis är av svenskt ursprung (varmed är att likställa varor som undergått förtullning här i landet). Varor kan exempelvis av skilda anledningar efter utförelse återinföras i oförändrat skick. Icke ovanligt är vidare att en utländsk färdigvara helt eller delvis tillverkats av svenska råvaror eller halvfabrikat (t. ex. malm, stål, pappersmassa). Det kan också förekomma att färdigarbetade detaljer av svenskt ursprung inmonteras i utomlands tillverkade pro-

dukter (t. ex. kullager, elmotorer). Vidare kan en från utlandet inkommande artikel i huvudsak vara av svenskt ursprung och endast ha undergått en avslutande bearbetning utomlands (t. ex. färgning av garn, gummring av papper). Härmed kan i viss mån likställas fall då fråga är om reparation i utlandet av en maskin eller liknande artikel. Ibland förekommer det att tillverkningen av importvaran innefattar svenskt konstruktionsarbete eller dylikt. Varorna härrör i alla dessa fall endast delvis (i det förstnämnda fallet icke alls) från utländska prestationer, och en direkt tillämpning av de i tulltaxan angivna tullsatserna skulle därför i många fall leda till otillfredsställande resultat. Vissa specialbestämmelser kan tydligen vara påkallade för behandlingen i tullhänseende av dylika varor.

Nuvarande tulltaxeförordning innehåller också sådana specialbestämmelser i viss utsträckning. Enligt förordningens 5 § s) medgives sålunda tullfrihet för varor som i oförändrat skick återinföres från utlandet. Denna bestämmelse tillämpas dock icke på artiklar som inmonterats i andra varor, för så vitt icke artiklarna i fråga enligt gällande regler skall tulltaxeras separat. Härav följer exempelvis att tullfrihet icke kan medgivas för inmonterade svenska kullager men däremot i regel för motorer. Beträffande varor av svenskt ursprung som i utlandet undergått reparation eller bearbetning, vilken icke väsentligt förändrat varornas karaktär, kan enligt 9 § tulltaxeförordningen medgivas s. k. tullindring, avseende att utgöra tullbeläggning endast av den i utlandet verkställda proceduren. Tullen utgår i dylika fall med 15 procent av reparations- eller bearbetningskostnaden eller, om varan i följd av bearbetningen blir hänförlig till tulltaxenummer med högre tullsats än den förut tillämpliga, i form av skillnadstull, d. v. s. tullen på varan i det vid återinförelsen föreliggande skicket minskas med tullen på samma vara i det skick vari den förelåg vid utförelsen. Bestämmelserna om tullindring är icke tillämpliga om bearbetningen väsentligt förändrat varans karaktär; vid tillverkning av exempelvis vävnader av garn eller kläder av vävnad medgives sålunda icke någon tullnedsättning. Vad angår konstruktionskostnader o. dyl. är det praxis att dessa, om de hänför sig till här i landet utfört arbete, icke inräknas i tullvärdet, innebärande att dylika prestationer icke blir belagda med tull.

Generaltullstyrelsen har vid behandlingen av 5 § s) i sitt förslag till tulltaxeförordning framhållit, att från näringslivets sida uttalats önskemål om lättnader i tullbeskattningen av varor i vilka ingår delar tillverkade här i landet. Enligt vad styrelsen anfört beviljar vissa främmande länder i dylika fall tullfrihet för identifierbara delar. Frågan om medgivande av lättnader i tullbeskattningen av varor, innehållande delar av svenskt ursprung, anses emellertid av styrelsen vara ett spörsmål av den näringspolitiska karaktär, att styrelsen funnit sig icke böra i förevarande sammanhang ingå på någon närmare behandling av denna fråga. Även stadgandena i 9 § tulltaxeförordningen har enligt vad kommittén inhämtat givit anledning till erinringar från näringslivets sida. Bestämmelserna i fråga har sålunda i vissa fall försvårat eller omöjliggjort utländsk lönbearbet-

ning. Vidare anses de ibland utgöra hinder för en ändamålsenlig arbetsfördelning inom svenska koncerner med fabriker i såväl Sverige som utlandet.

Beträffande varor som i sin helhet är av inhemskt ursprung, d. v. s. varor som återinföres i oförändrat skick, torde icke föreligga någon tvekan om det berättigade i den nuvarande tullfriheten; detaljfrågor kan givetvis diskuteras, och de behandlas senare i kommentarerna till kommitténs författningsförslag.

Intresset knyter sig därför främst till varor som endast delvis är av inhemskt ursprung, d. v. s. varor som återinföres efter bearbetning i utlandet eller som där tillverkats av svenskt material. Bakom de nuvarande bestämmelsernas restriktiva utformning i fråga om dylika varor kan, förutom de tekniska svårigheter som må vara förenade med en mera liberal behandling, ligga den inställningen att manufaktureringarbetet såvitt möjligt bör förbehållas det egna landet. Enligt kommitténs uppfattning bör reglerna icke utformas från dylika utgångspunkter. Kan en del av en tillverkningsprocess trots rimligt tullskydd med större ekonomisk fördel utföras i utlandet finnes enligt kommitténs uppfattning i allmänhet ingen anledning försvåra detta. Därest en del av värdet på en importvara hänför sig till svensk och en del till utländsk prestation, bör därför endast uttagas så stor del av den i tulltaxan fastställda tullen som så att säga »belöper» på den utländska prestationen. Att teoretiskt bestämma och i praktiken beräkna detta kan dock såsom förut antytts erbjuda vissa svårigheter.

Förutsatt att tullskyddet fördelat sig i lika mån på varje element i varuvärdet, skulle man tydligen endast haft att applicera den i taxan fastställda tullsatsen på den utländska delen av värdet. Nämda förutsättning är emellertid icke för handen. Den viktigaste avvikelser är att råvarorna oftast är tullfria. Detta betyder att ett åsyftat tullskydd för en viss manufaktureringprocess av t. ex. 15 procent kan erhållas genom en tullsats av kanske 5 procent av varans hela värde. Därest en dylik vara som tillverkats utomlands av svenskt råmaterial skulle få införas mot en tull av allenast 5 procent av manufaktureringkostnaden, skulle detta innebära en eludering av större delen av det tullskydd som tillerkänts den inhemska bearbetande industrin. Beträffande varor som tillverkats av sådana svenska råvaror, som är tullfria här i landet, föreligger tydligen icke anledning till någon som helst tullnedsättning.

Antager man att tullskyddet fränsett tullfria råvaror är jämnt fördelat på alla tullbelagda varor, vilken tanke ligger bakom de av kommittén beräknade normaltullsatserna, skulle man tydligen komma tillrätta med problemet, om man i stället för tulltaxans varierande tullsats applicerade en enhetlig »skydds-koefficient» på den utländska bearbetningskostnaden. Detta skulle således tekniskt sett vara samma anordning, som för närvarande tillämpas enligt 9 § tulltaxeförordningen, när den utförda och den återinförda varan är underkastade samma tullsats. Ehuru nyssnämnda antagande icke överensstämmer med verkliga förhållandet, skulle man likväl av praktiska skäl kunna överväga att tillämpa denna metod. Ingår utländskt material i mera väsentlig utsträckning kan resultatet emellertid bli mycket missvisande, och detta gäller givetvis i särskilt

hög grad när fråga endast är om inmontering av en mindre del av svenskt ursprung. Därest man skulle välja ifrågavarande metod finge den således främst tillämpas i sådana fall där tullindring för närvarande medgives. Generaltullstyrelsen har också vid behandling av 9 § tulltaxeförordningen, vars tillämpningsområde av styrelsen förutsatts oförändrat, föreslagit generell användning av denna metod med uteslutande av skillnadstullmetoden.

Tillämpningen av en generell procentsats på bearbetningskostnaden innebär dock en schematisk tullbeskattning som icke tager hänsyn till de ofta betydande avvikelser från ett jämnt normaltullskydd som de i tulltaxan fastställda tullsatserna faktiskt innebär. Dessa avvikelser innebär att olika manufaktureringspresentationer kan ha avsevärt olika tullskydd. Vill man beräkna det tullskydd som belöper på en viss prestation, bör man tydligen utgå från bruttotullskyddet på produkten i fråga efter det att nämnda prestation utförts och reducera detta bruttotullskydd med den tull, som belöpte på produkten innan ifrågavarande prestation utförts. Detta är med andra ord samma tankegång som ligger bakom nuvarande bestämmelse om skillnadstull i fall där varan genom den i utlandet verkställda bearbetningen blivit hänförlig till rubrik med högre tullsats. Tillämpad på här ifrågavarande import av varor, som delvis är av svenskt ursprung, kan detta också uttryckas så, att tullen nedsättes med belopp motsvarande tull på de exporterade svenska varorna.

Metoden med skillnadstull kan leda till att tullskyddet för en viss process kommer att avvika från det tullskydd, som genomsnittligt tillkommer den produktion vari processen ingår, men detta återspeglar endast i själva tullsatserna liggande ofullkomligheter i fråga om tullskyddets avvägning¹. Avvikelserna kan

¹ Därest importvaran och exportvaran är hänförliga till en och samma position, vilket ofta är fallet vid mindre omfattande bearbetning (t. ex. färgning av textilvaror), innebär metoden med skillnadstull att tull utgår på *manufaktureringskosten* efter samma tullsats, som vid import av en artikel av helt utländskt ursprung tillämpas på varans hela *värde*, vilket i allmänhet innebär en avsevärt lägre tull än det skydd som principiellt åsyftas för ifrågavarande produktion. För att ta ett exempel: antag att bomullsspinnerierna tillerkänts ett tullskydd av 15 procent av manufaktureringskosten; detta motsvarar kanske 8 procent av värdet i genomsnitt för allt bomullsgarn, och detta varuslag upptages därför i taxan med nämnda tullsats. Låter man nu i utlandet färga här i landet tillverkat oblekt garn, skulle tull utgå med endast 8 procent av färgningskostnaden, vilket ju är för litet ur den synpunkten att garntillverkningen som helhet betraktad skulle åtnjuta ett tullskydd motsvarande 15 procent av bearbetningskostnaden. Detta är emellertid icke något annat än en konsekvens av att man (av praktiska skäl) föreskrivit 8 procents tull för såväl oblekt som färgat garn i stället för de måhända teoretiskt riktigare tullsatserna 7,5 resp. 8,5 procent av värdet. Själva färgningen har med den bestämda tullsatsen faktiskt icke högre skydd än 8 procent. Teoretiskt skulle detta förhållande kunna utnyttjas av en inhemsk garntillverkare på det sättet att han endast framställer oblekt garn samt låter färga detta utomlands och därigenom skaffar sig en viss fördel framför en inhemsk företagare som själv utför samtliga processer inom landet. Transportkostnaderna fram och åter torde dock medföra att ett sådant förfarande normalt icke blir lönande utan kan komma till stånd endast under speciella förhållanden.

Liknande ojämnheter i tullskyddet kan uppträda om varan genom behandlingen utomlands blivit hänförlig till rubrik med annan tullsats än före behandlingen, eftersom tullsatserna i tulltaxan måste bestämmas på basis av genomsnitt och därför i mera extrema fall kan innebära mindre lämplig avvägning. Förhållandet kan bli särskilt accentuerat i fall där varan genom behandlingen blir hänförlig till rubrik med *lägre* tullsats än tidigare. Exempel: tullen på rayonvävnader har föreslagits

gå i båda riktningarna, men i praktiken vanligast torde vara att de innebär ett lägre tullskydd. Vill man undvika detta kan man tänka sig en kombination med »procentmetoden» genom föreskrift att, om den bearbetade varan är hänförlig till rubrik med *samma* eller *lägre* tullsats än den icke bearbetade varan, i stället för skillnadstull skall utgå tull med viss procent av bearbetningskostnaden. Principiellt finns dock icke anledning att införa en dylik anordning, och något behov därav torde icke heller i praktiken föreligga, eftersom det med hänsyn till transportkostnader m. m. knappast blir lönande att söka utnyttja ifrågavarande ofullkomligheter. Framhållas må att utländska konkurrenter icke har någon möjlighet att utnyttja bestämmelserna till att kringgå det fastställda tullskyddet.

Enligt såväl metoden med skillnadstull som metoden med viss procent på bearbetningskostnaden kräves, för att över huvud taget kunna göra en riktig beräkning av tullen, kännedom om hur stor del av värdet som belöper på utländska prestationer. Förutsättningen för att detta skall kunna tillförlitligen utrönas är i allmänhet att dessa prestationer i och för sig är föremål för en kommersiell transaktion. Varorna utföres i dessa fall i direkt syfte att efter bearbetningen åter införas av i regel samma person som verkställt utförelsen. Försäljes däremot en svensk råvara till utlandet för användning i där befintlig fabrikation, vars produkter därefter till större eller mindre del åter försäljes till Sverige, torde det i regel icke vara möjligt att vid införelsen av de senare produkterna utröna hur värdet fördelar sig på svenska och utländska prestationer. Emellertid är det i dylika fall icke heller lika motiverat med tullnedsättning. Mestadels torde det

till 20 procent, på sydda artiklar av detta material till 17 procent av värdet. Manufaktureringen höjer i regel värdet så mycket att tullsatsen för artiklarna trots den nominellt lägre siffran innefattar ett rimligt tullskydd för sömnadsarbetet. Det är emellertid icke otänkbart att det kan förekomma artiklar, beträffande vilka sömnadsarbetet är så obetydligt att det icke blir någon tullskyddsmarginal, och ibland kanske till och med ett negativt tullskydd kan uppstå. Antager man sådana kostnadsförhållanden att marginalen blir lika med noll, skulle ett företag, som låter tillverka dylika artiklar utomlands av svensk vävnad, icke behöva betala tull vid införelsen av de färdiga artiklarna. Tillverkar företaget självt vävnaden kan det alltså för denna prestation tillgodogöra sig lika stort tullskydd som en svensk konkurrent, vilken utför även sömnaden här i landet och så att säga måste fördela tullskyddet även på denna arbetsoperation. Emellertid tillgodogör sig ju det förstnämnda företaget icke mer tullskydd än som enligt taxan tillkommer det som vävnadsfabrikant, och det sistnämnda företags sämre läge är endast ett uttryck för det förhållandet, att sömnadsarbetet vid tillverkning av artiklar av ifrågavarande speciella slag på grund av tulltaxans ofullkomlighet icke har något nettotullskydd.

Riktigheten i princip av att även i fall som avses i de valda exemplen räkna med skillnadstull framgår måhända bättre om man tänker sig att det icke är en svensk vara utan en här i landet tidigare införtullad utländsk vara som utföres till utlandet för att där undergå ifrågavarande bearbetning samt sedan ånyo införas. Hade den utländska varan införts direkt i slutgiltigt skick skulle den självfallet, oavsett de anmärkningar som eventuellt skulle kunna framställas rörande avvägningen av den i taxan fastställda tullsatsen, ha belagts med tull efter denna tullsats, och den omständigheten att importen så att säga sker i två omgångar bör ju icke ändra tullbeloppets storlek. Följaktligen måste det anses riktigt att vid införtullning av varan i slutligt skick göra avdrag för den tull som kan ha erlagts vid den föregående införelsen. (Någon återbetalning av tull därest den vid införelsen av halvfabrikatet erlagda tullen undantagsvis skulle ha varit större än tullen på varan i bearbetat skick bör dock icke ifrågakomma bland annat på grund av att halvfabrikatet under tiden konkurrerat på den svenska marknaden.)

röra sig om tullfria råvaror, och då bör, enligt vad tidigare anförts, någon nedsättning av tullen över huvud taget icke ifrågakomma; »skillnadstullmetoden» ger ett riktigt utslag i detta hänseende. Därest råvaran är tullbelagd skulle enligt nämnda metod medgivas nedsättning motsvarande tullen på råvaran. Men det förhållandet att råvaran sålts på export betyder i princip att den sålts till världsmarknadspris och således icke fördyrats genom någon svensk tull. Från denna synpunkt är det således icke större anledning att medgiva nedsättning av tullen i nu avsedda fall än när det gäller tullfria råvaror. Nedsättning av tullen på grund av att en vara delvis är av svenskt ursprung är således närmast berättigad under de speciella förhållanden att ett svenskt företag låter i utlandet verkställa lönbearbetning av varor eller tillhandahåller material för inmontering i maskiner o. dyl. och att det således föreligger personlig identitet eller i varje fall samverkan mellan importör och exportör. Nuvarande bestämmelser om tull-lindring torde också utgå från denna förutsättning.

Metoden med skillnadstull företer i jämförelse med procentmetoden i praktiskt hänseende den olägenheten att, om tullsatsen är olika för den exporterade (icke bearbetade) och den importerade (bearbetade) varan, uppgift kräves om det absoluta värdet av varan före och efter bearbetningen och icke blott om den med bearbetningen förenade kostnaden. Eftersom varan enligt vad förut anförts i regel icke skulle i sin helhet vara föremål för köpeavtal, föreligger i allmänhet icke någon faktura som kan läggas till grund för beräkningen av dess normalpris. Detta kan givetvis förorsaka vissa problem. Anledning föreligger dock icke till antagande att dessa skulle vara mera svårbemästrade än när det eljest gäller att fastställa normalpriset utan stöd av faktura. Framhållas må vidare att den exakta storleken av normalpriset i förevarande fall icke spelar lika stor roll som vid vanlig värdeförtullning, eftersom det här är fråga om en tullskillnad för vars storlek marginalen mellan värdena i allmänhet torde vara av större betydelse. Denna marginal utgöres av bearbetningskostnaden och kan givetvis bestämmas med ledning av faktura i samma utsträckning som när det eljest gäller fastställande av varas tullpliktiga värde.

Kommittén vill sammanfatta den föregående utredningen sålunda. Beräkningen av tull för varor som delvis är av svenskt ursprung kan ske efter skillnadstullmetoden eller procentmetoden. Principiellt är den förstnämnda metoden riktigast, men den sistnämnda har vissa fördelar i praktiskt hänseende. Procentmetodens användbarhet är emellertid i huvudsak begränsad till sådana fall då tullindring för närvarande ifrågakommer. Därest en utvidgning av tillämpningsområdet skall ske, så att tullindring kan medgivas även vid mera väsentlig bearbetning utomlands av svenska varor och vid användande av svenska detaljer i utländska varor, ger endast skillnadstullmetoden tillfredsställande resultat. Enligt kommitténs uppfattning är det angeläget att en sådan utvidgning kommer till stånd. Kommittén anser därför att bestämmelserna på förevarande område bör utformas med detta syfte och baseras på principen om skillnadstull. Härvid bör dock enligt vad i det följande närmare utvecklas undantag göras för

reparation i utlandet, varjämte speciella bestämmelser är erforderliga för det fall att den svenska prestationen endast består i konstruktionsarbete eller dylikt.

Metoden med skillnadstull kan sägas innebära att tullskyddet utskiftas på de olika arbetsprocesser, varigenom successivt en alltmera förädlad produkt frambringas, efter de grunder som kommit till uttryck i tullsatsernas avvägning mellan olika produkter. *Reparation* utgör icke förädling i egentlig mening utan endast återställande av varans tidigare värde, en prestation som faller utanför tillverkningsprocesserna och vars tullskydd icke kan anses reglerat genom de i taxan fastställda tullsatserna. Eventuell tull vid återinförsel av en i utlandet reparerad vara avser således icke en utfyllnad av tullen till det belopp, som skall utgå för vara av det slag som föreligger vid återinförseln, utan fungerar närmast som ett direkt skydd för själva reparationsverksamheten. Många reparationer är av beskaffenhet att icke lämpligen kunna utföras här i landet, men i andra fall är det uppenbart att konkurrens beträffande dylikt arbete kan förekomma mellan svenska och utländska företag, och det kan då anses naturligt att med en tull stödja denna verksamhet liksom jämförbar produktion. Någon gräns mellan de fall då det får anses påkallat med en tull och de fall då detta i och för sig kan anses »onödigt» torde emellertid icke kunna dragas. Tullbeläggning torde därför liksom hittills i princip böra ske oavsett arten av den i utlandet verkställda reparationen, och med hänsyn till vad ovan sagts får det här anses lämpligt att tullen beräknas efter vissa procent på reparationskostnaden. Huruvida denna regel bör tillämpas endast om den medför lägre tull än som enligt tulltaxan skall utgå vid införsel av nyförvärvad vara av ifrågavarande slag kan vara föremål för diskussion. Enligt nuvarande bestämmelser har importören alltid möjlighet att låta förtulla varan enligt tulltaxan, och kommittén anser icke tillräckliga skäl föreligga att nu vidtaga någon ändring i detta hänseende. Den omständigheten att vanlig värdetull beräknas på belopp som inkluderar frakt och andra omkostnader torde med hänsyn till reparationstillens speciella karaktär icke nödvändigt behöva föranleda att denna beräknas på samma sätt. Kommittén har funnit övervägande skäl tala för att tullen på reparationer beräknas enbart på egentliga reparationskostnader utan tillägg för frakt och andra med fram- och återtransporten förenade kostnader. Enär här ifrågavarande verksamhet huvudsakligen avser maskinområdet, för vilket kommittén föreslagit en standardtullsats av 10 procent av värdet, synes det lämpligt att tullen beräknas efter nämnda tullsats. Tull bör i överensstämmelse med vad som för närvarande är fallet beräknas endast på faktiskt erlagda kostnader för reparationen; i de fall då reparation av en från utlandet inköpt vara på grund av garanti e. dyl. utföres gratis, får värdet av reparationen anses vara inbegripet i det kalkylerade priset för varan och sålunda tull för reparationen inbegripen i för varan tidigare erlagd tull. (Framhållas må att vad här anförts avser varor som utföres i syfte att undergå reparation; beträffande reparation av skada som uppkommit i utlandet hänvisas till vad därom anföres i det följande.)

Tillämpning av metoden med skillnadstull skulle icke medföra någon nedsättning av tullen, om den inhemska prestationen är av helt »ideell» art (t. ex. *konstruktionsarbete*), eftersom den utförda »varan» även om den tagit form av ritningar och arbetsbeskrivningar icke är tullbelagd. Förhållandet kan tyckas vara detsamma som vid användning av svensk tullfri råvara, då ju tullnedsättning enligt vad tidigare sagts icke heller kommer i fråga, men fallen befinnes dock vid en närmare granskning icke vara helt analoga. Visserligen åtnjuter ett arbete av ifrågavarande slag som fristående verksamhet icke något tullskydd, men som led i tillverkningen av en vara kan det betraktas såsom tullskyddat, eftersom det ingår i de manufaktureringsskostnader som tagits i betraktande vid fastställande av tullsatsen. Därför får det i princip anses vara berättigat att vid införseln taga hänsyn till det förhållandet att en del av värdet hänför sig till svenskt konstruktionsarbete. Närmast till hands skulle väl ligga att göra detta genom en minskning av tullvärdet (d. v. s. i praktiken genom att icke göra något tillägg för värdet av ifrågavarande svenska arbete). Detta skulle emellertid strida mot Bryssel-definitionen på varas tullvärde; av formella skäl måste medgivandet därför erhålla den formen att tullen minskas med belopp motsvarande ifrågavarande kostnaders andel av tullvärdet¹.

Kommittén har på grundval av de tankegångar som utvecklats i det föregående utarbetat under 6 § tulltaxeförordningen upptaget förslag till bestämmelser på här ifrågavarande område.

Förslaget behandlar i moment 1 det specialfall att en svensk vara återinföres utan att ha undergått någon förädling, d. v. s. det fall som nu regleras genom bestämmelserna i 5 § s) tulltaxeförordningen. Fallet skiljer sig från de övriga bl. a. däri att någon avsikt att återinföra varan i allmänhet icke föreligger vid utförseln, utan återinförseln beror i regel på någon därefter inträffad mer eller mindre oförutsedd händelse. Vanligen torde det vara samma person som utför varan och därefter återinför densamma, men något krav på personlig identitet mellan exportör och importör torde liksom hittills icke vara påkallat. Enligt nuvarande bestämmelser fordras för tullfrihet att varan återinföres i *oförändrat* skick; dock att hänsyn icke skall tagas till bearbetning som avsett allenast undersökning av materialets felfrihet eller som eljest icke höjt varans värde för varuhavaren. Generaltullstyrelsen har i sitt förslag strukit sistnämnda stadgande

¹ Detta »kringgående» av Bryssel-definitionen på tullvärde innebär icke i och för sig någon kritik av nämnda definition; under vissa förhållanden skulle det vara befogat att applicera tullsatsen på värdet inklusive inhemskt konstruktionsarbete. Tänkbart är sålunda att ett tullsystem skulle kunna uppbyggas från den utgångspunkten att tullskydd skall beredas endast i proportion till ingående fysiskt arbete. I dylikt fall skulle man i princip få lägre tullsats för varor med mycket konstruktionsarbete, tullsatser som måste appliceras på ett värde inklusive konstruktionskostnaderna för att ge åsyftat tullskydd för det fysiska arbetet. Fallet skulle *under sådana omständigheter* vara analogt med när tullfria råvaror användes. Eftersom Bryssel-definitionen icke utgår från någon bestämd uppfattning i denna närmast tullpolitiska fråga, kan det anses naturligt att definitionen avser att fastställa ett objektivt värde utan att taga ställning till i vad mån förefintligheten av inhemska element i detta värde bör inverka vid tullens utmätning.

och i stället föreslagit, att såsom villkor för tullfriheten skall föreskrivas att varan återinföres i *väsentligen oförändrat* skick; styrelsens avsikt torde ha varit att det utslutna stadgandet skulle införas i tillämpningsföreskrifterna. Kommittén har i sitt förslag föredragit formuleringen att varan skall återinföras *utan att ha undergått bearbetning*, varigenom vinnes en bättre formell anknytning till de följande momenten, som avser varor vilka återinföres efter att i utlandet ha undergått bearbetning. Formuleringen utgör enligt kommitténs uppfattning icke hinder för att på sätt i det följande föreslås i tillämpningsföreskrifterna göra medgivanden av den art som åsyftas med den av generaltullstyrelsen föreslagna ordalydelsen.

Kommitténs utkast till tillämpningsföreskrifter stadgar i 2 mom. att vid bedömning av frågan om tullfrihet för återinförd vara liksom för närvarande skall bortses från åtgärd som icke höjt varans värde för varuhavaren; att såsom exempel särskilt nämna bearbetning som avsett allenast undersökning av materialets felfrihet har icke ansetts nödvändigt. I detta sammanhang har kommittén observerat stadgandet i 9 § tulltaxeförordningen att tull icke skall utgå vid reparation av transportmedel, om reparationen nödvändiggjorts av skada, som uppkommit efter avgången till utlandet, eller haft till syfte att genom avhjälpande av mindre bristfällighet sätta transportmedlet i transportdugligt skick. Kommittén finner detta stadgande vara uttryck för en princip som bör äga tillämpning för alla varor, och detta bör enligt kommitténs uppfattning lämpligen ske därigenom, att sålunda reparerade varor inbegripes under varor som återinföres utan bearbetning. Reparation av i utlandet inträffad skada torde täckas av förut berörda stadgande angående åtgärd som icke höjt varans värde för varuhavaren, förutsatt att reparationen icke samtidigt innebär en förbättring av varan i jämförelse med det vid utförseln föreliggande skicket, men ett tillägg till nämnda stadgande har gjorts i fråga om avhjälpande av mindre bristfällighet, eftersom dylik åtgärd tydligen kan om ock i begränsad utsträckning höja varans värde för varuhavaren. Kommittén har därvid föreslagit att avhjälpandet av bristfälligheten skall ha nödvändiggjorts i utlandet, ett villkor som torde få anses underförstått även i de för transportmedel nu gällande reglerna.

Nuvarande 5 § s) tulltaxeförordningen innehåller vissa villkor för medgivande av tullfrihet i fråga om varor som återinföres i oförändrat skick; dessa villkor avser bl. a. tid inom vilken återinförsel skall äga rum, vissa restriktioner i fråga om stadgandets tillämpning på gods som lagrats i frihamn, ävensom skyldighet att i händelse tullrestitution erhållits vid varans utförsel återbetala detta belopp till tullverket. Kommittén har i enlighet med förslag av generaltullstyrelsen funnit lämpligt att dessa detaljbestämmelser överföres till tillämpningsföreskrifterna; sistnämnda bestämmelse har därvid upptagits i ett särskilt moment (1 mom.), eftersom den är tillämplig i alla fall då befrielse från eller nedsättning av tullavgift medgives av den anledningen att vara tidigare utförts från Sverige.

Enligt bestämmelserna i nuvarande 5 § s) tulltaxeförordningen gäller vidare att, därest återinförd vara är försedd med beteckning, som tydligt anger varans

svenske tillverkare, tullfrihet må åtnjutas av annan än tillverkaren allenast såvitt varuhavaren antingen företer förklaring av tillverkaren, att denne icke har något att erinra mot varans tullfria utlämnande, eller annorledes gör antagligt att från tillverkarens eller hans rättsinnehavares sida något hinder mot utlämnandet icke skäligen kan förutsättas. Detta villkor infördes vid tulltaxerevisionen 1906—1909 och föranleddes av anmälan från en svensk näringsidkare om att vara, som han sålt till utlandet, sedermera vid tillfälle kastats in på den svenska marknaden i konkurrens med vara som han här saluförde. Enligt kommitténs uppfattning kan den principiella grunden för ett sådant stadgande med skäl sättas i fråga. Det klandrade förfaringsstättet innebär ju endast en form för avsättning av den inhemske producentens vara; huruvida mellanhanden är svensk eller utländsk bör i princip vara utan betydelse. Vad som kan spela in om varan levererats till utlandet är emellertid att exporten kan ha skett till lägre pris än som tillämpas vid försäljning här i landet; i sådant fall ligger det givetvis i tillverkarens intresse att varan icke återinföres och påverkar det pris han kan ta ut på hemmamarknaden. Tillämpning av en dylik prispolitik är emellertid att anse som dumping och fördömes av internationella överenskommelser, till vilka vårt land anslutit sig, och det finns enligt kommitténs uppfattning knappast anledning att utforma de svenska tullbestämmelserna med särskild hänsyn till att bereda möjlighet till ett dylikt förfarande. Kommittén har därför i sitt utkast till tillämpningsföreskrifter icke medtagit här ifrågasvarande bestämmelser i nuvarande 5 § s) tulltaxeförordningen.

Mom. 2 i kommitténs förslag till 6 § tulltaxeförordningen motsvarar 9 § i nuvarande förordning i vad avser varor som utföres för att i utlandet undergå reparation. Beträffande dylika varor har i enlighet med vad förut anförts föreslagits en tull vid återinförseln motsvarande 10 procent av det belopp, som erlagts eller skall erläggas för reparationen. Tillägget i nuvarande 9 § angående tullfrihet vid reparation av skada å transportmedel täckes i kommitténs förslag av 1 mom. enligt den föreslagna tolkningen. Nuvarande villkor att återinförseln skall ske inom ett år från utförseln har föreslagits överfört till tillämpningsföreskrifterna.

Förslagets mom. 3 avser det fall att en vara utföres för att undergå annan bearbetning än reparation; något direkt villkor såsom i nuvarande 9 § tulltaxeförordningen att bearbetningen icke får ha väsentligt förändrat varans karaktär föreligger icke, men bearbetningen bör icke vara mera omfattande än att det kan sägas vara samma vara som åter införes. Principiellt bör det enligt tidigare utvecklade tankegångar icke vara någon skillnad mellan detta fall och det fall att fråga är om införsel av en vara som tillverkats av svensk råvara eller i vilken ingår en mindre detalj av svenskt ursprung. Någon skarp gränsdragning mellan dessa fall torde icke heller kunna göras. Kommittén har likväl med hänsyn bl. a. till önskvärdheten av att markera såväl likheter som olikheter i förhållande till

reparationsfallet funnit det lämpligt att avse ett särskilt moment för här ifråga-
varande ändamål. Härvid har emellertid beträffande tullens beräkning endast
gjorts hänvisning till det i följande moment behandlade mera generella fallet.
Det nuvarande villkoret angående tiden för återinförseln har liksom i fråga om
reparerade varor upptagits i tillämpningsföreskrifternas 3 mom.

Huvudregeln angående behandling av varor som helt eller delvis tillverkats av
svenskt (eller i Sverige förtullat) material är intagen i mom. 4 som för dylika
fall föreskriver den tidigare utvecklade metoden angående skillnadstull. Enligt
vad som framgår av det förut anförda är denna bestämmelse avsedd att till-
lämpas såväl beträffande utländska varor som framställda av svenska råvaror
eller halvfabrikat som beträffande utländska varor i vilka ingår mindre detaljer
av svenskt ursprung.

Fråga uppkommer här hur tullen på den utförda varan skall beräknas, därest
tullsatsen eller värdet ändrats under tiden mellan utförseln och införseln av den
nya varan. Kommittén har funnit övervägande skäl tala för att beräkningen av
tullen på exportvaran sker efter förhållandena vid införseln av den färdiga varan,
innebärande att varuhavaren själv får bära de för- eller nackdelar som eventuellt
inträffande ändringar i dessa hänseenden kan medföra. Härigenom kommer tul-
len vid återinförseln att mera direkt ta sikte på själva bearbetningen och icke
influeras av t. ex. inträffade prisändringar. Vidare vinnes härigenom att i det fall
att samma tullsats gäller för exportvaran som för importvaran — vilket torde
vara det vanligaste om hänsyn tages jämväl till de via 3 mom. hit hänvisade fallen
— det absoluta värdet av varorna icke spelar någon roll utan endast den av
bearbetningen föranledda prisskillnaden. Kommittén anser det icke vara nöd-
vändigt att i dylika fall vid den praktiska tillämpningen fastställa tullvärdena
för export- och importvaran; man bör under angivna förhållanden kunna appli-
cera tullsatsen direkt på de med bearbetningen förenade kostnaderna, och kom-
mittén förutsätter att generaltullstyrelsen kan utfärda anvisningar i syfte att
möjliggöra en dylik tillämpning. Därest olika tullsats skulle gälla för exportvaran
och importvaran blir det nödvändigt att fastställa värdenas absoluta storlek,
varvid man emellertid alltid har den hållpunkten att skillnaden bör motsvara
de kostnader som nedlagts på varan. Framhållas må att vid tillämpningen av
förevarande moment hänsyn bör tagas även till de med fram- och återtransporten
förenade kostnaderna. Dessa får nämligen anses ingå i normalpriset för den
importerade men ej för den exporterade varan¹.

Regeln angående tullnedläggning för varor som tillverkats av svenskt material
utgår från att vid ifrågavarande tillverkning icke uppkommit annan vara (från-

¹ Eventuellt erlagd tull vid en tidigare införsel av exportvaran bör icke inbegripas i normalpriset för
vare sig denna eller den därav framställda importvaran. Har tullrestitution erhållits för exportvara
som tillverkats av utländskt material, bör i överensstämmelse härmed avdrag för restitutionsbe-
loppet göras i normalpriset för såväl denna som importvaran (att sådant restitutionsbelopp enligt
1 mom. av utkastet till tillämpningsföreskrifter skall inbetalas till tullverket är en annan sak). Där-
emot bör avdrag icke göras för en fingerad tull på exportvara av rent svenskt ursprung.

sett eventuellt avfall) än den som sedermera införes till riket. Detta är väl också mestadels fallet. Beträffande exempelvis kemiska produkter kan det emellertid hända att exportvaran ger upphov till varor av olika slag, och det uppkommer då vanskliga eller rent av olösliga fördelningsproblem. Enligt kommitténs uppfattning får det därför anses påkallat att, i varje fall till dess närmare erfarenheter vunnits, i tillämpningsföreskrifterna begränsa ifrågavarande tullnedsättning till de ovan först angivna fallen. Kommittén har i sitt utkast till nämnda föreskrifter (4 mom.) intagit en bestämmelse av denna innebörd. Enligt vad tidigare anförts bör vidare förutsättningen för åtnjutande av här avsedd tullnedsättning i allmänhet vara personlig identitet mellan importör och exportör, och detta har upptagits såsom villkor i tillämpningsföreskrifterna; dispens härifrån bör emellertid icke anses utesluten exempelvis vid direkt samverkan mellan nämnda personer. Slutligen har i överensstämmelse med vad som föreskrivits i tillämpningsföreskrifterna till 2—3 mom. såsom villkor för ifrågavarande förmån stadgats att varans införsel skall äga rum inom ett år från utförseln av det för tillverkningen använda materialet.

Mom. 5 innehåller stadgande om nedsättning av tullen i fall då värdet av svenskt konstruktionsarbete eller dylikt ingår i en importerad vara och reglerar denna fråga på sätt tidigare anförts. Såsom en motsvarighet till identitetskravet vid föregående moment har i utkastet till tillämpningsföreskrifter stipulerats att arbetet skall ha verkställts av importören eller för dennes räkning. Däremot har någon tidsfrist i detta fall ansetts icke lämpligen kunna fastställas.

Mom. 6 av kommitténs förslag innehåller ett bemyndigande för Konungen att fastställa närmare villkor för åtnjutande av i 1—5 mom. avsedda förmåner. Förutom de i kommitténs utkast till tillämpningsföreskrifter upptagna bestämmelserna kan givetvis åtskilliga ordningsföreskrifter finnas påkallade.

3. Skadade varor (7 §)

Enligt 10 § nuvarande tulltaxeförordning kan för vara, som skadats under transporten till införselorten, nedsättning medgivas i tullen, där denna beräknas annorledes än efter värdet, med belopp som svarar mot minskningen i varans värde (när fråga är om värdetull nedsättes tullen genom att den beräknas efter det reducerade värdet). Påkallas tullnedsättning enligt nämnda författningsrum, skall varan försäljas å offentlig auktion genom tullverkets försorg. En motsvarande föreskrift fanns i de vid 1891 års tulltaxa fogade tulltaxeunderrättelserna samt i 1911 års tulltaxeförordning. Frågan om slopande av skyldigheten att låta försälja godset genom tullverkets försorg behandlades av 1925 års tulltaxerevision (SOU 1927: 20). De sakkunniga fann att denna skyldighet borde bibehållas, när statsverkets rätt till tull eljest kunde äventyras.

Nuvarande förfarande enligt 10 § medför enligt vad generaltullstyrelsen framhållit olägenheter för varuhavaren ej blott genom att denne förlorar förfoganderätten över godset och således icke kan taga erforderlig vård om detsamma utan även därigenom, att försäljningen å auktion av praktiska skäl ofta kommer till stånd först långt efter införseln och i vissa fall kan draga kostnader som avsevärt överstiger tullnedsättningen. På grund härav är det numera sällsynt, att en varuhavare finner med sina intressen förenligt att påyrka tullnedsättning enligt 10 §.

Styrelsen anser att den större säkerhet, som för statsverkets del följer av den offentliga försäljningen, icke torde kunna anses uppväga de berörda olägenheterna för varuhavarna. Ej heller synes tillräckliga skäl föreligga att i fråga om skadade varor, belagda med specifika tullar, tillämpa strängare regler än i fråga om skadade värdetullvaror. Bestämmelserna om försäljning genom tullverkets försorg har därför slopats i det av generaltullstyrelsen framlagda förslaget till ändrad lydelse av tulltaxeförordningen.

Kommittén delar generaltullstyrelsens uppfattning i berörda hänseende och har i 7 § av sitt förslag upptagit förevarande stadgande i den av styrelsen föreslagna lydelsen med allenast en mindre, av formuleringen av 3 § påkallad jämkning.

Föreskriften om att varas värde i såväl oskadat som skadat skick skall fastställas i enlighet med vad i 3 § för där avsett fall föreskrives innebär, att varuhavaren har att till tullanstalten lämna de uppgifter och förete de handlingar som erfordras för värdeberäkningen. Beräkningen av varans värde i oskadat skick torde i regel kunna ske på grundval av fakturan. Vid beräkningen av varans värde i skadat tillstånd torde exempelvis av försäkringsbolag eller magistratsbesiktningsmän fastställt värde eller ersättningsbelopp kunna tjäna såsom ledning. Den omgång som är förenad med varuhavarens skyldighet att förebringa utredning om skadans uppkomst och erforderligt underlag för beräkningen av den skadade varans värde torde innebära tillräcklig garanti för att bestämmelserna om tullnedsättning icke åberopas i bagatellartade fall.

4. Särskild tullfrihet (8 §)

Reglerna för s. k. särskild tullfrihet, vilka f. n. är upptagna i 5 § tulltaxeförordningen, återfinnes under 8 § i det nu framlagda förslaget. Denna paragraf behandlas i det följande med hänsyn till bestämmelsernas skiftande innebörd moment för moment (vid varje moment anges dess motsvarighet i nuvarande förordning och i generaltullstyrelsens förslag).

8 § 1 mom. (nuv. 5 § a; gtsn 5 § 1 mom.)

Förevarande moment har med allenast en mindre, redaktionell ändring överförts oförändrat från den nuvarande förordningen.

Liksom för närvarande torde några tillämpningsföreskrifter utöver rena ordningsföreskrifter icke vara av behovet påkallade.

8 § 2 mom. (nuv. 5 § b och c; gtsn 5 § 2 och 3 mom.)

Förevarande moment lagfäster de tullfrihetsförmåner som enligt internationell sedvänja tillkommer främmande makters diplomatiska och konsulära representanter. Någon ändring i sak av nuvarande bestämmelser har icke avsetts, men i enlighet med de allmänna principerna för revisionsarbetet har en viss förenkling vidtagits, dels genom att de båda nuvarande punkterna sammanlagits, dels genom att vissa detaljbestämmelser förutsatts överförda till tillämpningsföreskrifterna. Med hänsyn bl. a. till bestämmelse i artikel 2, punkt 6 i konsularkonventionen mellan Sverige och Storbritannien den 14 mars 1952 (SÖ 1952:1) har i enlighet med generaltullstyrelsens förslag såsom lönad konsul angivits även attaché. Vidare har i överensstämmelse med samma förslag och med hänsyn bl. a. till bestämmelserna i artikel 17, punkt 1 av ovannämnda konvention uttryckligen stadgats att den tullfrihet, som medgives diplomatisk tjänsteman beträffande varor för tjänstebruk, även omfattar varor för uppförande eller inredning av tjänstebyggnad, ett stadgande som endast innebär legaliserande av en redan tillämpad praxis. Bestämmelsen i nuvarande tulltaxeförordning därom, att Konungen vid förordnande om tullfrihet enligt ifrågavarande moment må taga hänsyn till huruvida den främmande makten medgiver Sverige motsvarande förmån, skulle i och för sig kunna slopas, då Kungl. Maj:t torde äga rätt att även utan särskilt stadgande anlägga dylika synpunkter, men förekomsten av ett uttryckligt stadgande i berörda hänseende torde i vissa fall kunna utgöra stöd vid förhandlingar med andra länder i hithörande frågor, varför kommittén i sitt förslag bibehållit ifrågavarande föreskrift.

8 § 3 mom. (nuv. särskild bestämmelse; gtsn 5 § 4 mom.)

Enligt en internationell överenskommelse som biträtts av Sverige har Förenta Nationerna och vissa andra internationella organisationer samt till dessa knutna personer tillerkänts immunitet och privilegier av viss omfattning. Genom lagen den 10 juli 1947 om särskilda förmåner för vissa internationella organisationer har dessa förmåner lagfästs för Sveriges vidkommande. Förmånerna i fråga innefattar bland annat tullfrihet av i huvudsak samma karaktär som för diplomatiska tjänstemän. Denna förmån bör liksom andra undantag från tulltaxans bestämmelser framgå av tulltaxeförordningen, och eftersom tullfriheten faktiskt redan är medgiven genom nyssnämnda lag, skulle det härvid vara tillfyllest och ur vissa synpunkter måhända formellt riktigast med en ren hänvisning till denna. Kommittén har emellertid av praktiska skäl funnit lämpligt att, på sätt föreslagits av generaltullstyrelsen, upptaga ifrågavarande förmån som ett särskilt medgivande, motsvarande vad som gäller för diplomatiska och konsulära tjänstemän.

8 § 4 mom. (nuv. 5 § d och e; gtsn 5 § 5 och 6 mom.)

Förslaget till detta moment avser att genom ett allmänt hållet stadgande i tulltaxeförordningen lägga grunden för den tullfrihet som bör tillkomma resande med avseende å av dem införda artiklar. Kungl. Maj:t skulle därefter utfärda detaljbestämmelser i huvudsak motsvarande vad som gäller enligt momenten d) och e) av nuvarande 5 § tulltaxeförordningen jämte därtill anknutna tillämpningsföreskrifter. Kommitténs utkast till dylika tillämpningsföreskrifter innebär i stort sett icke någon ändring i jämförelse med nuvarande förhållanden.

Framhållas må dock att tullfrihet för de i moment 1 uppräknade artiklarna av »kapitalvarukaraktär» enligt utkastet eventuellt skulle få åtnjutas endast av person som icke är bosatt i Sverige. Tullfriheten har sedan gammalt avsett endast förnödenheter som icke överstiger behovet under resan — tidigare fanns bestämmelsen härom i själva tulltaxeförordningen, numera är den överflyttad till tillämpningsföreskrifterna — vilket synes ge vid handen att stadgandet beträffande nu ifrågavarande artiklar endast åsyftat utläningar. Icke desto mindre torde man i praktiken ha medgivit även svenskar tullfrihet i viss utsträckning enligt ifrågavarande bestämmelser, och detta finner kommittén naturligt så länge ingen annan möjlighet fanns att medgiva befrielse från tull för smärre inköp i utlandet. Detta har emellertid numera såtillvida ändrats, att tullfrihet medgives för dylika varor intill ett värde av 275 kronor. Ifrågasätts kan huruvida det icke under sådana förhållanden är principiellt riktigast att förut berörda regel om inräknande av vissa »kapitalvarubetonade» artiklar bland tullfria reseförnödenheter i fortsättningen endast tillämpas på resande som icke är bosatta i Sverige och att från utlandet återvändande svenska turister tillerkännes tullfrihet för utomlands förvärvade artiklar av detta slag endast inom ramen av ovannämnda maximitbelopp. Tydligt är dock att önskvärdheten ur principiell och i viss mån näringspolitisk synpunkt av en dylik anordning får vägas mot de olägenheter med avseende å resandef trafikens smidiga förlopp som kan vara förenade med densamma.

Vissa artiklar har strukits i exemplifieringen av de större föremål, som, eventuellt med ovan berörda inskränkning, skulle få räknas till reseförnödenheter, emedan de enligt kommitténs förslag skulle upptagas med tullfrihet i själva taxan.

Kommittén har vidare ansett det böra övervägas huruvida tillräckliga skäl föreligger att bibehålla nuvarande bestämmelse om att cykel med hjälpmotor må åtnjuta tullfrihet allenast under förutsättning att fordonet är gammalt och brukat.

Enligt nuvarande bestämmelser åtnjutes beträffande för återutförelse avsedda resesouvenirer tullfrihet intill ett sammanlagt värde av högst 2 500 kronor, men endast av resande hemmahörande i utomeuropeiskt land. Nyare internationella överenskommelser kräver höjning av värdegränsen till 2 700 kronor, varjämte resande hemmahörande i europeiskt land skall tillerkännas enahanda förmån intill ett värde av 600 kronor. Enligt kommitténs uppfattning finns för vårt lands

vidkommande knappast tillräckliga skäl att upprätthålla någon skillnad mellan nämnda kategorier av resande, utan det förefaller lämpligt att båda kategorierna medgives tullfrihet för ifrågavarande resesouvenirer exempelvis intill ett till 3 000 kronor avrundat belopp.

8 § 5 mom. (nuv. 5 § f; gtsn 5 § 7 mom.)

Detta moment motsvarar nuvarande 5 § f) tulltaxeförordningen och har här upptagits i av generaltullstyrelsen föreslagen lydelse med en mindre, redaktionell jämkning.

8 § 6 mom. (nuv. 5 § g och ur h; gtsn 5 § ur 8 mom.)

Momentet motsvarar 5 § g) och h) i nuvarande tulltaxeförordning, sistnämnda punkt i vad den avser förnödenheter, men har i enlighet med förslag av generaltullstyrelsen utsträckts till att gälla förnödenheter för alla slag av transportmedel, under det att tullfrihetsförmånen, utom såvitt angår bensin, enligt nuvarande regler endast avser förnödenheter till fartyg eller luftfartyg. Kommitténs formulering innebär vidare liksom styrelsens förslag tillgodoseende av önskemålet om en uppmjukning av det nuvarande villkoret, att förnödenheterna skall kvarbliva å transportmedlet, i syfte att möjliggöra tillfälligt bortförande av ifrågavarande artiklar utan att tull behöver erläggas. Framhållas må att bensin är upptagen med tullfrihet i kommitténs förslag till tulltaxa.

Nuvarande 5 § h) tulltaxeförordningen omfattar även fartygsinventarier, och generaltullstyrelsen har föreslagit att tullfriheten skall utvidgas till att omfatta jämväl luftfartygsinventarier. Förslaget föranleder icke i och för sig någon erinran från kommitténs sida, men kommittén har funnit anledning att ta upp frågan om behandlingen av fartygs- och luftfartygsinventarier i något större sammanhang.

Ifrågavarande bestämmelse i tulltaxeförordningen innebär formellt ett medgivande av tullfrihet för till fartyg hörande inventarier. Detta medgivande gäller dock endast så länge inventarierna kvarblir ombord. Förmånen av tullfrihet för inventarierna sammanhänger med att själva fartygen är befriade från erläggande av tull, antingen genom att tullfrihet föreskrivits i tulltaxan eller till följd av att befrielse från förtullning medgivits i tullstadgan. Detta gäller visserligen icke sådana enligt taxan tullbelagda fartyg, som förvärfvas till Sverige, men inventarier till dylika fartyg torde icke heller utlämnas tullfritt enligt här ifrågavarande stadgande, utan de torde i praktiken vid förtullningen inräknas i fartygens värde. Kommittén finner detta vara ur saklig synpunkt riktigt och vill erinra om att rubrikerna för fartyg i nuvarande taxa uttryckligen inkluderar *tillbehör*; att draga en gräns i tullhänseende mellan inventarier och tillbehör till fartyg får anses vara mycket vanskligt. Framhållas må vidare i detta sammanhang att inventarier till luftfartyg, trots att någon tullfrihetsbestämmelse motsvarande den för fartygsinventarier hittills icke funnits, i praktiken torde ha

lämnats tullfria, därest luftfartyget varit befriat från erläggande av tull på grund av bestämmelse i tulltaxan eller tullstadgan. Tydligt är att detta liksom förut berörda praxis angående inventarier till tullbelagda fartyg som förvärfvas hit till riket grundar sig på den enligt kommitténs åsikt naturliga uppfattningen att inventarier till såväl fartyg som luftfartyg så länge de kvarblir ombord är att anse som delar av transportmedlet och därför bör följa detta i vad avser behandlingen i tullhänseende. Även om införandet av uttryckliga bestämmelser härom icke kan anses oundgängligen nödvändigt, torde det vara lämpligt att genom sådana bestämmelser undanröja varje tveksamhet på denna punkt och därvid uttryckligen likställa inventarier och tillbehör av ifrågavarande slag. Liksom fallet nu är beträffande tillbehör bör bestämmelserna ha sin plats i själva taxan i anslutning till rubrikerna för fartyg och luftfartyg; med den uppbyggnad som den nya nomenklaturen erhållit synes den lämpligaste placeringen vara såsom anmärkningar till kap. 88 (luftfartyg) och 89 (fartyg och båtar).

Enligt vad som torde framgå av det ovan anförda får bestämmelserna i 5 § h) angående inventarier till fartyg redan nu de facto anses ha betydelse mindre som grund för tullfrihet beträffande inventarier som kvarblir på fartygen än som (indirekt) anvisning om att inventarier som ilandföres skall tullbeläggas enligt taxan. Förstnämnda spörsmål skulle framdeles regleras genom de ovan föreslagna anmärkningarna i tulltaxan, och dessa bör givas en utformning som klart anger även hur ilandförda inventarier skall behandlas. Beträffande fartyg för vilka tull icke erlagts — vare sig på grund av att tulltaxan föreskriver tullfrihet eller tullstadgan medger befrielse från förtullning — har icke heller inventarierna blivit föremål för tullbeskattning. De bör därför vid ilandförandet självfallet tullbeläggas enligt taxans regler för varor av ifrågavarande slag. När det däremot gäller fartyg för vilka tull erlagts, har denna beräknats på ett värde som inkluderar vid förtullningen förefintliga inventarier, och dessa har följaktligen redan blivit belagda med tull, låt vara ofta efter annan tullsats än som gäller för varor av sådan art. Vissa skäl kan anföras för att även i dessa fall tullbelägga ilandförda inventarier efter deras art, men detta skulle förutsätta en omreglering av den redan erlagda tullen, vilket av praktiska skäl icke torde kunna komma i fråga. Kommittén anser därför att den tullbeskattning av inventarierna som ägt rum i och med att de inbegripits i fartygets värde vid dettas förtullning bör betraktas som en definitiv förtullning av inventarierna med giltighet även för det fall att inventarierna sedermera ilandföres. Vad nu anförts gäller icke tillbehör och inventarier, som förvärfvas till importerade fartyg av tullbelagt slag efter dessas förtullning eller till svenskbyggda fartyg av sådant slag; dylika särskilt förvärfvade artiklar torde vare sig de ilandföres eller kvarblir ombord böra tullbeläggas efter sin art. Av nu anförda skäl har föreskriften i anmärkningen till kap. 89 om tullbeläggning enligt taxan av inventarier föreslagits skola gälla för inventarier som ilandföres från tullfria eller oförtullade fartyg eller som särskilt förvärfvas från utlandet till fartyg av tullbelagt slag.

Från regeln om tullbeläggning av ilandförda, icke tidigare förtullade inventa-

rier bör emellertid undantag kunna göras i vissa fall. Detta gäller bl. a. det fall som i generaltullstyrelsens förslag tillgodosetts genom viss omformulering av nuvarande bestämmelser, nämligen då fråga är om tillfälligt bortförande av inventarierna för reparation eller dylikt. Vidare bör enligt kommitténs uppfattning tullfrihet i regel kunna medgivas för artiklar som tillvaratages vid upphuggning av fartyg eller luftfartyg (jfr vad kommittén anfört härom under nr 89.04 i sitt betänkande angående tulltaxan). Dylikt medgivande torde även i vissa andra fall kunna anses skäligt. Kommittén har funnit den lämpligaste lösningen vara att generaltullstyrelsen erhåller befogenhet att med hänsyn till omständigheterna medgiva tullfrihet; härvid torde åtminstone det första av de fall kommittén berört här ovan kunna bli föremål för ett generellt stadgande.

Det förslag till anmärkningar till tulltaxans kap. 88 och 89 som kommittén uppgjort återfinnes på sid. 115.

Generaltullstyrelsen har föreslagit ett tillägg till här ifrågavarande punkt i tulltaxeförordningen, avseende tullfrihet för särskilt inkommande ersättnings- och reservdelar för reparation av fartyg på resa till utrikes ort; syftet med detta förslag tillgodoses genom vad kommittén i det följande föreslår under 10 § tulltaxeförordningen.

8 § 7 mom. (nuv. 5 § k; gtsn 5 § 10 mom.)

Liksom i generaltullstyrelsens förslag har bestämmelserna angående tullfrihet för proviant givits en mera allmän formulering än vad fallet är i den nuvarande tulltaxeförordningen; kommitténs förslag skiljer sig från styrelsens endast däri att Konungen skulle få avgöra jämväl beträffande vilka slag av transportmedel tullfrihet bör komma i fråga.

Utkastet till tillämpningsföreskrifter upptager i stort sett de detaljbestämmelser som nu förekommer i själva tulltaxeförordningen, dock att kommittén icke ansett tillräckliga skäl föreligga att bibehålla det nu i fråga om restaurangvagnar stadgade undantaget från tullfrihet i vad avser konserver och andra dryckesvaror än rusdrycker.

8 § 8 mom. (nuv. 5 § v; gtsn 5 § 11 mom.)

Detta moment har överförts från nu gällande tulltaxeförordning med allenast en mindre jämkning, innebärande möjlighet till en mera fri tolkning av begreppet bestämmelseort än vad nu är fallet.

8 § 9 mom. (nuv. 5 § i; gtsn 5 § 9 mom.)

Gods som bärgats från förolyckat fartyg eller luftfartyg är i princip icke tullfritt med mindre det utgör inrikes gods. Annat gods är underkastat förtullning som om det inkommit i vanlig ordning. Härvid föreligger såvitt angår till last hänförliga varor inga speciella bestämmelser angående tulltaxeringen utöver vad som kan gälla beträffande skadade varor i allmänhet. Icke heller för delar eller

egentliga tillbehör till ifrågavarande transportmedel förekommer någon bestämmelse om befrielse helt eller delvis från tullen. Däremot har sedan gammalt föreskrivits tullfrihet för inventarier tillhörande förolyckat fartyg. 1906 års tulltaxekommitté framlade ett förslag att begränsa tullfriheten till inventarier från fartyg som förolyckats i svenskt farvatten, men detta förslag avstyrktes av kommerskollegium och generaltullstyrelsen och blev icke heller genomfört. 1925 års tulltaxerevision ansåg likaledes formuleringen alltför allmänt hållen och föreslog, att tullfriheten skulle gälla endast då det vore fråga om inventarier som inbärgades från fartyget eller tillhört svenskt, utom riket förolyckat fartyg (med vissa villkor), men även detta förslag till inskränkning av bestämmelserna föll efter att ha avstyrkts av generaltullstyrelsen. Ämbetsverkens inställning till de sålunda framlagda förslagen torde i viss mån få tillskrivas känslomässiga hänsyn, något som för övrigt torde ha varit en bidragande orsak till att bestämmelser av detta slag över huvud taget införts. Enligt kommitténs uppfattning låg det en riktig tanke bakom de förslag som de båda tidigare kommittéerna framlagt, nämligen att den tullfrihet, varom här är fråga, icke rimligen bör avse exempelvis gods som bärgats utomlands och sedan på kommersiell väg försålts hit till landet. Denna uppfattning har för övrigt även kommit till uttryck i ett Kungl. Maj:ts utslag angående tolkningen av ifrågavarande stadgande. Kommittén har genom en viss jämkning av formuleringen velat ge uttryck åt att tullfriheten endast bör avse gods som införes till vårt land i samband med bärgningen. Någon egentlig ändring i sak innebär detta knappast.

Däremot föreslår kommittén en saklig ändring så till vida att enligt kommitténs förslag icke blott inventarier utan även annan till last icke hänförlig materiel som bärgas från fartyg eller luftfartyg skulle komma i åtnjutande av tullfrihet. Kommittén har härvid tänkt på sådana från fartygen eller luftfartygen tillvaratagna artiklar som fartygsplåt, maskiner o. dyl., vilka icke ansetts falla under begreppet inventarier och för vilka därför enligt nuvarande bestämmelser icke medgivits tullfrihet. För ett likställande av dylik materiel med inventarier talar enligt kommitténs uppfattning, förutom svårigheten att draga några gränser mellan sådan materiel och inventarier, bl. a. att materiel av ifrågavarande slag i händelse av fartygens upphuggning inom landet kan förutsättas i regel bli fri från tull (jfr vad kommittén anfört under nr 89.04 i sitt tulltaxeförslag).

Nuvarande bestämmelser föreskriver tullfrihet endast för inventarier till fartyg, men kommittén finner det i enlighet med av generaltullstyrelsen framlagt förslag naturligt, att tullfriheten utsträcker till att omfatta även inventarier m. m. från förolyckat luftfartyg.

Förevarande moment i tulltaxeförordningen avser även tullfrihet för vissa sjöfynd, i det att där stadgas tullfrihet för sjöfynd med ett värde av högst 10 kronor. Enligt vad generaltullstyrelsen uttalat har flertalet i ämnet hörda lokala tullmyndigheter uttryckt önskemål om höjning av värdegränsen. Denna gräns torde ha fastställts med hänsyn till bestämmelserna i 7 § sjöfyndslagen (1918:163), där samma värdegräns återfinnes, och styrelsen anser en höjning, förslags-

vis till 25 kronor, i första hand böra vidtagas beträffande det i sistnämnda författning angivna värdet. Med den av styrelsen föreslagna lydelsen, vilken oförändrad upptagits i kommitténs förslag, göres tullfriheten beroende av bestämmelserna i sagda 7 § utan att någon värdegräns anges, varjämte även sådana sjöfynd som avses i 6 § sjöfyndslagen inbegripes i tullfriheten.

8 § 10 mom. (nuv. 5 § x; gtsn 5 § 12 mom.)

Momentet har oförändrat överförs från nuvarande tulltaxeförordning.

8 § 11 mom. (nuv. 5 § l och m; gtsn 5 § 13 och 14 mom.)

Nuvarande 5 § tulltaxeförordningen innehåller två olika moment för varor, som införes i samband med inflyttning till riket, det ena avseende varor, som erhållits såsom hemgift eller bröllopsgåva i anledning av giftermål med här i riket bosatt person, det andra avseende flyttsaker i allmänhet. Tillämpningsområdet för de båda momenten är något olika, i det att tullfriheten för hemgift och bröllopsgåva är begränsad till »färdiga hushålls- eller klädespersedlar», under det att tullfriheten för flyttsaker i allmänhet avser »husgeråds- eller andra lösörepersedlar». Vissa olikheter föreligger även med avseende å kravet på den inflyttade personens hemvist eller vistelse utomlands. Slutligen gäller beträffande flyttsaker i allmänhet såsom villkor att de är gamla och brukade, under det att dylik begränsning självfallet icke är föreskriven beträffande hemgift och bröllopsgåva.

Enligt kommitténs uppfattning är det lämpligt att tullfriheten i samband med personers inflyttning från utlandet behandlas i ett sammanhang, och att därvid i själva tulltaxeförordningen endast intages ett allmänt hållet stadgande, under det att detaljbestämmelserna i överensstämmelse med av kommittén eljest använda principer överflyttas till tillämpningsföreskrifterna.

Generaltullstyrelsen har föreslagit vissa utvidgningar av tullfrihetsmedgivandet enligt båda de nuvarande momenten, dels genom att tullfriheten för flyttsaker i allmänhet skulle omfatta även hemberedda livsmedel, dels genom att tullfriheten för varor som införes i anledning av giftermål skulle utsträckas till att avse »färdiga husgeråds-, heminrednings- eller klädespersedlar» samt gälla oavsett på vilket sätt artiklarna förvärvats (alltså icke endast om de utgör hemgift eller bröllopsgåva). Kommittén biträder styrelsens förslag i vad avser flyttsaker i allmänhet. Vad angår varor som införes med anledning av giftermål kan ifrågasättas, huruvida man icke skulle kunna ta steget fullt ut och låta de för flyttsaker i allmänhet gällande, något liberalare reglerna angående bl. a. omfattningen av tullfrihetsmedgivandet gälla även här. Skillnaden mellan dessa varor och flyttsaker i allmänhet skulle då endast bli den att beträffande den förstnämnda kategorien icke skulle uppställas något villkor att varorna skulle vara gamla och brukade. Tvekan kan dock råda i detta hänseende på grund av risken för missbruk. Kommitténs utkast till tillämpningsföreskrifter har därför på denna punkt givits en alternativ utformning. Enligt kommitténs uppfattning bör hinder

icke möta att ge uttrycket »husgeråds- och lösörepersedlar» sådan tolkning, att däri kan inbegripas även smärre kvantiteter av varor som lakans- och handduksväv, vilka ej sällan ingår bland de artiklar som medföres vid inflyttning i anledning av giftermål.

8 § 12 mom. (nuv. 5 § n, t, ur u; gtsn 5 § 15, 16: 1—4, ur 17, ur 24 mom.)

Enligt gällande bestämmelser åtnjutes i vissa speciella fall tullfrihet för gåvor, men i övrigt föreligger inga bestämmelser om tullfrihet för benefika förvärv. Generaltullstyrelsen föreslår i enlighet med vad nedan anföres utsträckning i vissa hänseenden av tullfriheten för gåvor samt under hänvisning bl. a. till bestämmelser i andra länder införande av tullfrihet för arvegods. Kommittén finner det naturligt att tullfrihet i många fall kan vara befogad när det gäller varor av här ifrågavarande karaktär och föreslår att i tulltaxeförordningen intages en generell hållen bestämmelse som ger Kungl. Maj:t möjlighet att närmare reglera hithörande frågor i tillämpningsföreskrifterna.

Bland detaljbestämmelserna i utkastet till tillämpningsföreskrifter har först i enlighet med generaltullstyrelsens förslag upptagits husgeråds- och andra lösörepersedlar vilka erhållits i arv. Kommittén har till skillnad från styrelsen icke ansett det påkallat att föreskriva att varorna skall vara gamla och brukade; att detta i regel är förhållandet ligger i sakens natur, men om undantagsvis såsom arv erhålles obegagnade artiklar bör dessa icke på grund därav vara uteslutna från tullfriheten. Vidare har kommittén av praktiska skäl funnit lämpligt att med arv likställa vad som av arvsberättigad erhållits genom testamente; ett särskiljande av nämnda kategorier av egendom skulle många gånger erbjuda stora svårigheter och även te sig svårförståeligt för mottagaren.

Härefter har i utkastet upptagits utmärkelsetecken och hedersgåvor m. m. i enlighet med en av generaltullstyrelsen föreslagen formulering, innebärande viss utvidgning av den tullfrihet som för närvarande gäller för av främmande statsmyndigheter förlånade ordenstecken och dylikt ävensom utställningsmedaljer och tävlingspris.

Generaltullstyrelsen har föreslagit tullfrihet för levande växter och blommor samt färsk frukt, därest varorna såsom gåva överlämnas till sjukhus eller annan allmän vårdanstalt. Förslaget är motiverat närmast av vissa aktuella fall då blommor som utgjort utställningsföremål å S:t Eriksmässan eller annan utställning efter dennas slut skänkts till sjukhus. Kommittén är helt införstådd med att tullfrihet bör beviljas i fall som de av styrelsen åsyftade och vill för sin del ifrågasätta om icke tullfrihet mera generellt skulle kunna medgivas för gåvor till sjukhus eller allmän vårdanstalt och har utformat sitt utkast till tillämpningsföreskrifter i enlighet därmed.

Bestämmelsen om tullfrihet för gåvor till sjömän har i sak oförändrad överförts från nuvarande tulltaxeförordning, dock i enlighet med vad generaltullstyrelsen föreslagit utan nu gällande reciprocitetskrav.

Tullfriheten för gåvor till vetenskapliga institutioner täcker delvis ett område som är föremål för en i UNESCO:s regi ingången konvention. Beträffande gåvor har man dock här i landet enligt tidigare särskilda bestämmelser sträckt sig längre än vad fallet är i UNESCO-konventionen, och kommittén finner det skäligt att tullfrihet generellt medgives för gåvor för här ifrågavarande ändamål. Det torde vara lämpligast att ett sådant, främst ur intern synpunkt motiverat stadgande, upptages i samband med reglerna för andra slag av gåvor, under det att de bestämmelser, som mera direkt tar sikte på genomförande av UNESCO-konventionen, behandlas i en punkt för sig (se nedan mom. 15).

Slutligen har i utkastet till tillämpningsföreskrifter i enlighet med generaltullstyrelsens förslag upptagits en helt ny bestämmelse angående tullfrihet för gåvor till enskilda. Styrelsen har härom anfört bl. a. att den å ifrågavarande gåvoförsändelser belöpande tullen i allmänhet endast torde utgöra obetydliga belopp men att erläggandet av tull i enstaka fall kunde innebära en kännbar ekonomisk uppoffring för gåvomottagaren. Ur statsfinansiell synpunkt anser styrelsen, att bortfallet av de tullbelopp, som för närvarande uttages för dylika gåvoförsändelser, är av underordnad betydelse. En viss förenkling av tullbehandlingen av gåvoförsändelser skulle bli följderna av tullfrihetens genomförande. Styrelsen framhåller också att tullfrihet för gåvor åtminstone i viss utsträckning förekommer utomlands. Kommittén vill till fullo instämma i vad generaltullstyrelsen anfört om önskvärdheten av att bereda möjlighet för tullfri införsel av gåvoförsändelser och finner tullstyrelsens förslag med en begränsning till försändelser med ett värde av högst 100 kronor vara en i avvaktan på närmare erfarenheter lämplig anordning.

Generaltullstyrelsen har vidare föreslagit att i ett särskilt moment skulle föreskrivas tullfrihet för gåvor till Föreningen Rädda barnen. Dylik tullfrihet har på senare tid medgivits av riksdagen för två år i sänder och meddelats i kungl. brev till generaltullstyrelsen. Då det här är fråga om ett medgivande som endast tillkommer viss namngiven förening och som i varje fall under normala förhållanden kommer i tillämpning i ett begränsat antal fall, vill kommittén för sin del ifrågasätta, huruvida icke tullfriheten liksom hittills lämpligen bör föreskrivas i särskilt brev till generaltullstyrelsen, vilket i fortsättningen skulle kunna utfärdas av Kungl. Maj:t utan riksdagens beslut i varje särskilt fall. Kommittén har därför icke upptagit ifrågavande stadgande i sitt utkast till tillämpningsföreskrifter.

8 § 13 mom. (nuv. 5 § o; gtsn 5 § 18 mom.)

Varuprov kommer för närvarande i åtnjutande av särskild tullfrihet enligt 5 § o) tulltaxeförordningen, därest de saknar eller har allenast obetydligt handelsvärde; för varuprov som icke uppfyller detta villkor kan enligt 8 § 1 mom. samma förordning medgivas temporär tullfrihet, d. v. s. tullfrihet under villkor

att varorna återutföres. Bestämmelserna avser närmast varuprov, som tjänar till att demonstrera (presumtiva) importvarors beskaffenhet eller arbetssätt, men de torde i praktiken ha tillämpats även på varuprov, avsedda att tjäna till ledning för här bedriven varutillverkning. Kommittén finner såväl denna praxis som nuvarande gränsdragning beträffande tillämpningen av särskild och temporär tullfrihet naturlig och ifrågasätter icke någon ändring i dessa hänseenden.

För samma ändamål som varuprov användes i vissa fall mönster eller modeller. *Mönster* är enligt gällande bestämmelser likställda med varuprov; med mönster avses därvid enligt den av generaltullstyrelsen utgivna varuhandboken, vilken härvidlag stöder sig på uttalanden i förarbetena, sådana avbildningar av en vara som skall ersätta prov å densamma. Beträffande *modeller* finnes icke någon annan särskild föreskrift än att temporär tullfrihet enligt 8 § 1 mom. tulltaxeförordningen medgives för varor avsedda att tjäna som bl. a. modeller vid tillverkning av exportvara. Formellt skulle således varken särskild eller temporär tullfrihet kunna ifrågakomma för andra modeller, men i praktiken torde temporär tullfrihet i viss utsträckning ha medgivits genom en vidsträckt tolkning av uttrycket »varuprov och mönster».

I fråga om modeller som tjänar till att demonstrera importvarors beskaffenhet eller arbetssätt torde icke finnas anledning till strängare behandling än som tillämpas för varuprov. Enligt kommitténs uppfattning bör man, oavsett om modellerna kan anses äga handelsvärde eller ej — något som ju kan vara synnerligen vanskligt att avgöra — kunna medgiva särskild tullfrihet, när ändamålet tydligt framgår av material eller utförande. Därest detta icke är fallet bör temporär tullfrihet medgivas.

När fråga är om modeller till ledning vid inhemsk varutillverkning får saken anses vara mera tveksam, i synnerhet om det gäller produktion för hemmamarknaden och betalning erlägges för modellerna. Detta är vanligt bl. a. inom modebranschen, där införsel sker av exempelvis modeller till klänningar, utförda av simpel vävnad eller t. o. m. papper. Modellkostnaderna utgör i dessa såväl som andra fall otvivelaktigt en del av varans manufakturingskostnader, och en inhemsk producent som själv utarbetar modeller kan med visst fog göra anspråk på samma tullskydd för dessa som för andra manufakturingskostnader. Betraktar man saken på detta sätt finnes uppenbarligen icke skäl för vare sig särskild eller temporär tullfrihet. Tydligt är å andra sidan att priset för modellerna väsentligen innefattar »ideella» värden och att förhållandet därför närmar sig vad som gäller beträffande ritningar eller beskrivningar för vilka ju någon tull icke erlägges. Kommittén har funnit skyddssynpunkten åtminstone för vårt lands vidkommande ha mera teoretisk än praktisk betydelse och har därför ansett övervägande skäl tala för en liberal inställning till hithörande spörsmål. Enligt kommitténs uppfattning bör därför modeller för nu ifrågavarande ändamål kunna behandlas på samma sätt som ovan angivits beträffande modeller för demonstration av importvaror, d. v. s. särskild tullfrihet bör medgivas om

artiklarnas egenskap av modeller tydligt framgår av material eller utförande och temporär tullfrihet om detta icke skulle vara fallet.

Kommittén har i sitt förslag utformat såväl bestämmelserna om särskild tullfrihet i förevarande 8 § 13 mom. som motsvarande stadgande om temporär tullfrihet i 11 § 1 mom. på grundval av de tankegångar som här utvecklats. Härvid har kommittén funnit lämpligt att *utställningsföremål*, vilka nu i fråga om temporär tullfrihet är likställda med varuprov och mönster, även när det gäller särskild tullfrihet inbegripes under samma regler.

Förslaget till 8 § 13 mom. upptager vidare kinematografisk film utvisande importvaras beskaffenhet eller användning. Beträffande dylik film föreligger en internationell överenskommelse om temporär tullfrihet, i enlighet varmed bestämmelse härom nu är intagen i 8 § 1 mom. g) tulltaxeförordningen. Förmånen är begränsad till smalfilm och bl. a. förknippad med villkoret att filmen införes i endast ett exemplar. Kommittén har med beaktande av syftet med den svenska tullen på kinematografisk film funnit hinder icke möta att medgiva tullfrihet utan tidsbegränsning och utan nu gällande inskränkningar och villkor.

Nuvarande bestämmelse i 5 § o) tulltaxeförordningen om tullfrihet för kataloger, prislister och annat merkantilt tryck har icke medtagits i förevarande moment, eftersom dessa varor upptagits med tullfrihet i kommitténs tulltaxeförslag.

8 § 14 mom. (nuv. —; gtsn 5 § ur 17, 21 mom.)

Enligt punkt 4.6 i bilaga 9 till konventionen om internationell luftfart, till vilken Sverige anslutit sig, rekommenderas medlemsstaterna att medgiva befrielse från tull för markutrustning till internationella flygplatser. Generaltullstyrelsen har i anledning härav och under hänvisning till en framställning i ämnet från Scandinavian Airlines System föreslagit, att tullfrihet för dylik utrustning enligt en ur nämnda bilaga hämtad definition skulle stadgas i ett särskilt moment i förevarande paragraf av tulltaxeförordningen. Ehuru de principiella grunderna för den särställning i jämförelse med andra trafikmedel, som lufttrafiken bl. a. på grund av ifrågavarande överenskommelse kommit att intaga, icke förefaller helt klara, har kommittén, med beaktande jämväl av det förhållandet att utrustning av här ifrågavarande slag i allmänhet icke tillverkas i Sverige, funnit det naturligt att vårt land följer den gjorda rekommendationen. Kommittén har dock funnit lämpligt att preciseringen av den åsyftade materielen sker i tillämpningsföreskrifterna och att varorna i tulltaxeförordningen upptages under en mera generell beteckning. Materielen torde enklast kunna preciseras genom en hänvisning till den vid konventionen fogade bilagan, även om en sådan anordning formellt icke är helt invändningsfri, eftersom ändringar i bilagan kan vidtagas av Internationella luftfartsorganisationen (ICAO) utan de enskilda ländernas godkännande. Kommittén har för enkelhetens skull i sitt utkast till tillämpningsföreskrifter använt en sådan hänvisning och vill framhålla att denna

avser endast materielens beskaffenhet, icke den i bilagan förekommande inskränkingen till import som sker av annan fördragsslutande stats lufttrafikföretag. Bestämmelsen i fråga blir följaktligen liksom i generaltullstyrelsens förslag tillämplig även — och i praktiken framför allt — på den markutrustning som importerats av svenska lufttrafikföretag. Kommittén har icke ingått på frågan huruvida det av exempelvis förhandlingsskäl kan vara påkallat att såvitt angår utländska företag kräva reciprocitet såsom villkor för åtnjutande av den ifrågavarande förmånen. Enligt kommitténs förslag skulle bestämmelsen bli tillämplig även på materiel som importerats av exempelvis luftfartsstyrelsen. Generaltullstyrelsen har föreslagit att tillsammans med nyssnämnda markutrustning skulle upptagas artiklar för utbildning av flygförare (»linktrainers», »flight simulators»). Dylika artiklar är särskilt upptagna i kommitténs tulltaxeförslag under nr 88.05 med tullfrihet och behöver vid sådant förhållande icke nämnas i detta sammanhang.

Förut nämnda bilaga 9 till den internationella luftfartskonventionen innehåller även i punkt 10.2 ett stadgande om skyldighet för fördragsslutande stat att »vidtaga erforderliga åtgärder för underlättande av tullfri, temporär införsel till sitt territorium av alla luftfartyg, redskap, reservdelar och utrustning, som erfordras vid efterspaning, räddning, undersökning, reparation eller bärgning av skadat luftfartyg, hemmahörande i annan stat». Generaltullstyrelsen har i anledning härav och under hänvisning till en framställning i ämnet från luftfartsstyrelsen föreslagit en bestämmelse i förevarande paragraf i tulltaxeförordningen om tullfrihet för varor som införes för att användas vid räddnings- eller bärgningsföretag. Ehuru rekommendationen i fråga endast avser temporär tullfrihet har styrelsen, under åberopande av att det med hänsyn till ändamålet med införseln är av vikt att denna kan ske med minsta möjliga formaliteter, föreslagit att bestämmelsen i fråga upptages i förvarande paragraf och alltså tekniskt sett konstrueras som särskild tullfrihet, dock med skyldighet att återutföra de varor som icke förbrukats eller gått förlorade under hjälparbetet. Styrelsen har inhämtat att medverkan från luftfartsverkets personal kan påräknas för den kontroll över artiklarnas användning och återutförelse som kan finnas lämplig. Kommittén ansluter sig i sak till vad generaltullstyrelsen anfört men har funnit det lämpligare att upptaga ifrågavarande bestämmelse i samma moment som förut behandlade stadganden rörande markutrustning för flygplatser. Varornas beskaffenhet torde liksom när det gäller nyssnämnda utrustning kunna preciseras i tillämpningsföreskrifterna och kommittén har liksom när det gäller markutrustningen i sitt utkast gjort detta genom hänvisning till den förut omnämnda bilagan. Tillämpningsföreskrifterna torde med hänsyn till de speciella och relativt sällsynta fall då ifrågavarande tullfrihetsmedgivande behöver tagas i anspråk kunna göras kortfattade och utöver preciseringen av varuslagen inskränkas till ett åläggande för luftfartsstyrelsen att till generaltullstyrelsen lämna rapport om materiel som eventuellt kvarstannat i landet.

Sverige anslöt sig år 1952 till en i UNESCO:s regi ingången konvention angående import av materiel av undervisnings-, vetenskaplig och kulturell karaktär. Enligt denna konvention åtager sig de deltagande staterna att medgiva tullfri införsel av viss närmare angiven materiel av ifrågavarande karaktär inom följande kategorier:

- A. böcker, publikationer och dokument;
- B. konstverk och kollektionsföremål av undervisnings-, vetenskaplig eller kulturell karaktär;
- C. bild- och ljudmateriel av undervisnings-, vetenskaplig eller kulturell karaktär;
- D. vetenskapliga instrument eller apparater;
- E. materiel för blinda.

Åtskilliga av de åsyftade artiklarna var redan tidigare tullfria enligt här i landet gällande bestämmelser, och beträffande övriga artiklar effektuerades tullfriheten genom vid 1952 års riksdag vidtagna ändringar i tulltaxan eller i tulltaxeförordningen. Vad den sistnämnda beträffar vidtogs sålunda ändringar i 5 § u), y) och z), varjämte i samma paragraf tillkom de nya momenten ä) och ö). Enligt det av kommittén framlagda förslaget till tulltaxa skulle många av de varuslag, som nu är upptagna i dessa moment, exempelvis ljudåtergivningsmateriel bli fria från tull enligt tulltaxan och sålunda icke längre behöva upptagas i tulltaxeförordningen. De varor som efter denna »utrensning» skulle återstå är följande:

ur mom. u): vetenskapliga instrument och apparater;

ur mom. y): framkallad kinematografisk film, inbegripet journalfilmer med aktuellt värde, samt (vissa) skioptikonbilder med undervisnings-, vetenskaplig eller kulturell karaktär;

ur mom. z): dioramor, klichéer, (vissa) skioptikonbilder och framkallad kinematografisk film, vilka har till syfte att göra reklam för resor eller studier i främmande länder eller att sprida kännedom i allmänhet om dessa länder;

ur mom. ä): inga;

ur mom. ö): vissa varor av undervisnings-, vetenskaplig eller kulturell karaktär, tydligen avsedda för hjälp åt blinda.

Beträffande de under moment z) återstående varorna är att märka att de i allmänhet icke beröres av UNESCO-konventionen utan huvudsakligen faller under en särskild turistkonvention (se härom nedan under moment 16).

Kommittén har funnit det vara mest praktiskt att i själva tulltaxeförordningen införa ett enda moment med ett generellt stadgande om tullfrihet för varuslag inom UNESCO-konventionens tillämpningsområde och att därefter i tillämpningsföreskrifterna specificera de olika varukategorierna. Härvid har det dock befunnits lämpligt att göra undantag *dels* för de i moment z) upptagna artiklarna, vilka såsom i första hand avseende en annan konvention lämpligen behandlas

i annat sammanhang (se nedan), *dels* av skäl som i det följande anföres för de i moment y) upptagna journalfilmerna. Eftersom kommittén på detta sätt »flyttar över» tulltaxeförordningens bestämmelser till tillämpningsföreskrifterna må här lämnas en relativt utförlig kommentar till det av kommittén uppjordade utkastet till tillämpningsföreskrifter.

Moment 1 i utkastet till tillämpningsföreskrifter motsvarar vad som återstår i moment y) med undantag av nyssnämnda journalfilmer. Villkoret att materien skall ha framställts av Förenta Nationerna eller dess fackorgan eller inkomma till undervisnings-, vetenskapliga eller kulturella institutioner eller sammanslutningar har sitt ursprung i konventionstexten och har oförändrat överförts från nuvarande tillämpningsföreskrifter. Kommittén har emellertid i sitt utkast gjort ett tillägg som möjliggör medgivande av tullfrihet även om materien icke importerats av organisation eller sammanslutning av nyssnämnda karaktär. Avsikten med detta tillägg är bl. a. att möjliggöra tullfrihet för exempelvis instruktionsfilmer för arbetarutbildning. Vidare täckes härigenom en ännu gällande konvention av år 1933 om undervisningsfilm, vilken i stort sett är betydligt mera restriktiv än UNESCO-konventionen men icke direkt uppställer nämnda villkor.

Enligt generaltullstyrelsens förslag skulle i motsvarande moment av tulltaxeförordningen upptagas *pressbilder*, men eftersom dylika bilder enligt det av kommittén framlagda tulltaxeförslaget skulle bli fria från tull är ett dylikt tillägg icke påkallat.

Moment 2 i utkastet till tillämpningsföreskrifter motsvarar huvuddelen av nuvarande 5 § u). Enligt gällande formulering av tulltaxeförordning och tillämpningsföreskrifter har man beträffande här ifrågakvarande instrument och apparater en så att säga dubbel garanti för att det gäller materiel för vetenskapligt ändamål: det skall vara fråga om *vetenskapliga* instrument och apparater, och materien skall inkomma till *vetenskaplig* institution eller undervisningsanstalt. Tolkningen av förstnämnda villkor har visat sig erbjuda mycket stora svårigheter. Forskningsrådets samarbetsdelegation har också gjort en framställning i ämnet av huvudsaklig innebörd att tullfrihetsmedgivandet skulle anknytas enbart till det sistnämnda kriteriet, men att detta å andra sidan skulle i viss mån skärpas genom att tullfrihet skulle medgivas endast vid import till särskilt uppräknade institutioner. Kommittén har funnit detta förslag, till vilket kommerskollegium och generaltullstyrelsen ställt sig välvilliga, utgöra en lämplig lösning av problemet. Emellertid synes i överensstämmelse med vad kommerskollegium anfört i utlåtande över samarbetsdelegationens framställning möjlighet böra finnas även för andra än de särskilt uppräknade institutionerna att komma i åtnjutande av här åsyftade tullfrihet. Kommittén har i detta syfte i sitt utkast infört ett stadgande om särskild prövning av generaltullstyrelsen i samråd med kommerskollegium. Framhållas må att inhemska producentintressen icke torde kunna skadas av den föreslagna uppmjukningen av bestämmelserna, enär man

fortfarande skulle bibehålla villkoret att varor av ifrågavarande slag icke tillverkas inom riket. Tolkningen av det i detta sammanhang nu använda uttrycket »fullt motsvarande vetenskapliga värde» har visat sig erbjuda vissa svårigheter; i förslaget användes det enligt kommitténs uppfattning mera adekvata uttrycket »för ifrågavarande ändamål lika användbara». Kommittén har övervägt en föreskrift om att ifrågavarande villkor skulle bestyrkas av forskningsrådets samarbetsdelegation (eventuellt det statens forskningsråd vars verksamhetsområde närmast beröres) men icke funnit tillräckliga skäl för ett sådant stadgande. Tillförlitlig utredning i ämnet bör givetvis föreligga, varvid även det antydda sättet kan komma i fråga, men det torde icke vara nödvändigt att i tillämpningsföreskrifterna stadga något bestämt förfarande.

Generaltullstyrelsen har föreslagit att tillsammans med här ifrågavarande instrument och apparater upptages (annan) utrustning som inkommer såsom gåva till vetenskaplig institution för användning i dess verksamhet. Enligt vad som framhållits vid behandlingen under moment 12 av frågan om tullfrihet för gåvor i allmänhet har kommittén funnit lämpligast att under sistnämnda moment behandla även gåvor av det slag som åsyftas av generaltullstyrelsen.

Moment 3 i kommitténs utkast till tillämpningsföreskrifter motsvarar exakt de i nuvarande moment ö) givna stadgandena.

Vad beträffar förut berörda journalfilmer gäller för närvarande enligt tillämpningsföreskrifterna att tullfrihet må åtnjutas för högst två för kopieringsändamål införda kopior av varje film. Detta villkor överensstämmer med konventionen. Tydligt är att dessa artiklar i viss mån är av annan karaktär än flertalet andra artiklar, som behandlats i detta sammanhang, bland annat såtillvida att tullfriheten icke är förknippad med något krav på att varorna skall importeras av institution med undervisnings-, vetenskapligt eller kulturellt syfte utan medges även vid import av rent kommersiell natur. Enligt kommitténs uppfattning kan det därför ifrågasättas huruvida bestämmelsen om här ifrågavarande filmer bör ha sin plats i tulltaxeförordningen. Framhållas må i detta sammanhang att kommitténs förslag till tull på film (nr 37.07) endast avser skydd för kopieringsverksamheten och att på grund därav tullfrihet föreslagits för negativ film. Tydligt skulle det icke vara stridande mot syftet med tullen på film av annat slag om tullfrihet medgaves även för positiv film som endast är avsedd för kopiering. Kommittén har därför funnit den lämpligaste lösningen av frågan om tullfrihet för här ifrågavarande journalfilmer, vilka ju såsom nämnts skulle vara avsedda för kopiering, vara att rubriken 37.07 A i kommitténs tulltaxeförslag, vilken upptager negativ film med tullfrihet, utvidgas till att omfatta även positiv film avsedd att användas uteslutande för kopiering. Någon anledning att begränsa tullfriheten för dylik film till nu ifrågavarande journalfilmer torde emellertid icke föreligga, utan tullfrihet bör kunna medgivas även för andra slag av filmer. Kommittén föreslår i enlighet härmed att nr 37.07 i kommitténs förslag till tulltaxa erhåller på sid. 114 angiven ändrad lydelse.

8 § 16 mom. (nuv. 5 § ur z; gtsn 5 § ur 26 mom.)

Inom Förenta Nationernas ekonomiska kommission för Europa utarbetades år 1949 förslag till vissa konventioner med syfte att förenkla tullformalitetserna för internationell trafik. I avvaktan på att dessa konventionsförslag framdeles skulle bli föremål för vidare bearbetning och slutbehandling vid en ifrågasatt världskonferens undertecknade vissa europeiska stater, däribland Sverige, samma år en överenskommelse om provisorisk tillämpning av konventionsförslagets bestämmelser från och med den 1 januari 1950. Enligt en av de sålunda provisoriskt ikraftsatta konventionerna förband sig de avtalslutande staterna att medgiva tullfrihet för åtskilliga slag av artiklar som införes i samband med turisttrafik. Beträffande flertalet av dessa artiklar fanns redan tidigare i den svenska tulltaxeförordningen bestämmelser om tullfrihet, men vårt lands anslutning föranledde likväl vissa jämkningar och utvidgningar av tullfrihetsmedgivandena i flera moment under 5 § tulltaxeförordningen, däribland främst i moment z) angående tullfrihet för turistpropagandamateriel. Den planerade världskonferensen har sedermera avhållits och resulterat bl. a. i en konvention om lättnader till förmån för turisttrafiken jämte ett därtill anslutet tilläggsprotokoll angående införsel av handlingar och materiel för turistpropaganda. Vidare har inom OEEC antagits vissa resolutioner i dessa ämnen, vilka såvitt nu är i fråga i sak överensstämmer med nyssnämnda konvention och protokoll. Generaltullstyrelsen har i skrivelse till finansdepartementet den 17 mars 1956 framlagt förslag till sådana ändringar i nyssnämnda 5 § z) tulltaxeförordningen ävensom i 8 § samma förordning vilka ansetts påkallade av OEEC-resolutionerna. Åtskilliga av de varuslag som här åsyftas skulle enligt det av kommittén framlagda förslaget till ny tulltaxa komma att åtnjuta tullfrihet. Bortsett från dessa artiklar innebär styrelsens förslag att turistpropagandamateriel skulle behandlas enligt följande:

tullfrihet enligt 5 § z) skulle liksom tidigare medgivas för kinematografisk film, skioptikonbilder, dioramor och klichéer samt utsträckas till hemslöjdsprover av obetydligt värde;

tullfrihet enligt en ny bestämmelse i 8 § tulltaxeförordningen skulle medgivas för gobelänger, skyltmateriel, flaggor, hemslöjdsalster, nationaldräkter och liknande föremål, under förutsättning att de återutföres inom ett år från införseln.

Tullfriheten för de nytillkomna varorna skulle endast avse artiklar som avsänts från vederbörlig turistorganisation till ackrediterad representant eller utsett ombud här i landet.

Kommittén finner de föreslagna lättnaderna för införsel av turistmateriel, oavsett våra avtalsenliga förpliktelser, motiverade, och vill för sin del ifrågasätta, huruvida icke de artiklar, som enligt generaltullstyrelsens förslag skulle upptagas i 8 § tulltaxeförordningen, med hänsyn till sin karaktär och de omständigheter, under vilka de är avsedda att införas, skulle kunna lämnas fria från tull utan formellt krav på återutförsel. Kommittén föreslår därför att i tulltaxeförordningen intages ett generellt stadgande om tullfrihet för materiel för turist-

propaganda i den mån Konungen därom förordnar och att i tillämpningsföreskrifterna stadgas att dylik tullfrihet skall medgivnas för samtliga här ifrågavarande artiklar med iakttagande av det i konventionen förutsedda villkoret att materielen avsänts av vederbörlig turistorganisation och införes för och under ansvar av ackrediterad representant eller godkänt ombud. Detta villkor gäller icke för närvarande i fråga om de i 5 § z) upptagna artiklarna, varför en bestämelse av denna innebörd här teoretiskt skulle innebära en viss skärpning, men detta torde i praktiken vara betydelselöst, då materiel av ifrågavarande slag så gott som undantagslöst torde inkomma i denna ordning.

5. Tullfrihet för gränsbefolkningen (9 §)

Nuvarande 6 § tulltaxeförordningen innehåller bestämmelser om vissa tullfrihetsförmåner för gränsbefolkningen. Förmånerna är enligt kommitténs uppfattning varken ur näringspolitisk eller fiskal synpunkt av sådan betydelse att en detaljreglering av desamma i själva tulltaxeförordningen kan anses erforderlig. Kommittén har därför i sitt förslag till denna förordning endast upptagit ett generellt bemyndigande för Konungen att förordna om tullfrihet för varor som införes i egentlig gränstrafik.

Moment 1 i utkastet till tillämpningsföreskrifter upptager ett stadgande, avsett att ersätta de nu i 6 § 1 mom. tulltaxeförordningen intagna bestämmelserna om tullfrihet för begränsade kvantiteter livsmedel och vissa andra produkter, då de vid resa annorledes än med järnväg medföres från Norge till Sverige över viss del av gränsen. Dessa bestämmelser tillkom ursprungligen vid mellanrikslagens upphörande år 1897 och fick i huvudsak sin nuvarande lydelse vid 1906 års riksdag. Enligt uttalande i proposition till denna riksdag var ändamålet med tullfriheten huvudsakligen »att bereda befolkningen i de mot Norge gränsande trakterna av Sverige, där i saknad av tillfredsställande kommunikationer erforderliga livsförnödenheter icke kunna erhållas från Sverige utan att genom dryga frakter bliva oskäligt fördyrade, möjligheter att på någorlunda nära håll förse sig med sådana förnödenheter och andra erforderliga förbrukningsartiklar i mindre kvantiteter utan att behöva erlægga tull för desamma». Förhållandena i gränstrakterna har numera undergått stora förändringar, främst genom tillkomsten av förbättrade kommunikationer, så att tillämpning av ifrågavarande bestämmelser nu knappast ifrågakommer. Detta framgår bl. a. av uttalanden av cheferna för tullverkets gränsdistrikt, vilka samtliga föreslagit att de nuvarande bestämmelserna på området slopas. Gränsbefolkningens intresse av viss tullfrihet skulle i stället tillgodoses genom de bestämmelser som gäller för resande, vilka bestämmelser nyligen utvidgats till att omfatta varor i allmänhet till ett värde av högst 275 kronor. Framhållas kan i detta sammanhang att vissa av de varuslag, som beröres av de nuvarande reglerna, enligt tulltaxeförslaget skulle upptagas med tullfrihet; nu medgivna kvantiteter av återstående varuslag torde i stort sett

rymmas inom det angivna beloppet. Kommittén har funnit lämpligt att frågan löses på sätt som sålunda antytts. Eftersom det icke kan anses självklart att här ifrågavarande kategori av importörer är att likställa med resande, har kommittén funnit lämpligt att i tulltaxeförordningen intages en uttrycklig bestämmelse härom. Vidare har kommittén funnit skäligen att denna kategori i trakter där befolkningen normalt är hänvisad att anskaffa sitt behov av vissa varor i grannlandet får tillfälle att komma i åtnjutande av tullfriheten utan hinder av att resan företagits i syfte att förvärva eller införa varorna i fråga. Däremot har skäl icke ansetts föreligga att bibehålla den enligt nuvarande bestämmelser föreliggande möjligheten för generaltullstyrelsen att medgiva dispens i fråga om varor som införes i handelssyfte.

Bestämmelserna i mom. 2 i utkastet till tillämpningsföreskrifter avser att innefatta i huvudsak samma förmåner som 6 § 2 mom. och 7 § c) i nuvarande tulltaxeförordning. Texten har utformats i huvudsaklig överensstämmelse med sistnämnda författningsrum men omfattar även redskap, för vilka tullfrihet nu stadgas i förstnämnda författningsrum, samt maskiner, vilka med hänsyn till användningsområdet ansetts böra jämnställas med redskap. Däremot har utsäde och kreatur samt dragare, som nu är upptagna i 6 § 2 mom. resp. 7 § c), icke medtagits, enär de skulle bli tullfria enligt tulltaxan. Förslaget innebär att tullfrihetsförmånen såvitt angår redskap (och maskiner) icke längre skulle vara inskränkt till den som äger eller brukar fastigheter inom visst maximiavstånd på ömse sidor om gränsen; bestämmelsen om att införseln skall ske till närbelägen ort i Sverige får enligt kommitténs uppfattning anses innebära en tillfyllestgörande avgränsning av ifrågavarande förmåner. För den som äger eller brukar fastighet på ömse sidor om gränsen innebär å andra sidan den nya texten, att det formellt införts ett tidigare icke förekommande villkor, nämligen att det skall vara fråga om användning under kortare tid. Kommittén har emellertid icke avsett någon närmare precisering av detta uttryck utan förutsätter att det i nu åsyftade fall kan ges en sådan tolkning att minskning icke inträder i den nu enligt 6 § 2 mom. medgivna förmånen.

Moment 3 i utkastet till tillämpningsföreskrifter motsvarar det stadgande som nu återfinnes i 6 § 3 mom. tulltaxeförordningen; den i nuvarande bestämmelser förekommande exemplifieringen av åsyftad bearbetning har ansetts kunna utslutas, och innebörden av nuvarande uttryck »gränsbefolkningen» har preciserats genom användande här liksom i de föreslagna momenten 1 och 2 av uttrycket »befolkningen vid rikets landgräns».

Kommittén vill beträffande denna paragraf framhålla att det kan vara lämpligt att taga kontakt med vederbörande myndigheter i grannländerna innan tillämpningsföreskrifterna definitivt utformas.

6. Temporär tullfrihet för transportmedel (10 §)

Nuvarande tulltaxeförordning innehåller i 7 § bestämmelser om temporär tullfrihet för transportmedel, som begagnas för införsel till eller är avsett för utförsel från riket av varor eller personer, ävensom för transportmedel, som medföres av resande vilken endast tillfälligtvis skall vistas inom riket¹; tullfrihet kan även medgivas för särskilt inkommande delar för reparation av dylika transportmedel.

Transportmedel som inkommer i trafik är emellertid enligt 148 § tullstadgan i viss utsträckning fritagna från förtullning och kommer då i åtnjutande av tullfrihet oavsett tulltaxeförordningens bestämmelser. Friheten från förtullning avser fartyg, vissa luftfartyg samt järnvägsmateriel; den gäller icke i fall då transportmedlen förvärvas till Sverige från utlandet. Annat transportmedel än ovan nämnts är enligt tullstadgan underkastat förtullning även om det inkommer i trafik; vid förtullningen kan emellertid tulltaxeförordningens bestämmelser om temporär tullfrihet komma i tillämpning.

Fritagandet i viss utsträckning av transportmedel från förtullning, när de inkommer i trafik, får anses grunda sig på att det icke är fråga om införsel i egentlig bemärkelse. Huruvida någon skillnad härvidlag föreligger mellan olika slag av transportmedel kan diskuteras, men praktiska skäl torde tala för den i tullstadgan genomförda distinktionen. Kommittén anser sig icke ha anledning ifrågasätta någon principiell ändring i detta hänseende utan föreslår endast vissa smärre jämkningar enligt vad som närmare utvecklas i det följande.

Enligt nuvarande lydelse av 148 § tullstadgan åtnjutes befrielse från förtullning i fråga om luftfartyg med en tjänstetomvikt av mer än 7 500 kg. Viktgränsen sammanhänger med att ifrågavarande större luftfartyg enligt tulltaxan åtnjuter tullfrihet. Kommittén har i sitt betänkande angående tulltaxan föreslagit tullfrihet för luftfartyg oavsett storleken, varför det synes lämpligt att den i tullstadgan föreskrivna befrielsen från förtullning utsträcker till att omfatta alla luftfartyg. Vidare åtnjutes i fråga om järnvägsmateriel för närvarande befrielse från förtullning under en tid av högst 90 dagar från införseln (med möjlighet för generaltullstyrelsen att i särskilt fall medgiva förlängning). Enligt kommitténs uppfattning finnes knappast anledning bibehålla denna tidsbegränsning, eftersom materielen enligt stadgande i nuvarande tillämpningsföreskrifter till tulltaxeförordningen, vilket i sak torde böra bibehållas, icke får användas i egentlig inrikestrafik, för så vitt denna icke står i samband med materielens in- och utförsel. Denna bestämmelse torde få anses innebära tillräcklig garanti mot missbruk. Kommittén föreslår därför att den i 148 § tullstadgan beträffande järnvägsmateriel föreskrivna tidsbegränsningen i fråga om befrielse från förtullning slopas men att i stället dit överföres det nu i tillämpningsföreskrif-

¹ Nämnda paragraf innehåller även bestämmelser om temporär tullfrihet för dragare och fordon i gränstrafik; beträffande dessa hänvisas till vad därom anföres under 9 § i kommitténs förslag (2 mom. i tillämpningsföreskrifterna).

terna till tulltaxeförordningen förekommande förbudet mot inrikestrafik. Förslag till ändrad lydelse av 148 § tullstadgan jämte utkast till tillämpningsföreskrifter återfinnes på sid. 115.

Beträffande härefter frågan om temporär tullfrihet för transportmedel, som icke jämlikt tullstadgan fritages från förtullning, har kommittén funnit lämpligt att i tulltaxeförordningen införes ett allmänt hållet stadgande (10 §), innebärande bemyndigande för Kungl. Maj:t att förordna om sådan tullfrihet. Formuleringen av paragrafen tager fasta på den omständighet, som i förevarande fall måste vara den väsentliga förutsättningen för tullfrihetsmedgivandet, nämligen att transportmedlen endast tillfälligt skall användas inom riket, och förutsätter att erforderlig detaljreglering sker genom tillämpningsföreskrifterna. Enligt förslaget kan temporär tullfrihet medgivas för delar och tillbehör till transportmedel, under det att nuvarande regler endast upptager delar; gränsdragningen mellan delar och tillbehör är vanskelig, och någon anledning att i detta sammanhang skilja mellan dessa varukategorier har icke ansetts föreligga. Framhållas må att formuleringen medgiver beviljande av temporär tullfrihet för ifrågakvarande artiklar, även om transportmedlet är tullfritt enligt taxan eller fritaget från förtullning enligt tullstadgan.

Liksom hittills blir den faktiska innebörden av bestämmelsen i tulltaxeförordningen givetvis i hög grad beroende av hur tillämpningsföreskrifterna utformas, och kommittén har därför ansett sig böra genom utkast till dylika föreskrifter relativt utförligt belysa hur kommittén tänkt sig tillämpningen av bestämmelsen i fråga.

Innan kommittén framlägger sin uppfattning i hithörande detaljfrågor torde det dock vara lämpligt att här något beröra nuvarande regler. Bestämmelserna på detta område har genomgått en successiv utveckling, vilken inneburit allt större lättnader för trafiken, men dessa lättnader har i regel icke gjorts generellt tillämpliga, utan bestämmelser från tidigare utvecklingsstadier kvarstår för tillämpning under vissa omständigheter. Ursprungligen gällde beträffande tullfrihet för transportmedel i huvudsak samma bestämmelser som för varor i allmänhet, d. v. s. temporär tullfrihet medgavs endast efter skriftlig ansökan och mot deposition av eller säkerhet för tullavgifterna. Ganska tidigt träffades emellertid i fråga om motorfordon internationella överenskommelser om olika slag av passersedlar, innebärande att vederbörande motorsammanslutningar ställde sig som garantier för tullens erläggande, på grund varav tullfrihet kunde medgivas utan särskild ansökan och utan deposition eller säkerhet. Förfarandet med ansökan och deposition kvarstod emellertid för motorfordon som icke var utrustade med passersedel liksom också för andra slag av transportmedel. Beträffande motorfordon registrerade i Danmark, Norge och Finland infördes emellertid år 1938 den väsentliga lättnaden att temporär tullfrihet medgavs mot allenast en utfästelse av den resande att fordonet skulle återutföras inom

föreskriven tid men utan något depositionsförfarande; möjligheten för tullverket att utfå tull i händelse motorfordonet icke återutfördes tillgodosågs genom bestämmelse att motorfordonet i dylikt fall kunde på anmälan av generaltullstyrelsen omhändertagas av polismyndighet. Detta system avskaffades år 1954 och ersattes med en anordning enligt vilken motorfordon från nämnda länder erhåller temporär tullfrihet mot företeende av registreringshandling eller mot att det eljest visas att fordonet är registrerat i något av nämnda länder; möjligheten att utfå tull i händelse motorfordonet kvarstannar inom landet tillgodoses liksom tidigare genom att fordonet i dylika fall kan omhändertagas av myndigheterna. Beträffande andra transportmedel än sådana, för vilka tullfrihet mot passersedel eller registreringshandling medgives, infördes den bestämmelsen att för erhållande av temporär tullfrihet icke längre erfordras egentlig ansökan utan endast utfästelse angående motorfordonets återutförelse, vilken utfästelse dock, till skillnad från tidigare nämnda utfästelser för nordiska motorfordon, är förknippad med krav på tulldeposition. Enligt vad som torde framgå av den sålunda lämnade redogörelsen förekommer således för närvarande tre olika system för medgivande av temporär tullfrihet beträffande transportmedel:

1. generellt gäller att transportmedel erhåller temporär tullfrihet mot utfästelse i förening med depositionsförfarande;
2. motorfordon med passersedel erhåller temporär tullfrihet mot företeende av denna, vilken innefattar garanti för utfående av tullen i händelse motorfordonet icke återutföres;
3. motorfordon registrerade i de nordiska länderna erhåller temporär tullfrihet utan något dokument och utan att säkerhet eller garanti ställes för tullbeloppet.

Det alldeles övervägande antalet transportmedel som kommer i åtnjutande av temporär tullfrihet faller under punkten 3, beträffande vilken tullverket icke har annan säkerhet för tullen än möjligheten att omhändertaga och eventuellt försälja fordonet. Denna möjlighet är f. ö. i praktiken mycket begränsad, då införseldagen icke framgår av någon handling, varför tullverket endast i rena undantagsfall kan påvisa, att visst fordon kvarstannat för länge inom landet. Enligt 14 § vägtrafikförordningen kan dock svensk registrering av infört fordon icke erhållas med mindre det styrkes att tull erlagts, vilket givetvis i avsevärd grad minskar riskerna för att ifrågavarande anordning utnyttjas till illegal import. Gällande bestämmelser om undantag beträffande fordon med utländsk registrering från vissa stadganden i vägtrafikförordningen (kk 30 juni 1952, nr 520) har emellertid erhållit sådan avfattning att vissa möjligheter torde föreligga att genom en kortvarig utförelse en gång om året kringgå kravet på svensk registrering av sådant fordon även om fordonet i praktiken stadigvarande användes inom landet.

Trots att vissa anmärkningar principiellt kan göras mot det system som tillämpas beträffande nordiska motorfordon, torde några allvarigare olägenheter

ur tullsypunkt hittills icke ha visat sig, och frågan kan ställas huruvida icke detta system skulle kunna tillämpas för alla motorfordon. Tullverket torde icke ha bättre möjligheter att utfå tullen genom omhändertagande av fordonet, när det gäller nordiska vagnar än när det gäller andra motorfordon. Vissa omständigheter gör emellertid att tvekan kan råda beträffande en allmän tillämpning av detta system. Framhållas må sålunda att de faktiska prisförhållandena icke inbjuder till missbruk så länge det endast gäller de nordiska länderna men väl skulle kunna göra detta om förmånen gäves större utsträckning. Vidare är att märka att trafikförsäkringsbestämmelserna beträffande motorfordon från icke nordiska länder kräver att fordonens införseldag fastställs. Kommittén har med hänsyn bland annat till dessa förhållanden ansett sig icke böra föreslå en generell tillämpning av det för nordiska motorfordon gällande systemet.

Enligt kommitténs uppfattning bör det emellertid vara möjligt att genomföra en avsevärd förenkling beträffande icke-nordiska fordon. Huvudsaken är att trafiken hålles under sådan kontroll att man kan konstatera att fordonen inom föreskriven tid återutföres. Tillämpas dylik kontroll torde den för nordiska fordon gällande anordningen med omhändertagande av eventuellt kvarstannande fordon kunna anses tillfyllest för att säkerställa uttagandet av tull och således säkerhet i form av deposition eller passersedelsgaranti kunna undvaras. Därest man önskar bibehålla samma kontroll, fränsett tullgarantin, som vid användning av passersedlar, skulle man kunna tänka sig följande system. Vid införseln utfärdas av tullmyndigheten en handling, angivande förutom identitetsbeteckningar dagen för fordonets införsel. Handlingen utfärdas i 2 exemplar, av vilka det ena överlämnas till trafikanten, medan det andra behålles av tullverket. Trafikantens exemplar innehåller en påminnelse om att fordonet skall återutföras inom viss tid, vid äventyr att det eljest omhändertages av polismyndighet, samt att handlingen vid utförseln skall avlämnas till vederbörande tullmyndighet. Genom jämförelse mellan utfärdade och återlämnade handlingar har tullverket möjlighet att fastställa vilka fordon som icke återutförts inom föreskriven tid och vidtaga i anledning härav påkallad åtgärd. Tvekan kan emellertid råda om nödvändigheten av att tullverket upprätthåller en dylik fortlöpande kontroll för att upptäcka de undantagsfall då fordon kvarstannar för länge inom landet. Kommittén ifrågasätter huruvida det icke skulle vara tillfyllest med den kontroll som kan utövas av polisen i samband med dess övervakning av trafiken. Arbetet härmed skulle underlättas om den vid införseln utfärdade handlingen gäves formen av ett märke som skulle anbringas synligt på fordonet. Även om kontrollen i huvudsak anförtros åt polisen, skulle ett hos tullverket förvarat dubblettexemplar av införselhandlingen kunna ha en viss uppgift att fylla, exempelvis om trafikantens exemplar förkommit eller misstanke föreligger att införseldatum obehörigen ändrats, men oundgängligt torde behovet därav knappast vara. Avstår man från användningen av dubblettexemplar, skulle samma införselhandling kunna nyttjas för upprepade besök här i landet. Handlingen skulle exempelvis kunna ges formen av ett kort, på

vilket trafikanten själv har att ifylla vederbörliga identifieringsuppgifter, var-
efter kortet endast stämplas med tullanstaltens datumstämpel vid fordonets in-
resp. utförelse. Blanketter till dylika kort skulle eventuellt kunna tillhanda-
hållas icke blott vid gränstullanstalterna utan även på färjorna samt genom
bilklubbar och andra organisationer i utlandet, så att trafikanten hade möj-
lighet att ifylla kortet i förväg och formaliteterna även vid första gränspassagen
kunde nedbringas till ett minimum. Enär frågan om formaliteterna i samband
med införelse av motorfordon för tillfälligt bruk enligt vad kommittén har sig
bekant för närvarande är under övervägande i olika internationella sammanhang
har kommittén ansett sig icke böra framlägga något definitivt förslag i ämnet
utan med det nu anförda endast velat skissera några möjligheter som synes
föreligga att praktiskt ordna denna fråga.

Beträffande delar till transportmedel medges för närvarande temporär tull-
frihet i en ordning som nära överensstämmer med vad som gäller för andra
varor än transportmedel och som i huvudsak motsvarar det generella förfaran-
det med utfästelse i förening med deposition när det gäller transportmedel. För
delar till motorfordon kan även passersedel komma till användning. Några sär-
skilda lättnader för delar till motorfordon från de nordiska länderna förekommer
icke. Däremot har förfarandet såvitt angår delar till järnvägsmateriel eller luft-
fartyg uppmjukats genom att man godtager utfästelse utan deposition. Vidare
har från bestämmelserna undantagits delar till luftfartyg i regelbunden utrikes-
trafik; för sådana delar gäller de föreskrifter som meddelas av vederbörande
tullanstalt.¹ Frånsett nu nämnda delar till luftfartyg gäller såsom allmän regel
att temporär tullfrihet för delar till transportmedel medges endast såvida
fråga är om mindre omfattande reparation.

Förutom att tullfrihetsförmånen enligt vad tidigare anförts utsträckes till att
avse även tillbehör (vad i det följande sägs om delar gäller även tillbehör),
anser kommittén vissa uppmjukningar av dessa bestämmelser vara möjliga.
Temporär tullfrihet mot allenast utfästelse att varorna kommer att återutföras,
d. v. s. utan deposition av eller säkerhet för tullen, torde sålunda kunna med-
givas icke blott för delar till järnvägsmateriel och luftfartyg utan även för delar
till fartyg, varigenom samma bestämmelser kommer att gälla för delar till de
kategorier av transportmedel som vid inkommande i trafik skulle vara fritagna
från förtullning. Kravet på deposition av eller säkerhet för tullen torde vidare
kunna eftergivas beträffande delar till andra transportmedel, därest delarna kan
påföras tullhandling som enligt det av kommittén skisserade kontrollsystemet
utfärdats för transportmedlet i fråga. Beträffande delar till fordon för vilka
dylik handling icke utfärdas torde däremot, med hänsyn till de avsevärda ris-

¹ Framhållas må att beträffande materiel till luftfartyg i regelbunden trafik vanligen även finnes
möjlighet att utnyttja de särskilda bestämmelser om tullfrihet för dylik materiel, som är upptagna
under tulltaxenr 1062:3 (statistiskt nr 1923:1) i gällande tulltaxa och under 5 § 1 mom. d) i
kommitténs nu framlagda förslag till tulltaxeförordning.

kerna för missbruk av tullfrihetsförmånen, temporär tullfrihet böra medgivas endast i den ordning som gäller för andra varor än transportmedel. Liksom för närvarande bör särskilda anordningar träffas i fråga om delar till luftfartyg i regelbunden utrikestrafik,¹ och detta torde kunna utsträckas till att gälla delar till alla slag av transportmedel i sådan trafik. Tillräckliga skäl föreligger icke enligt kommitténs uppfattning att bibehålla den nuvarande inskränkningen av tullfrihetsförmånen till mindre omfattande reparation.

Kommitténs utkast till tillämpningsföreskrifter har uppgjorts i enlighet med de tankegångar som utvecklats i det föregående.

Första paragrafen i utkastet avser kompletta transportmedel. Här har i 1 mom. upptagits den nu i 7 § a) och b) tulltaxeförordningen förekommande preciseringen av de kategorier av transportmedel, för vilka temporär tullfrihet må åtnjutas. Reglerna i 2—3 mom. utgör i stort sett endast ett återgivande med vissa redaktionella ändringar av villkor och bestämmelser i övrigt, som enligt nuvarande tillämpningsföreskrifter i materiellt hänseende gäller för motorfordon från de nordiska länderna. 4 mom. innehåller stadganden om det kontrollsystem, som skulle tillämpas på fordon från icke-nordiskt land. Bestämmelsen i 5 mom. motsvarar närmast ett stadgande i 6 § tullrestitutionsförordningen; viss uppmjukning föreslås av nu gällande villkor för tullbefrielsen, och prövningen har ansetts kunna överflyttas från Kungl. Maj:t till generaltullstyrelsen.

Andra paragrafen i utkastet till tillämpningsföreskrifter behandlar delar och tillbehör. För undanröjande av varje tveksamhet rörande bestämmelsernas omfattning har i 1 mom. uttryckligen stadgats att temporär tullfrihet för delar och tillbehör må medgivas, oavsett huruvida sådan tullfrihet åtnjutes för transportmedlet eller tull eljest icke utgår för detsamma. Reglerna i 2 mom. bygger på nuvarande tillämpningsföreskrifter med de modifikationer som angivits i det föregående.

7. Temporär tullfrihet för varor i allmänhet (11 §)

Bestämmelserna angående temporär tullfrihet för andra varor än transportmedel återfinnes under 11 § i det av kommittén framlagda förslaget till tulltaxeförordning.

Förslagets moment 1 motsvarar första momentet i 8 § nuvarande tulltaxeförordning och företer i sak icke några större avvikelser från detta, fränsett att vissa bestämmelser uteslutits såsom överflödiga med anledning av att ifrågasvarande artiklar enligt kommitténs förslag skulle upptagas med tullfrihet i själva tulltaxan.

Liksom för närvarande har bland de fall, då temporär tullfrihet medgives, i första rummet (punkt a) upptagits s. k. aktiv förädlingsverksamhet, d. v. s. utförande av arbete på importerade varor som därefter återutföres. Tullgottgö-

¹ Se fotnot å föregående sida.

relse vid dylik verksamhet erhålles i allmänhet enligt tullrestitutionsförordningen, och tulltaxeförordningens bestämmelser om temporär tullfrihet i sådana fall kan snarast betraktas som komplement till restitutionsförordningens bestämmelser, närmast avsett att komma i tillämpning då rörelsen är av mindre omfattning. Även i fortsättningen torde bestämmelser av denna innebörd ha en viss uppgift att fylla. Kommittén finner det i likhet med generaltullstyrelsen önskvärt att det klart utsäges att viss bearbetning (även annan än reparation och komplettering) inklusive emballering får äga rum, och kommittén har därför föreslagit formuleringen »reparation, bearbetning, komplettering eller emballering». När man talar om aktiv förädlingsrörelse tänker man sig i allmänhet att exportvaran helt eller i det närmaste helt består av importerat material, men det förekommer givetvis även att exportvaran huvudsakligen består av inhemskt material och endast till mindre del av importerat. Förr var man i dylika fall hänvisad till att anlita tullrestitutionsförordningens bestämmelser, i det att temporär tullfrihet väl kunde medgivas för varor som infördes för att kompletteras, men icke för varor som infördes för att komplettera annan vara. Vid tillkomsten av nu gällande tulltaxeförordning ändrades emellertid detta genom att temporär tullfrihet medgavs även för vara som inkommer för att komplettera vara som är avsedd att utföras ur riket. Kommittén har funnit det lämpligt med en sådan formulering av bestämmelserna att formellt ingen skillnad göres om importvaran utgör det väsentliga eller endast en mindre del av exportvaran och har därför inbegripit här åsyftade fall under den ovan citerade formuleringen. På detta sätt täckes även användandet av importerat emballage för förpackning av exportvaror, en verksamhet för vilken temporär tullfrihet nu medgives enligt särskilt stadgande (punkten b) i 8 § 1 mom. Avgränsningen mellan de fall av aktiv förädlingsverksamhet då temporär tullfrihet kan ifrågakomma som alternativ till tullrestitutionsförordningens bestämmelser och de fall då endast sistnämnda förordning kan tillämpas får en naturlig lösning genom att för temporär tullfrihet föreskrives såsom villkor att behandlingen icke omöjliggör direkt identifiering av varorna vid återutförelsen.

Nuvarande 8 § 1 mom. tulltaxeförordningen innehåller två punkter som står nära förut behandlade bestämmelser om aktiv förädlingsverksamhet, nämligen punkterna om *dels* varor som inkommer för att användas såsom modeller eller mätverktyg eller för annat dylikt ändamål vid tillverkning av exportvara och är avsedd att därefter återutföras, *dels* varor som inkommer för att användas vid avprovning av vara som är avsedd att utföras. Sistnämnda bestämmelse tillkom vid en tid då förstnämnda bestämmelse endast omfattade modeller. Med den mera generella avfattning som denna punkt numera erhållit, kan den enligt kommitténs uppfattning anses inbegripa även varor som inkommer för att användas vid avprovning av exportvara. Kommittén har därför ansett den särskilda punkt som nu behandlar varor för avprovning av exportvara kunna utgå och som punkt b) i förslaget upptagit endast varor för användning såsom gjutmodeller eller mätverktyg eller för annat dylikt ändamål vid tillverkning av

exportvara (emedan modeller som endast skall tjäna som förebild vid tillverkningen skulle falla under den nedan behandlade punkten f) eller under 8 § 13 mom. i förslaget har beteckningen gjutmodeller använts för de här åsyftade artiklarna).

Punkterna c), d) och e) i förslaget motsvarar tre punkter i nuvarande författningstext utan annan saklig ändring än att tullfrihet för varor, som inkommer för att användas vid föreläsningar, teater- eller cirkusföreställningar, med hänsyn till kravet på återutförelse ansetts kunna medgivas utan något särskilt villkor att det skall vara fråga om tillfälliga föreställningar.

Beträffande punkten f) hänvisas till vad som anförts vid behandlingen av 8 § 13 mom. i det föregående. Tullfrihet enligt denna punkt bör liksom för närvarande medgivas endast för varuprov i egentlig mening och icke för s. k. urvalskollektioner.

Följande bestämmelser i nuvarande 8 § 1 mom. saknar motsvarighet i kommitténs förslag, nämligen punkterna b) och c) (emballage avsett att återutföras), e) (radiomottagningsapparat medförd av resande) och g) (fotografisk film utvisande importvaras beskaffenhet), vilka punkter täckes av respektive 4 §, 8 § 4 mom. och 8 § 13 mom. i kommitténs förslag till ny tulltaxeförordning, ävensom punkten f) (sto som införes för att betäckas), vilken punkt blir överflödigt emedan där avsedd vara enligt kommitténs förslag skulle bli tullfri.

Beträffande den tid under vilken temporär tullfrihet skulle få åtnjutas har kommittén ansett detta kunna helt överlåtas på Kungl. Maj:ts avgörande.

Förutsättningen för åtnjutande av temporär tullfrihet är givetvis normalt att varorna återutföres; kvarstannar de i landet efter utgången av den för tullfrihetens åtnjutande medgivna tiden bör tull erläggas. Emellertid torde det få anses skäligt att tull icke uttages därest varorna före utgången av tullfrihetstiden förstöres eller användes för ändamål som enligt eljest gällande bestämmelser medför tullfrihet (exempel: en vara som införts såsom utställningsföremål förvärfvas av vetenskaplig institution för ändamål som avses i 8 § 15 mom. enligt kommitténs förslag), allt givetvis under förutsättning att den temporära tullfriheten icke dessförinnan förverkats genom varans användning för annat ändamål än som är tillåtet. Kommittén har ansett lämpligt att införa en särskild bestämmelse härom; eventuellt skulle denna kunna placeras i tillämpningsföreskrifterna. Till förhindrande av att en dylik förmån utnyttjas i illojalt syfte har kommittén dock funnit lämpligt föreslå att det skall ankomma på generaltullstyrelsen att pröva i vad mån tullfrihet må kunna medgivas för varor som disponeras på nu anförda sätt. Enligt kommitténs formulering möter det icke heller något hinder att medgiva temporär tullfrihet även om det redan vid införelsen står klart att varorna icke kommer att återutföras utan behandlas på sätt varom här är fråga.

Temporär tullfrihet må enligt 8 § 2 mom. nuvarande tulltaxeförordning medgivas för maskiner, redskap, verktyg och andra föremål, som införes för användning vid järnvägs- eller hamnbyggnad, kanaliseringsarbete, elektrisk an-

läggning för allmänt behov eller annat allmännyttigt företag och som därefter skall ur riket återutföras, ävensom för lokomotiv och järnvägsvagnar, som av järnvägsförvaltning förhyres från utlandet. Bestämmelsen i fråga tillkom ursprungligen på förslag av 1906 års tulltaxekommitté utan annan särskild motivering än att i flertalet av de fall som här avses tullfrihet av ålder pläгат medgivas av generaltullstyrelsen. Kommittén föreslog emellertid att prövningen skulle ankomma på Kungl. Maj:t, »då därvid hänsyn kan behöva tagas till förhållanden, vilka möjligen icke kunna lika säkert bedömas av ett underlydande ämbetsverk», och denna ordning gällde sedan till år 1922, då beslutanderätten överfördes till generaltullstyrelsen i samråd med kommerskollegium. Anledningen till att prövningen först uppdrogs åt Kungl. Maj:t torde ha varit att vid bedömande av här ifrågavarande ärenden hänsyn borde tagas jämväl till näringspolitiska förhållanden.

Införandet av ifrågavarande bestämmelse torde närmast ha varit tänkt som ett eftergivande av statens fiskala anspråk och icke åsyftat något ingrepp mot eventuellt föreliggande skyddsintressen. Belysande för denna uppfattning är ett uttalande av kommerskollegium i samband med ett av regeringsrätten år 1932 avgjort ärende angående tolkningen av detta författningsrum. Kommerskollegium anförde där att ändamålet med den rätt till tullfri disposition av vissa maskiner och redskap, som möjliggjorts genom ifrågavarande stadgande, syntes vara att underlätta användningen av sådana speciella arbetsmaskiner m. m., vilka icke funnes tillgängliga eller eljest icke utan synnerliga extra kostnader kunde disponeras inom landet, samt att på sådant sätt förbilliga utförandet av järnvägs- och hamnanläggningar m. m. Däremot hade det förvisso icke varit meningen att genom tillämpningen av hithörande bestämmelser bereda utländska entreprenörer särskilda förmåner eller att försätta svenska företagare i ett sämre läge gentemot filialföretag av större utländska företagare i konkurrensen om utförandet av dylika arbeten. Genom en utsträckning av tillämpningen av ifrågavarande bestämmelser till att omfatta även sådana mera vanliga maskiner och redskap, som allmänt begagnades jämväl av inhemska entreprenörer, äventyrade man emellertid uppenbarligen ett dylikt missförhållande. Den inhemske företagaren måste ju räkna med ett fördyrande av de av honom brukade maskinerna och redskapen, samt således även med den å arbetskostnaden fallande, ökade amorteringen av dessa, som tullavgifterna och tullskyddet i övrigt medförde. Härtill komme även i vissa fall hänsynen till den faktiska minskningen i gällande tullskydd för inhemska tillverkare av hithörande redskap, som en mera utsträckt tillämpning av tullfrihet för dylika redskap kunde anses innebära. Med hänsyn härtill syntes starka skäl tala för att denna rätt inskränktes till sådana fall, där särskilt behov av import av specialredskap från utlandet föreläge. Regeringsrätten fann ej skäl bifalla i ärendet anförda besvär.

Generaltullstyrelsen har i sin till kommittén överlämnade utredning med förslag till omarbetning av tulltaxeförordningen anført att tillämpningen av förevarande bestämmelse under de senaste åren varit föremål för styrelsens särskilda

uppmärksamhet. Förmånen av tullfrihet för ifrågavarande materiel har enligt styrelsen medfört att entreprenadarbeten här i landet i icke oväsentlig utsträckning kommit att utföras av utländska företagare. I vissa länder åtnjuter svenska entreprenörer motsvarande tullfrihet, men i andra länder saknas motsvarighet till de svenska tullfrihetsbestämmelserna. Styrelsen hade därför övervägt om icke tullfriheten borde göras beroende av ömsesidighet men icke nu velat föreslå sådan inskränkning av tullfriheten, dels på grund av de praktiska olägenheter som vore förknippade med ömsesidighetssystemet, dels med hänsyn till att Nordiska rådet rekommenderat de nordiska regeringarna att undersöka möjligheten att snarast genomföra tullåttnader vid tillfällig införsel av anläggningsmaskiner m. m. Vidare kunde enligt styrelsens uppfattning ur principiella synpunkter ifrågasättas riktigheten av att i tullfrihetskänseende behandla allmännyttiga och andra företag olika. Därtill komme att gränsen mellan allmännyttigt och annat företag ofta vore flytande. I vissa länder medgäves efter viss behovsprövning temporär tullfrihet för materiel, som infördes för tillfällig användning vid företag, oavsett huruvida dessa vore allmännyttiga eller icke. Om motsvarande ordning skulle införas för Sveriges del, syntes en behovsprövning i första hand böra gå ut på att undersöka, huruvida konkurrens i det särskilda fallet föreläge mellan svenska och utländska företagare. Därest så vore fallet, borde tullfriheten ej medgivas. Sådan undersökning borde ankomma på kommerskollegium att verkställa under medverkan av berörda näringsorganisationer. Då emellertid frågan om en omreglering av tullfriheten enligt 8 § 2 mom. på sätt nu antytts syntes vara av den art, att den fortsatta utredningen lämpligen borde verkställas av tulltaxekommittén, har styrelsen funnit sig för sin del ej heller i nu berörda avseende böra framlägga något ändringsförslag.

Eftersom nu ifrågavarande materiel införes för att här i landet utföra produktivt arbete, kan den omständigheten att materielen återutföres icke i och för sig utgöra motivering för tullfrihet (beträffande eventuell nedsättning av tullen hänvisas till vad därom anföres i det följande), utan tullfrihetsförmånen måste betraktas såsom ett reellt undantag från det rådande tullsystemet, ett undantag som enligt författningen motiveras av att materielen skall användas vid allmännyttigt företag. Frånsett den av generaltullstyrelsen påpekade vanskligheten att definiera innebörden av uttrycket »allmännyttigt» företag kan en varas användning för sådant ändamål principiellt sett icke anses utgöra en rationell grund för undantag i tullhänseende. Tydligen är tanken den att eftersom ifrågavarande företag är »allmännyttigt» så är även befrielsen från tull för varor som användes för dylikt ändamål i och för sig att anse såsom »allmännyttig». Tullarna har emellertid tillkommit och utformats på sätt som skett därför att detta bedömts såsom en med beaktande av alla relevanta omständigheter ur samhällets synpunkt gagnelig och så till vida »allmännyttig» åtgärd; att låta den omständigheten att det företag för vilket varorna användes är »allmännyttigt» utgöra en generell grund för avsteg från det fastställda tullsystemet kan icke vara rimligt; vad som rimligtvis kan sägas är endast att en bedömning ur

»allmännyttans» synpunkter i enskilda fall kan ge annat resultat än när det gäller den allmänna utformningen av tullsystemet. Därest en inhemsk tillverkning av materiel av här ifrågavarande slag förekommer, baserad på den avvägning av tullskyddet som gjorts i tulltaxan, kan det emellertid i allmänhet icke anses riktigt att detta tullskydd skall rubbas av en dylik »omvärdering». Detta får också anses vara innebörden i kommerskollegiets förut åberopade uttalande angående tolkningen av den bestämmelse varom nu är fråga. Enligt kommitténs uppfattning måste därför de anspråk på tullfrihet, som i förevarande sammanhang kan anses befogade, i princip täckas genom det av kommittén i dess huvudbetänkande framlagda förslaget om rätt för Konungen att förordna att vara av visst slag, som icke är föremål för väsentlig produktion inom landet, må införas utan tull, ändock att vara av sådant slag enligt taxan är tullbelagd.

Framhållas må i detta sammanhang att en med nuvarande villkor förknippad tullfrihet — oavsett dess betydelse för tillverkare av ifrågavarande materiel — ur vissa synpunkter gynnar de utländska och missgynnar de inhemska entreprenörerna. De senare har visserligen teoretiskt lika stora möjligheter som de förra att utnyttja medgivandet, men de kan givetvis i regel icke anskaffa särskild utrustning för användning enbart vid »allmännyttiga» företag utan måste med hänsyn till materielens användning för annat ändamål erlægga tull för densamma, under det att utländska konkurrenter när det gäller »allmännyttiga» företag har möjlighet att införa materiel av samma slag utan tull. Häremot kan invändas att de utländska entreprenörerna kan utnyttja denna favör endast om de avstår från att konkurrera beträffande »icke allmännyttiga» företag, vilket förhållande teoretiskt kan innebära en viss kompensation för de svenska entreprenörerna, men möjligheten att tillgodogöra sig denna torde på grund av den inhemska konkurrensen vara ganska begränsad. Bestämmelserna torde därför i praktiken innebära en viss diskriminering till nackdel för de inhemska företagen. Visserligen torde denna många gånger spela en underordnad roll jämfört med andra på konkurrensförhållandet inverkan omständigheter, men det synes likväl icke uteslutet att den i vissa fall kan innebära ett verkligt handikapp, vilket från psykologisk synpunkt ytterligare accentueras av att de svenska företagen i regel icke har motsvarande förmåner i utlandet.

Kommittén har på grund av vad i det föregående anförts kommit till den uppfattningen att det i princip icke finnes anledning bibehålla stadgandet om temporär tullfrihet för materiel som införes för användning vid allmännyttigt företag.

Ehuru den omständigheten att här ifrågavarande materiel efter användningen återutföres icke utgör anledning att medgiva tullfrihet för densamma, får denna omständighet principiellt sett anses motivera en nedsättning av tullen till vad som motsvarar materielens användning här i landet. Enligt kommitténs uppfattning kan en dylik anordning förtjäna övervägas. Tänkbart är att schematiska regler skulle kunna fastställas för uttagande av en reducerad tull eller att tullen skulle kunna beräknas på de avskrivningsbelopp för materielen som ingår i det

kalkylerade priset för ifrågavarande företag. Tillräckligt underlag saknas emellertid för att bedöma genomförbarheten av en sådan anordning. Tydligt är å andra sidan att utkrävande av tull i vanlig ordning på materielens hela värde i många fall kan, om materielen endast under en ringa del av sin »livslängd» användes här i landet, innebära en orimligt hög tullbeskattning och därmed ett omotiverat skydd för inhemska företag i branschen. Någon större risk för att detta förhållande skulle utgöra hinder för införande av nya arbetsbesparande maskiner torde visserligen knappast föreligga, eftersom dylika maskiner i allmänhet skulle kunna bli tullfria enligt den av kommittén föreslagna bestämmelsen om varor som icke tillverkas inom landet, men även när det gäller materiel av mera konventionell beskaffenhet får det anses lämpligt att den utländska konkurrensen icke helt utestänges. Vidare är den nyssnämnda bestämmelsen enligt vad som framgår av kommitténs motivering för densamma främst avsedd att tillämpas på vanlig kommersiell import, och ifrågavarande tullfrihetsinstitut torde icke lämpligen böra belastas med speciella varuslag som endast någon enstaka gång importeras för tillfälligt begagnande. Enligt kommitténs uppfattning kan därför en bestämmelse, som ger möjlighet för generaltullstyrelsen att i samråd med kommerskollegium bevilja temporär tullfrihet för materiel av här åsyftat slag, fortfarande ha en viss uppgift att fylla, och kommittén har i 11 § 2 mom. upptagit en bestämmelse av denna innebörd. Anledning föreligger enligt kommitténs åsikt icke att begränsa tullfriheten till varor som finner användning vid »allmännyttiga» företag, men i stället bör såsom villkor föreskrivas att medgivandet icke otillbörligt påverkar konkurrensförhållanden på den svenska marknaden. Härvid bör i vad avser exempelvis anläggningsarbeten beaktas såväl maskinfabrikanternas som entreprenörernas intressen. Enligt vad förut anförts är medgivandet närmast avsett att tillämpas *dels* beträffande materiel av sådant slag som icke tillverkas inom landet men för vilket tullfrihet enligt av kommittén föreslagna 5 § 3 mom. tulltaxeförordningen icke medgivits, *dels* beträffande annan materiel som endast under en ringa del av sin brukningstid begagnas här i landet. Behovet av en bestämmelse av ifrågavarande slag gör sig främst gällande i fråga om materiel för anläggningsarbeten och därmed jämförlig verksamhet, men kommittén har funnit lämpligt att bestämmelsen erhåller en så allmän avfattning att den kan utnyttjas även på andra områden; bestämmelsen kan sålunda komma i tillämpning bland annat på lokomotiv och järnvägsvagnar som förhyres från utlandet.

Moment 3 i kommitténs förslag avser varor som inkommer till utställningar. Beträffande dylika varor kan i viss utsträckning temporär tullfrihet erhållas enligt moment 1 i såväl dess nuvarande som dess av kommittén föreslagna lydelse. Vårt land har emellertid i en konvention av år 1933 åtagit sig mera vidsträckta förpliktelser i fråga om internationella utställningar som uppfyller vissa i konventionen angivna krav, och detta åtagande har resulterat i ett särskilt moment i nuvarande författning angående varor av här ifrågavarande slag.

Dessa bestämmelser bör givetvis bibehållas, men kommittén har funnit det lämpligt att genom en mera generell formulering i tulltaxeförordningen giva Kungl. Maj:t möjlighet att om så befinnes önskvärt medgiva tullfrihet för varor, avsedda för utställningar, i större utsträckning än som är medgivet enligt nyssnämnda konvention.

8. Utfärdande av tillämpningsföreskrifter (12 §)

Förslagets 12 § innefattar ett bemyndigande för Kungl. Maj:t att utfärda erforderliga tillämpningsföreskrifter och är utformad efter mönster av motsvarande stadgande i den nuvarande förordningen. Framhållas må att tillämpningsföreskrifterna på grund av kommitténs strävan att i själva tulltaxeförordningen endast bibehålla mera generella stadganden skulle komma att innehålla bestämmelser av materiell betydelse i större utsträckning än vad nu är fallet och att kommitténs utkast till tillämpningsföreskrifter huvudsakligen avser bestämmelser av sådan karaktär. Härjämte erfordras givetvis liksom hittills åtskilliga bestämmelser som närmast kan betecknas som ordningsföreskrifter; frånsatt reglerna om tullvärdeberäkning omfattar kommitténs utkast i allmänhet icke sådana stadganden. Kommittén förutsätter att till de frågor, som kan regleras i tillämpningsföreskrifterna, hör bl. a. frågan om avrundning till jämnt kronotal av debiterade tullbelopp.

9. Tullrestitution (13 §)

Liksom i nuvarande tulltaxeförordning har det ansetts lämpligt med en erinran om att beträffande restitution av tull gäller vad därom är särskilt stadgat.

AVDELNING IV

Författningsförslag

1. Förslag till tulltaxeförordning¹

1 §.

Varor som införs till riket skola, för så vitt icke annat stadgas, beläggas med tull enligt härvid fogade tulltaxa.

2 §.

Tull som utgår efter varas vikt skall, där ej i fråga om visst varuslag är annorlunda stadgat, beräknas efter varans nettovikt.

3 §.

1 mom. Tull som utgår i förhållande till varas värde skall beräknas efter varans normalpris, varmed förstås det pris, som varan vid tiden för anmälan till förtullning skulle betinga vid försäljning i öppna marknaden mellan av varandra oberoende köpare och säljare.

Normalpriset skall beräknas under antagande *att* varan avlämnas till köparen å införselorten, *att* säljaren bär alla kostnader som hänföra sig till varans försäljning och dess avlämnande å nämnda ort, *samt att* köparen bär inom riket utgående tull och andra avgifter.

2 mom. Har varan förvärvats från utlandet genom köp, som kan antagas vara avtalat på god tro, skall såsom normalpris anses det pris, som erlagts eller skall erläggas för varan, med sådana justeringar som må finnas erforderliga på grund av skiljaktigheter mellan köpeavtalet och det värdebegrepp, som kommit till uttryck i 1 mom.

3 mom. Det åligger varuhavare eller, i fråga om vara, som införes för annans räkning, denne att lämna de uppgifter och förete de handlingar, som kunna erfordras för fastställande av normalpriset. I den mån det påkallas för kontroll av lämnade uppgifter, är uppgiftslämnaren eller annan, som tagit befattning med förvärv eller införsel av varan, skyldig att tillhandahålla sina affärshandlingar för granskning.

¹ Förslagets 1, 2 och 5 §§ har oförändrade överförts från det förslag som framlagts med kommitténs betänkande den 25 maj 1956 angående tulltaxan (SOU 1956:16); 2 och 5 §§ är i nämnda förslag upptagna som resp. 3 § och 2 §.

4 mom. Generaltullstyrelsen äger vid vite förelägga i 3 mom. avsedd person att fullgöra vad honom enligt nämnda moment eller med stöd av detsamma meddelade föreskrifter åligger. Vite som utdömes enligt detta moment tillfaller kronan.

4 §.

1 mom. Emballage vari varor införas skall i tullhänseende behandlas sålunda:
a) emballage som icke efter användningen för de införda varorna äger allmänt handelsvärde på den svenska marknaden är fritt från tull, dock att detta icke innebär rubbning av bestämmelse, enligt vilken värdet eller vikten av sådant emballage skall inräknas i värdet respektive vikten av den ineliggande varan;

b) emballage som efter användningen för de införda varorna äger allmänt handelsvärde på den svenska marknaden tulltaxeras enligt vad för varor eljest är föreskrivet, därvid i förekommande fall bestämmelserna i mom. 2 här nedan komma i tillämpning; dock att särskild tull icke skall utgå för emballage som enligt vad därom stadgats skall inräknas i vikten av den ineliggande varan.

2 mom. För emballage som avses i 1 mom. b) här ovan ävensom för särskilt inkommande begagnat emballage åtnjutes tullfrihet, därest emballage av samma beskaffenhet och mängd *antingen* utförts av varuhavaren inom viss tid före införseln *eller* är avsett att av honom utföras inom viss tid efter införseln, ankommande det på Konungen att bestämma denna tid och de villkor i övrigt som må befinnas erforderliga för detta medgivande.

3 mom. Från svensk frihamn särskilt inkommande emballage, vari varor dit införts, likställes med emballage som avses i 1 mom.

4 mom. Bestämmelserna i 1—3 mom. skola äga motsvarande tillämpning å s. k. garnbommar ävensom ventilationstrummor av trä för lastrum samt mattor och annan s. k. garneringsmateriel uppenbarligen avsedd endast att skydda gods under transporten.

5 §.

1 mom. På villkor som Konungen äger bestämma åtnjutes befrielse från tull för:

a) ämnen (enkla kemikalier och droger) vilka endast eller i huvudsakligaste mån finna användning såsom läkemedel, dock icke acetylsalicylsyra (ur nr 29.16) eller penicillin, salter och andra derivat därav (ur nr 29.44);

b) varor vilka äro avsedda att användas uteslutande som material för tillverkning av tullfria läkemedel, hänförliga till nr 30.03 eller utgörande ämnen som avses under a) här ovan;

c) varor vilka äro avsedda att användas uteslutande såsom vulkaniseringsacceleratorer eller antioxidationsmedel för gummiindustrien eller såsom tillsats till mineraloljor för motverkande av knackning, oxidation, korrosion eller hartsbildning, för reglering av viskositeten eller för andra liknande ändamål;

d) delar, tillbehör och material vilka av lufttrafikföretag, som erhållit Kungl. Maj:ts tillstånd för utövning av luftfart i regelbunden trafik, äro avsedda att an-

vändas uteslutande för reparation, inredning eller utrustning av luftfartyg i sådan trafik.

2 mom. På villkor som Konungen äger bestämma må delar och tillbehör samt material av gummi, textilvara eller glas för tillverkning av bilar, med undantag av ringar och slangar av gummi (nr 40.11), införas mot en tull av 12 % av värdet.

3 mom. Konungen äger förordna att vara av visst slag, som icke är föremål för väsentlig produktion inom landet, må införas utan tull, ändock att vara av sådant slag enligt taxan är tullbelagd.

6 §.

1 mom. Tullfrihet må åtnjutas för svensk eller i Sverige förtullad vara, som efter utförsel återinföres utan att ha undergått bearbetning.

2 mom. Svensk eller i Sverige förtullad vara, som utförts för att i utlandet undergå reparation, må återinföras mot tull, motsvarande 10 % av det belopp, som erlagts eller skall erläggas för reparationen.

3 mom. Svensk eller i Sverige förtullad vara, som utförts för att i utlandet undergå annan bearbetning än reparation, må återinföras mot nedsatt tull, beräknad på sätt motsvarande det som i 4 mom. avses.

4 mom. Visas att vara helt eller delvis tillverkats av svenskt eller i Sverige förtullat material, må tullen nedsättas med belopp, som motsvarar tull å sagda material enligt de grunder, som gälla för sådant material vid tiden för införsel av den förstnämnda varan.

5 mom. Innefattar tillverkningen av värdetullbelagd vara svenskt konstruktionsarbete eller dylikt, må tullen nedsättas med belopp, motsvarande värdet av sagda arbete i förhållande till hela normalpriset.

6 mom. Konungen äger fastställa närmare villkor för åtnjutande av i 1—5 mom. avsedda förmåner.

7 §.

Har inkomsten vara under transporten till införselorten eller efter ankomsten dit men innan varan anmälts till förtullning av tillfällighet eller genom förskämning eller dylikt lidit skada, må, därest tull enligt taxan skall beräknas annorledes än efter varuvärdet, nedsättning i tullen medgivnas med belopp, som svarar mot den av skadan förorsakade minskningen i varans värde. Värdet av varan såväl i oskadat som i dess skadade skick fastställs i enlighet med vad i 3 § för där avsett fall föreskrives.

Konungen äger förordna om och i vilken mån tullen må nedsättas för haverigods och sjöfynd.

8 §.

Tullfrihet åtnjutes för:

1. varor som inkomma för medlems av det kungliga huset räkning;
2. varor som införas av person, som tillhör främmande makts härvarande beskickning eller är av främmande makt här i riket anställd såsom konsul, allt

i den mån Konungen därom förordnar, därvid i förekommande fall hänsyn må tagas till huruvida den främmande makten medgiver Sverige motsvarande för-
mån;

3. varor som införas för sådana organisationers eller personers räkning, som avses i lagen den 10 juli 1947 (nr 511) om särskilda förmåner för vissa internationella organisationer, enligt vad därom bestämts i stadga eller avtal, vartill Sverige anslutit sig;

4. varor som annorledes än i handelssyfte införas av resande eller å transportmedel anställda personer, i den mån Konungen därom förordnar; dock skall i fråga om rätt att tullfritt införa tobaksvaror och cigarrettpapper samt rusdrycker gälla vad särskilt stadgas;

5. mindre maskiner och apparater samt instrument, redskap, verktyg och andra dylika föremål, som inresande yrkesutövare inför i och för sin yrkesutövning, därest de äro avsedda att av honom användas under tillfälligt uppehåll i riket samt tullanstalten icke med hänsyn till varornas mängd eller beskaffenhet finner tullfrihet böra medgivas allenast på sätt i 11 § 1 mom. sägs;

6. förnödenheter medförda å och avsedda för i trafik inkommande transportmedel, för så vitt förnödenheterna med avseende å beskaffenhet och mängd skäligen kunna anses motsvara behovet;

7. proviant medförd å och avsedd för besättning eller passagerare å i trafik inkommande transportmedel, i den mån Konungen därom förordnar;

8. livsförnödenheter avsedda för och införda samtidigt med från utlandet inkommande djur, i den mån förnödenheterna prövas icke överstiga behovet under djurens transport till bestämmelseorten;

9. inventarier och annan till last ej hänförlig materiel, som bärgas från för-olyckat fartyg eller luftfartyg, ävensom sjöfynd, som enligt vad särskilt är stadgat av tullanstalt utlämnas till bärgaren utan att bärgningen kungöres;

10. likkistor med lik; urnor med aska av lik; ävensom kransar och blommor avsedda till minnesgård åt avliden person;

11. varor som annorledes än i handelssyfte införas av personer, vilka inflytta från utlandet eller efter längre tids utlandsvistelse återvända därifrån, i den mån Konungen därom förordnar;

12. varor som erhållas från utlandet såsom arv eller gåva (härunder inbegripet utmärkelsetecken), i den mån Konungen därom förordnar; dock att tullfrihet icke må åtnjutas för tobaksvaror, cigarrettpapper eller rusdrycker;

13. varuprov, mönster, modeller och utställningsföremål som vid införseln eller efter nedskärning, makulering eller annan dylik åtgärd i samband med tulltaxeringen ha intet eller allenast obetydligt handelsvärde eller som med hänsyn till material eller utförande tydligen äro avsedda endast att utvisa varors beskaffenhet eller användning; ävensom kinematografisk film utvisande importvaras beskaffenhet eller användning;

14. markutrustning för flygplatser, ävensom varor för användning vid ak-

tuellt räddnings- och bärgningsföretag i samband med lufttrafik, allt i den mån Konungen därom förordnar;

15. materiel för undervisnings-, vetenskapliga eller kulturella ändamål, i den mån Konungen därom förordnar;

16. materiel för turistpropaganda, i den mån Konungen därom förordnar.

9 §.

Tullfrihet må i den omfattning Konungen förordnar åtnjutas för varor som införas i egentlig gränstrafik.

10 §.

Konungen äger förordna om tullfrihet för transportmedel, som endast tillfälligt skall användas inom riket, ävensom till reparation av sådant transportmedel avsedda, särskilt inkommande delar och tillbehör.

11 §.

1 mom. Tullfrihet under viss tid må medgivas för:

a) varor som inkomma för att undergå reparation, bearbetning, komplettering eller emballering, eller för att användas till sådan behandling av exportvaror, allt under förutsättning att behandlingen icke omöjliggör direkt identifiering av de införda varorna;

b) varor som inkomma för att användas som gjutmodeller eller mätverktyg eller för annat dylikt ändamål vid tillverkning av exportvara;

c) varor som inkomma för att användas vid tävlingar, idrottsfester, föreläsningar, teater- eller cirkusföreställningar eller under andra liknande förhållanden;

d) varor som äro avsedda att avprovas, dock endast då fråga är antingen om enstaka föremål eller om varor, som icke skäligen kunna antagas vara införda i försäljningssyfte;

e) mindre maskiner och apparater samt instrument, redskap, verktyg och andra dylika föremål vilka införas under sådana omständigheter som i 8 § 5 mom. avses men för vilka tullfrihet enligt nämnda författningsrum icke medgives;

f) varuprov, mönster, modeller och utställningsföremål för vilka tullfrihet icke medgives enligt 8 § 13 mom.

Konungen äger bestämma den tid och de villkor, utöver vad i följande stycke sägs, under vilka här avsedd tullfrihet må medgivas.

Tullfrihet som nu sagts må åtnjutas under förutsättning att varorna före tullfrihetstidens utgång återutföras, ankommande det på generaltullstyrelsens prövning i vad mån tullfrihet må kunna medgivas för varor, vilka inom sagda tid förstöras eller finna användning som enligt eljest gällande bestämmelser medför tullfrihet.

2 mom. Tullfrihet under viss tid må i andra fall än som i 1 mom. avses medgivas av generaltullstyrelsen efter samråd med kommerskollegium under förut-

sättning att tullfriheten icke otillbörligt påverkar konkurrensförhållanden på den svenska marknaden.

3 mom. Utöver vad i 1 mom. sagts äger Konungen förordna om tullfrihet under viss tid för varor som inkomma till internationella utställningar.

12 §.

De särskilda föreskrifter, som erfordras för tillämpning av denna förordning med tillhörande tulltaxa eller till förekommande av missbruk av medgiven tullfrihet eller annan förmån, meddelas av Konungen.

13 §.

Om restitution av tull och vad därmed äger samband är särskilt stadgat.

Denna förordning träder i kraft den _____, från och med vilken dag tulltaxeförordningen den 4 oktober 1929 (nr 316) jämte därvid fogad tulltaxa med tillhörande taratariff skola upphöra att gälla.

Där i särskild författning förekommer hänvisning till författningsrum, som ersatts genom bestämmelse i denna förordning, skall hänvisningen avse den nya bestämmelsen.

2. Utkast till tillämpningsföreskrifter till tulltaxeförordningen¹

Till 1 § tulltaxeförordningen

Till 2 § tulltaxeförordningen

Till 3 § tulltaxeförordningen

1 §.

Försäljning i öppna marknaden mellan av varandra oberoende köpare och säljare, varom förmåles i 3 § 1 mom. tulltaxeförordningen, förutsätter:

att betalningen av priset utgör enda vederlaget för varan;

att priset icke påverkas av särskilda förbindelser mellan å ena sidan säljaren eller någon, med vilken säljaren är förbunden i ekonomisk intressegemenskap, och å andra sidan köparen eller någon, med vilken köparen är förbunden i sådan gemenskap, vare sig dessa förbindelser äro grundade på avtal eller ej; och

att avkastningen vid en efterföljande försäljning, användning eller disposition av varan icke till någon del kommer att direkt eller indirekt tillfalla sälja-

¹ Föreskrifterna har skisserats endast i den utsträckning som erfordras för att klargöra den åsyftade sakliga innebörden av föreslagna stadganden i nu behandlade delar av tulltaxeförordningen och omfattar således icke bestämmelser med karaktär av ordningsföreskrifter (betr. tillämpningsföreskrifterna till 3 § se dock vad därom anföres på sid. 9).

ren eller någon, med vilken säljaren är förbunden i ekonomisk intressegemenskap.

Ekonomisk intressegemenskap mellan två personer skall anses föreligga, om den ene äger ekonomiskt intresse i den andres affärsverksamhet eller egendom;

om båda äga gemensamt ekonomiskt intresse i en tredje persons affärsverksamhet eller egendom; eller

om en tredje person äger ekonomiskt intresse i bådass affärsverksamhet eller egendom;

vare sig dessa intressen äro direkta eller indirekta.

2 §.

Med införselort, som i 3 § 1 mom. tulltaxeförordningen sägs, förstås den ort, där varan förtullas, eller, om varans avlämnande å annan ort inom tullområdet skulle föranleda lägre normalpris och de kostnader som skulle hänföra sig till sådant avlämnande på tillfredsställande sätt styrkas, sistnämnda ort.

3 §.

I fråga om vara, som är tillverkad med utnyttjande av patenterad uppfinning eller enligt registrerat mönster eller registrerad modell eller som införes under utländskt varumärke eller för att försäljas under utländskt varumärke, skall normalpriset innefatta jämväl värdet av rätten att för varan utnyttja patentet, mönstret, modellen eller varumärket.

4 §.

Till kostnader, som enligt 3 § 1 mom. andra stycket tulltaxeförordningen innefattas i varas normalpris, höra bland annat:

transportkostnader (med nedan angivet förbehåll),

försäkringskostnader,

provisioner,

mäklararvoden,

kostnader för upprättande i utlandet av handlingar, erforderliga för varornas införsel till Sverige,

tullar och andra avgifter i utlandet (med avdrag för eventuella restitutionsbelopp),

kostnader för emballage, i den mån icke detta i tullhänseende behandlas för sig, och kostnader för emballering, samt

lastningskostnader.

Transportkostnader skola icke innefattas i normalpriset med högre belopp än som motsvarar 30 % av normalpriset exklusive transportkostnader.

5 §.

Vid beräkning av varas normalpris med tillämpning av 3 § 2 mom. tulltaxeförordningen skall prisjustering på grund av skiljaktigheter mellan köpeavtalet

och det innehåll i värdebegreppet, som kommit till uttryck i 3 § 1 mom. första stycket nämnda förordning, anses erforderlig endast om dessa skiljaktigheter kunna antagas i väsentlig mån påverka priset.

6 §.

1 mom. Vid införsel av värdetull underkastad vara, för vilken normalpriset skall bestämmas med tillämpning av 3 § 2 mom. tulltaxeförordningen, skall varuhavaren lämna tullmyndigheten uppgift om det pris, som erlagts eller skall erläggas för varan, om de i priset icke inbegripna kostnader, som enligt 3 § 1 mom. andra stycket tulltaxeförordningen samt 4 § denna kungörelse skola innefattas i normalpriset, samt om de förhållanden i övrigt, som kunna vara av betydelse för normalprisets bestämmande; där ej tullmyndigheten med hänsyn till föreliggande omständigheter finner undantag kunna medgivas, skola uppgifterna lämnas skriftligen och bekräftas genom en av varuhavaren eller, om han inför varan för annans räkning, denne på tro och heder avgiven försäkran.

2 mom. Till styrkande av i mom. 1 avsedda uppgifter skall varuhavaren, där ej tullmyndigheten med hänsyn till föreliggande omständigheter finner undantag kunna medgivas, för tullmyndigheten förete originalfaktura, frakt- och försäkringshandlingar samt övriga handlingar, som avse förvärv, införsel och avlämnande av varan. Vidare är varuhavaren efter generaltullstyrelsens bestämmande pliktig att avlämna dubblettexemplar eller bestyrkt avskrift av företd originalfaktura.

3 mom. Faktura som avses i mom. 2 skall innehålla följande uppgifter:

dag för fakturans utställande,
dag för köpeavtalets avslutande,
kollinas antal och slag samt märke och nummer,
varans handelsbenämning,
varans myckenhet,
pris för varje varuslag samt
leverans- och betalningsvillkor,

samt vara till riktigheten bekräftad genom namnunderskrift av utställaren eller den eller dem som äga teckna dennes firma; efter tullmyndighetens beprövande må dock godtagas faktura, som icke innehåller samtliga ovan nämnda uppgifter, därest fakturan likväl kan anses utgöra en tillfredsställande grund för beräkningen av normalpriset, ävensom faktura, som icke blivit på ovan angivna sätt bekräftad, därest fakturans uppgifter på annat sätt tillförlitligen styrkas.

7 §.

Vid införsel av värdetull underkastad vara, för vilken normalpriset skall bestämmas på annat sätt än med tillämpning av 3 § 2 mom. tulltaxeförordningen, skall varuhavaren lämna de uppgifter och förete de handlingar, som med hänsyn till omständigheterna i varje särskilt fall skäligen må påfordras; där ej tullmyndigheten med hänsyn till föreliggande omständigheter finner undantag

kunna medgivas, skola uppgifterna lämnas skriftligen och bekräftas genom en av varuhavaren eller, om han inför varan för annans räkning, denne på tro och heder avgiven försäkran.

8 §.

Hyser tullanstalt tvekan angående beräkningen av normalpriset, skall den samråda med vederbörlig tjänsteman på generaltullstyrelsens tullvärdekontor.

9 §.

Till kontroll å riktigheten av de uppgifter, som lämnats jämlikt bestämmelserna i 6 och 7 §§, skall varuhavaren eller annan, för vars räkning varan införts eller som eljest tagit befattning med förvärv eller införsel av varan, på anfordran för granskning tillhandahålla generaltullstyrelsen eller av styrelsen för ändamålet bemyndigad tulltjänsteman handelsböcker, affärskorrespondens och övriga för nämnda ändamål erforderliga handlingar, härunder inbegripna handlingar rörande försäljning av den införda varan.

10 §.

Baseras normalpriset helt eller delvis på belopp, som angivits i utländskt myntslag, skall omräkning till svenskt mynt ske med tillämpning av de enligt stadgan för internationella valutafonden fastställda parivärdena, för så vitt icke dessa ändrats efter det att beloppens storlek i det utländska myntslaget bestämts. Har sådan ändring skett eller är fråga om myntslag, för vilket parivärde icke fastställts enligt nämnda stadga, ankommer det på generaltullstyrelsen att bestämma efter vilka grunder omräkningen skall ske.

Till 4 § tulltaxeförordningen

Till 5 § tulltaxeförordningen

Till 6 § tulltaxeförordningen

1 mom. Tullfrihet eller tullnedsättning enligt 6 § tulltaxeförordningen må, i händelse tullrestitution eller befrielse från tull åtnjutits vid utförsel av varan eller till denna använt material, medgivas endast under förutsättning att restitutions- eller tullbeloppet inbetalas till tullverket.

2 mom. Tullfrihet enligt 6 § 1 mom. tulltaxeförordningen må åtnjutas under förutsättning

att återinförseln äger rum inom tio år från utförseln, ägande likväl, där varan nyttjats inom svensk frihamn, generaltullstyrelsen medgiva tullfrihet vid återinförsel efter längre tids förlopp, samt

att därest varan förut förtullats i svensk frihamn och därefter återutförts till

samma frihamn, tullfrihet må åtnjutas allenast för så vitt antingen återutförelsen ägt rum tidigast trettio dagar efter det varan i samband med förtullningen lämnat frihamnens område eller ock av omständigheterna framgår, att återutförelsen icke skett uteslutande eller huvudsakligen i syfte att i frihamnen upplägga varan i avvaktan på förnyad införel.

Vid bedömande av huruvida vara återinföres utan att ha undergått bearbetning skall bortses från åtgärd som icke höjt varans värde för varuhavaren eller som allenast inneburit ett i utlandet nödvändiggjort avhjälpande av mindre bristfällighet i syfte att sätta varan i användbart skick.

3 mom. Tullnedsättning enligt 6 § 2—3 mom. tulltaxeförordningen må åtnjutas under förutsättning att återinförelsen äger rum inom ett år från utförelsen.

4 mom. Tullnedsättning enligt 6 § 4 mom. tulltaxeförordningen må åtnjutas under förutsättning

att där avsett material av importören eller för dennes räkning utförts för användning vid ifrågavarande tillverkning,

att vid denna tillverkning frånsett eventuellt avfall icke uppkommit jämväl annan vara än den som införes till riket, samt

att införelsen äger rum inom ett år från utförelsen av nämnda material.

5 mom. Tullnedsättning enligt 6 § 5 mom. tulltaxeförordningen må åtnjutas under förutsättning att där avsett arbete verkställts av importören eller för dennes räkning.

Till 7 § tulltaxeförordningen

Till 8 § 1 mom. tulltaxeförordningen

Till 8 § 2 mom. tulltaxeförordningen

Tullfrihet enligt 8 § 2 mom. tulltaxeförordningen må åtnjutas i den omfattning, som nedan anges.

Diplomatisk tjänsteman åtnjuter tullfrihet för varor, som införas för tjänstebruk, härunder inbegripet för uppförande eller inredning av tjänstebyggnad, eller för hans eget eller hans familjs behov.

Kanslipersonal, tillhörande främmande makts beskickning, åtnjuter tullfrihet för varor för personligt bruk, vilka införas i samband med inflyttningen till riket.

Lönad konsul (generalkonsul, konsul, vicekonsul eller attaché) som icke här utövar enskild förvärvsverksamhet äger åtnjuta enahanda tullfrihet som diplomatisk tjänsteman.

Annan konsul åtnjuter tullfrihet för vapensköldar, sigill, flaggor, emblem, kon-torsförnödenheter och andra likartade för tjänstebruk avsedda artiklar, som inkomma till honom från den främmande makt han företräder.

Tullfrihet som nu sagts må i andra fall än som avses i närmast föregående stycke åtnjutas endast av person som icke är svensk medborgare.

Till 8 § 3 mom. tulltaxeförordningen

Till 8 § 4 mom. tulltaxeförordningen

1 mom. Tullfrihet enligt 8 § 4 mom. tulltaxeförordningen må av resande eller å transportmedel anställda personer åtnjutas för gångkläder, sängkläder och andra för personligt bruk avsedda förnödenheter som provas icke överstiga behovet under resan.

Till dylika förnödenheter må [såvitt angår person, som icke är bosatt i Sverige,] hänföras jämväl sådan utrustning för resan som cykel, härunder inbegripet cykel med hjälpmotor, som uppfyller de i 1 § kungörelsen den 23 maj 1952, nr 280, angivna tekniska villkoren, filmkamera och annan fotografikamera, skrivmaskin, mindre musikinstrument, grammofon, radiomottagningsapparat, kamping-, sport-, jakt- och fiskeutrustning samt liknande artiklar.

Tullfrihet enligt detta moment må icke åtnjutas för obegagnade föremål med mindre föremålen medföras av ägaren själv. [För cykel med hjälpmotor må tullfrihet åtnjutas allenast om fordonet är gammalt och brukat.]

2 mom. Tullfrihet enligt 8 § 4 mom. tulltaxeförordningen må av resande åtnjutas för andra varor till ett sammanlagt värde av högst 275 kronor under förutsättning

att varorna medföras av den resande själv och framföras till tullklarering i ett sammanhang vid inresetillfället;

att varorna äro avsedda för den resandes eller hans familjs personliga behov eller utgöra gåva till närstående person för dennes personliga bruk;

att resan uppenbarligen icke företagits i huvudsakligt syfte att förvärva eller införa varorna i fråga.

3 mom. Tullfrihet enligt 8 § 4 mom. tulltaxeförordningen må av resande, hemmahörande i främmande land, åtnjutas för av den resande medförda, för återutförsel avsedda resesouvenirer till ett sammanlagt värde av högst 3 000 kronor.

4 mom. Värdet av de i 2 och 3 mom. avsedda varorna beräknas efter detaljhandelspriset i inköpslandet och skall, därest så vid införseln påfordras, av den resande styrkas genom företeende av kvitto eller på annat tillförlitligt sätt. Kan värdet icke styrkas av den resande, må det beräknas efter detaljhandelspriset på varan i införselorten.

Till 8 § 5 mom. tulltaxeförordningen

Till 8 § 6 mom. tulltaxeförordningen

Till 8 § 7 mom. tulltaxeförordningen

Tullfrihet enligt 8 § 7 mom. tulltaxeförordningen må åtnjutas för å fartyg eller luftfartyg medförd proviant i den utsträckning som erfordras ombord till transportmedlets besättning och passagerare, så länge transportmedlet icke efter avslutad resa avgått i inrikestrafik;

å järnvägsrestaurangvagn medförd proviant, med undantag av rusdrycker och tobaksvaror, i den utsträckning som erfordras för bespisning av passagerare under tågets gång genom Sverige.

Till 8 § 8 mom. tulltaxeförordningen

Till 8 § 9 mom. tulltaxeförordningen

Till 8 § 10 mom. tulltaxeförordningen

Till 8 § 11 mom. tulltaxeförordningen

Tullfrihet enligt 8 § 11 mom. tulltaxeförordningen åtnjutes för husgeråds- och andra lösörepersedlar samt hemberedda livsmedel, vilka införas av person som inflyttar från utlandet eller återvänder därifrån efter att med bibehållet hemvist i Sverige oavbrutet eller endast med tillfälligt avbrott ha vistats utomlands under en tid av minst ett år, allt på villkor *dels* att varorna prövas icke överstiga behovet, *dels*, vad beträffar andra varor än livsmedel, att de äro gamla och brukade samt begagnats av ägaren eller hans familj, dock att sistnämnda villkor icke gäller varor [eventuellt: husgeråds-, heminrednings- eller klädespersedlar], som förvärvats i anledning av giftermål med här i riket bosatt person.

Till 8 § 12 mom. tulltaxeförordningen

Tullfrihet enligt 8 § 12 mom. tulltaxeförordningen åtnjutes för husgeråds- och andra lösörepersedlar, vilka erhållits i arv och införas av arvtagaren för eget bruk och icke i handelssyfte, skolande med arv likställas vad arvsberättigad erhållit genom testamente;

av utländsk myndighet eller offentlig institution förlänade utmärkelsetecken och hedersgåvor; till myndighet, institution eller sammanslutning inkommande

jubileums- och minnesgåvor; ävensom utställningsmedaljer och andra föremål, vilka såsom pris tillerkänts deltagare i allmän tävlan eller äro avsedda att av utländsk person eller sammanslutning uppställas såsom pris vid dylik tävlan här i riket;

gåvor till sjukhus eller allmän vårdanstalt;

gåvor till sjömän från främmande land, under förutsättning att de mottagas av representant för utländsk sjömansmissionsorganisation eller av utländskt konsulat;

gåvor till vetenskapliga institutioner för användning i deras verksamhet, skolandet härvid med gåvor likställas varor som inköpts för från utlandet skänkta medel;

enstaka gåvoförsändelser till enskild person under förutsättning att värdet uppgår till högst 100 kronor samt att varorna äro avsedda för mottagarens eller hans familjs personliga behov.

Gåvas värde bedömes efter värdet av samtliga av viss mottagare vid ifrågasvarande tillfälle från en och samme avsändare erhållna varor; angående beräkningen av värdet skall i tillämpliga delar gälla vad som stadgas i tillämpningsföreskrifterna till 8 § 4 mom. tulltaxeförordningen.

Till 8 § 13 mom. tulltaxeförordningen

Till 8 § 14 mom. tulltaxeförordningen

1 mom. Tullfrihet enligt 8 § 14 mom. tulltaxeförordningen för markutrustning må åtnjutas för materiel av den beskaffenhet som avses i punkt 4.6 i bilaga 9 till konventionen den 7 december 1944 om internationell civil luftfart.

2 mom. Tullfrihet enligt 8 § 14 mom. tulltaxeförordningen för varor för användning vid aktuellt räddnings- eller bärgningsföretag i samband med lufttrafik må åtnjutas för varor av den beskaffenhet som avses i punkt 10.2 av den i 1 mom. nämnda bilagan, beträffande andra varor än sådana som förbrukas vid företaget dock endast under förutsättning att varorna återutföras; det ankommer på luftfartsstyrelsen att lämna meddelande till generaltullstyrelsen om varor beträffande vilka detta villkor icke uppfylles.

Till 8 § 15 mom. tulltaxeförordningen

1 mom. Tullfrihet enligt 8 § 15 mom. tulltaxeförordningen åtnjutes för kinematografisk film och skioptikonbilder med undervisnings-, vetenskaplig eller kulturell karaktär, vilka framställts av Förenta Nationerna eller dess fackorgan eller inkomma till undervisnings-, vetenskapliga eller kulturella institutioner eller sammanslutningar eller ock tillförlitligen styrkas vara avsedda för undervisnings-, vetenskapligt eller kulturellt ändamål.

2 mom. Tullfrihet enligt 8 § 15 mom. tulltaxeförordningen åtnjutes för instrument och apparater samt delar därtill, vilka inkomma till vetenskaplig institution eller undervisningsanstalt, upptagen i härvid fogad bilaga, samt äro avsedda att användas för vetenskaplig forskning eller för undervisningsändamål, allt under förutsättning att för ifrågavarande ändamål lika användbara artiklar icke tillverkas inom riket.

Generaltullstyrelsen äger att efter prövning i särskilt fall och efter samråd med kommerskollegium medgiva tullfrihet för instrument och apparater samt delar därtill, vilka inkomma till annan vetenskaplig institution eller undervisningsanstalt än som i föregående stycke avses, under förutsättning att i sagda stycke stadgade villkor eljest äro uppfyllda.

3 mom. Tullfrihet enligt 8 § 15 mom. tulltaxeförordningen åtnjutes för varor av undervisnings-, vetenskaplig eller kulturell karaktär, tydligen avsedda för hjälp åt blinda och inkommande till institutioner eller organisationer för de blindas välfärd.

Till 8 § 16 mom. tulltaxeförordningen

Tullfrihet enligt 8 § 16 mom. tulltaxeförordningen åtnjutes för kinematografisk film, skioptikonbilder, dioramor, klichéer, gobelänger, skyltmateriel, flaggor, hemslöjdsalster, nationaldräkter och liknande föremål under förutsättning

att materielen avsänts av officiell turistorganisation eller till dylik anknuten nationell turistorganisation; skolande där så påfordras till styrkande härav för tullanstalten företes en av den avsändande organisationen upprättad försäkran, avfattad i överensstämmelse med formulär, som generaltullstyrelsen äger fastställa; samt

att materielen införes för och under ansvar av antingen ackrediterad representant för den avsändande turistorganisationen eller av sagda organisation utsett ombud som godkänts av tullanstalten.

Till 9 § tulltaxeförordningen

1 mom. Befolkningen vid rikets landgräns må vid resa över gränsen åtnjuta enahanda tullfrihet som enligt 8 § 4 mom. tulltaxeförordningen är medgiven för resande, och skall därvid i trakter där befolkningen normalt är hänvisad att anskaffa sitt behov av vissa varor i grannlandet den omständigheten att resan företagits i huvudsakligt syfte att förvärva eller införa sådana varor icke utgöra hinder för tullfriheten.

2 mom. Tullfrihet enligt 9 § tulltaxeförordningen åtnjutes för maskiner, redskap och fordon, som av befolkningen vid rikets landgräns föras från Finland eller Norge till närbelägen ort i Sverige för att under kortare tid där användas till timmerforsling, jordbruksarbete eller annat dylikt ändamål.

3 mom. Varor som av befolkningen vid rikets landgräns för hushållsbehov föras från Sverige till Finland eller Norge eller från Finland eller Norge till

närbelägen ort i Sverige för att förädlas eller repareras och som efter förädlingen eller reparationen återutföres till ursprungslandet, äro vid införseln till Sverige fria från tull.

Till 10 § tulltaxeförordningen

1 §.

1 mom. Tullfrihet enligt 10 § tulltaxeförordningen må åtnjutas för:

a) transportmedel som begagnas för införsel till eller är avsett för utförsel från riket av varor eller personer; samt

b) transportmedel som medföres av resande, vilken endast tillfälligt skall vistas inom riket.

2 mom. Transportmedel som avses i 1 mom. skall återutföras inom ett år från införseln. Kan återutförsel av transportmedel icke ske inom nämnda tid på grund av omständigheter, över vilka den som äger förfoga över transportmedlet icke skäligen kunnat råda, äger distrikttullanstalt på ansökning medgiva det ytterligare uppskov med återutförseln, som prövas erforderligt. Ansökning här- om skall ha gjorts före utgången av förstnämnda tid, såvida icke omständigheter av nyss angiven art visas ha utgjort hinder därför.

Transportmedel som avses i 1 mom. a) må icke begagnas för befordran av gods eller personer i egentlig inrikestrafik; transportmedel som avses i 1 mom. b) må icke användas i yrkesmässig trafik, överlåtas eller uthyras.

3 mom. Återutföres icke transportmedlet inom tid, som i 2 mom. första stycket sägs, skall det åligga den, som med avseende å införseln är att betrakta såsom varuhavare, att före tullfrihetstidens utgång hos närmaste distrikttullanstalt anmäla transportmedlet till förtullning och inbetala belöpande tull. Fullgöres icke denna skyldighet må länsstyrelse på generaltullstyrelsens anmälan förordna, att transportmedlet, där det inom riket anträffas, skall omhändertagas av polismyndighet. I sådant fall skall transportmedlet på anfordran överlämnas till tullmyndighet.

Vad sålunda stadgats skall äga motsvarande tillämpning om transportmedlet använts i strid mot villkor, som anges i 2 mom. andra stycket, för så vitt icke generaltullstyrelsen med hänsyn till omständigheterna finner tull skäligen icke böra utgå.

4 mom. Tullmyndigheten i införselorten skall meddela bevis om medgiven tullfrihet, vilket skall av varuhavaren eller, i fråga om motorfordon, av fordonets förare på anfordran företes för tulltjänsteman eller polisman; dock att dylikt bevis icke skall erfordras beträffande motorfordon, som genom företeende av registreringshandling eller annorledes tillförlitligen styrkes vara registrerat i Danmark, Finland eller Norge.

5 mom. Har transportmedel för vilket medgivits tullfrihet enligt 10 § tulltaxeförordningen, innan det skolat återutföras, blivit genom olycka så svårt skadat, att det finnes icke kunna iståndsättas, må generaltullstyrelsen medgiva befrielse från tull för transportmedlet.

2 §.

1 mom. Tullfrihet enligt 10 § tulltaxeförordningen må medgivas för delar och tillbehör till transportmedel som i 1 § sägs, oavsett huruvida sådan tullfrihet åtnjutes för transportmedlet eller tull eljest icke utgår för detsamma.

2 mom. Tullfrihet som i 1 mom. avses må beträffande delar och tillbehör till fartyg, luftfartyg eller järnvägsmateriel beviljas mot att transportmedlets befälhavare, förare, redare eller ägare eller den som i egenskap av varuhavare infört transportmedlet till tullverket avlämnar försäkran på tro och heder att delarna äro avsedda till reparation av visst transportmedel och efter avslutad reparation komma att återutföras med detta; i fråga om delar och tillbehör till järnvägsmateriel må försäkran avgivas av föreståndaren för järnvägsstationen i införselorten å tjänstens vägnar.

Beträffande delar och tillbehör till annat transportmedel än fartyg, luftfartyg eller järnvägsmateriel må tullfrihet som i 1 mom. avses beviljas mot att artiklarna upptagas i bevis, som enligt 1 § 4 mom. utfärdats för transportmedlet; kan så ej lämpligen ske eller har dylikt bevis ej utfärdats må tullfrihet åtnjutas i den ordning som stadgas i [tillämpningsföreskrifterna till 11 § tulltaxeförordningen].

Vad i föregående stycken sägs har icke avseende å delar och tillbehör till transportmedel, som användas till uppehållande av regelbunden utrikestrafik; för sådana delar och tillbehör skola i stället iakttagas de föreskrifter, som till förekommande av missbruk av tullfriheten kunna i särskilda fall meddelas av tullanstalt.

Till 11 § tulltaxeförordningen

Till 12 § tulltaxeförordningen

Till 13 § tulltaxeförordningen

3. Förslag till ändringar i tulltaxan

Ändrad lydelse av nr 37.07

Annan exponerad och framkallad kinematografisk film, med eller utan ljudspår, negativ eller positiv:

A. negativ; ävensom positiv film, avsedd att användas uteslutande för kopiering	fri
B. andra slag	100 kg 800:—

Anmärkning till kapitel 88

Till luftfartyg hörande och med dem inkommande tillbehör och inventarier behandlas tillsammans med luftfartygen; för tillbehör och inventarier som ilandföras från luftfartyg skall erläggas tull enligt vad i taxan eljest stadgas för varor av ifrågavarande slag, för så vitt icke generaltullstyrelsen med hänsyn till omständigheterna finner tull icke böra utgå.

Anmärkning till kapitel 89

Till fartyg och båtar hörande och med dem inkommande tillbehör och inventarier behandlas tillsammans med fartygen och båtarna; för tillbehör och inventarier som ilandföras från tullfria eller oförtullade fartyg och båtar eller som särskilt förvärvas från utlandet till fartyg och båtar av tullbelagt slag skall erläggas tull enligt vad i taxan eljest stadgas för varor av ifrågavarande slag, för så vitt icke generaltullstyrelsen med hänsyn till omständigheterna finner tull icke böra utgå.

4. Förslag till ändrad lydelse av 148 § tullstadgan

Fartyg, luftfartyg och järnvägsmateriel, som i trafik ingå till tullområdet, skola vara fritagna från förtullning utom i fall då de förvärvas till Sverige från utlandet; dock att järnvägsmateriel icke må utan förtullning användas i egentlig inrikestrafik, annan än sådan som står i samband med materielens in- och utförsel.

Annat transportmedel, som i trafik ingår till tullområdet, skall vara underkastat förtullning. Om rätt att under vissa villkor åtnjuta tullfrihet under viss tid för dylikt transportmedel är särskilt förordnat.

Utkast till tillämpningsföreskrifter

Finner från utlandet införd järnvägsmateriel, som enligt 148 § tullstadgan fritagits från förtullning, sådan användning att befrielse från förtullning icke längre må åtnjutas, åligger det järnvägsstationen i införselorten att såsom varuhavare anmäla materielen till förtullning.

Bilagor

Bilaga 1

Konvention rörande varors tullvärde

De regeringar, som undertecknat föreliggande konvention,

vilka önska underlätta den internationella handeln,

vilka önska förenkla internationella tullförhandlingar och underlätta jämförelsen av statistiska uppgifter rörande utrikeshandeln, så till vida som en sådan jämförelse är mera exakt, om den baseras på en likformig värdering av varorna,

vilka äro övertygade om att åstadkommandet av största möjliga likformighet i definitionen av varors tullvärden kommer att utgöra ett betydande steg för uppnåendet av dessa syften,

vilka hava beaktat det arbete, som på ifrågavarande område utförts i Bryssel av Studiegruppen för en europeisk tullunion, och

vilka anse, att bästa sättet att uppnå resultat i nämnda avseende är att avsluta en internationell konvention,

hava enats om följande:

Artikel I.

I denna konvention förstås med:

a) *rådskonventionen*: konventionen avseende upprättandet av ett råd för samarbete på tullområdet, öppnad för undertecknande i Bryssel den 15 december 1950;

b) *rådet*: det under a) åsyftade rådet för samarbete på tullområdet;

c) *generalsekreteraren*: rådets generalsekreterare.

Artikel II.

Varje fördragsslutande part skall, med de modifikationer som må föran-

ledas av bestämmelserna i artikel IV, i sin nationella lagstiftning införa den i bilaga I till denna konvention intagna definitionen av tullvärdet (i det följande kallad *definitionen*), samt tillämpa densamma från och med den dag, då konventionen träder i kraft för parten i fråga.

Artikel III.

Varje fördragsslutande part skall, vid tillämpning av definitionen, iakttaga bestämmelserna i de förklarande anmärkningarna (i det följande kallade *anmärkningarna*), som äro upptagna i bilaga II till denna konvention.

Artikel IV.

Varje fördragsslutande part må modifiera definitionens text

a) genom att i densamma intaga sådana i anmärkningarna förekommande bestämmelser, som parten finner nödvändiga;

b) genom att giva densamma sådan juridisk form, som kan vara nödvändig för att den skall erhålla avsedd rättsverkan, i förekommande fall genom att utöka texten med kompletterande bestämmelser för att precisera definitionens innebörd.

Artikel V.

a) Rådet skall övervaka efterlevnaden av denna konvention för att säkerställa en likformig tolkning och tillämpning av densamma.

b) För detta ändamål skall rådet upprätta en värdekommitté, i vilken varje rådsmedlem, å vilken denna konvention är tillämplig, skall äga rätt att vara representerad.

Artikel VI.

Värdekommittén skall hava följande uppgifter, vilka skola fullgöras under rådets myndighet och i enlighet med dess anvisningar:

a) att inhämta och till de fördragsslutande parterna distribuera upplysningar rörande de metoder, som parterna tillämpa vid bestämmande av varors tullvärden;

b) att studera nationell lagstiftning samt föreskrifter och praxis hos de fördragsslutande parterna med avseende å definitionen och anmärkningarna samt att framlägga förslag för rådet eller de fördragsslutande parterna för att säkerställa en likformig tolkning och tillämpning av definitionen och anmärkningarna samt ett antagande av standardiserade föreskrifter och förfaranden;

c) att utarbeta anvisningar till ledning vid tillämpningen av definitionen;

d) att på eget initiativ eller på anmodan lämna de fördragsslutande parterna upplysningar eller råd i alla frågor som röra bestämmande av varors tullvärden;

e) att föreslå rådet sådana ändringar i denna konvention, som kommittén anser önskvärda; och

f) att i övrigt utöva de befogenheter och fullgöra de uppgifter, som rådet tilldelar kommittén.

Artikel VII.

a) Värdekommittén skall sammanträda minst tre gånger om året.

b) Den skall utse ordförande och en eller flera vice ordförande.

c) Den skall upprätta arbetsordning genom beslut med en majoritet av minst två tredjedelar av medlemsantalet. Arbetsordningen skall underställas rådet för godkännande.

Artikel VIII.

Bilagorna till denna konvention skola utgöra en integrerande del av konventionen, och varje hänvisning till konventionen skall anses innefatta en hänvisning jämväl till bilagorna.

Artikel IX.

De fördragsslutande parterna godkända bestämmelserna i det till denna konvention fogade protokollet rörande särskilda metoder för värdering av varor, som falla under kapitel 30 och position 33.06 i den nomenklatur, vilken som bilaga är fogad till konventionen rörande nomenklatur för klassificering av varor i tulltarifferna, öppnad för undertecknande i Bryssel samma dag som denna konvention.

Artikel X.

a) Genom denna konvention upphävas, de fördragsslutande parterna emellan, alla på andra internationella avtal grundade förpliktelser, som stå i strid med denna konvention.

b) Denna konvention gör icke intrång i sådana på andra internationella avtal grundade förpliktelser, som någon fördragsslutande part kan hava iklätt sig gentemot en utomstående regering innan konventionen trätt i kraft för den fördragsslutande parten. Emellertid skola de fördragsslutande parterna, så snart omständigheterna medgiva och i varje fall vid förnyandet av de ingångna avtalen, vidtaga alla erforderliga åtgärder för att bringa dessa i överensstämmelse med bestämmelserna i denna konvention.

Artikel XI.

a) Varje tvist mellan två eller flera fördragsslutande parter beträffande tolkningen och tillämpningen av denna konvention skall så vitt möjligt biläggas genom direkta förhandlingar mellan parterna.

b) Varje tvist, som icke bilägges genom direkta förhandlingar, skall av de tvistande parterna hänskjutas till värdekommittén, som skall taga tvisten under övertvägande och framlägga rekommendation till dess biläggande.

c) Om värdekommittén icke kan bilägga tvisten, skall den hänskjuta frågan till rådet, som skall framlägga rekommendation i enlighet med artikel III e) i rådskonventionen.

d) De tvistande parterna kunna på förhand överenskomma om att rätta sig efter kommitténs eller rådets rekommendation.

Artikel XII.

Denna konvention skall vara öppen för undertecknande under tiden till och med den 31 mars 1951 av de regeringar, som undertecknat rådskonventionen.

Artikel XIII.

a) Denna konvention skall vara underkastad ratificering.

b) Ratifikationsinstrumenten skola deponeras hos belgiska utrikesministeriet, som skall om varje sådan deposition underrätta alla regeringar som undertecknat konventionen eller anslutit sig till densamma ävensom generalsekreteraren. Dock må icke någon regering deponera ratifikationsinstrumentet till denna konvention, förrän den har deponerat sitt ratifikationsinstrument till rådskonventionen.

Artikel XIV.

a) Tre månader efter den dag, då belgiska utrikesministeriet mottagit ratifikationsinstrument av sju regeringar, skall denna konvention träda i kraft för dessa regeringar.

b) För varje signatärregering, som ratificerar efter denna tidpunkt, skall konventionen träda i kraft tre månader efter dagen för depositionen av ratifikationsinstrumentet hos belgiska utrikesministeriet.

Artikel XV.

a) Regering i någon stat, vilken den vara må, som icke undertecknat denna konvention men som ratificerat rådskonventionen eller anslutit sig till densamma, kan från och med den 1 april 1951 ansluta sig till denna konvention.

b) Anslutningsinstrumenten skola deponeras hos belgiska utrikesministeriet, som skall om varje sådan deposition underrätta alla regeringar som undertecknat konventionen eller anslutit

sig till densamma ävensom generalsekreteraren.

c) Denna konvention skall för varje regering, som anslutit sig till densamma, träda i kraft tre månader efter dagen för depositionen av anslutningsinstrumentet, dock icke före tidpunkten för konventionens ikraftträdande i enlighet med bestämmelserna i artikel XIV a).

Artikel XVI.

a) Denna konvention gäller obegränsad tid, men varje fördragsslutande part kan sedan fem år förflutit från dess ikraftträdande i enlighet med bestämmelserna i artikel XIV a), vid vilken tidpunkt som helst frånträda konventionen. Frånträdan skall träda i kraft ett år efter den dag, då belgiska utrikesministeriet erhållit notifikation om frånträdan. Det belgiska utrikesministeriet skall om frånträdan underrätta alla regeringar som undertecknat konventionen eller anslutit sig till densamma ävensom generalsekreteraren.

b) Varje fördragsslutande part, som frånträder rådskonventionen, skall därigenom upphöra vara part i denna konvention.

Artikel XVII.

a) Varje regering må vid sin ratifikation eller anslutning eller närhelst därefter genom notifikation till belgiska utrikesministeriet förklara, att denna konvention skall utsträckas att gälla beträffande territorier, för vilkas internationella förbindelser regeringen är ansvarig, och konventionen skall bliva gällande för sagda territorier tre månader efter den dag då belgiska utrikesministeriet erhållit notifikation därom men icke innan konventionen trätt i kraft för regeringen i fråga.

b) Varje regering, som genom deklaration enligt a) ovan utsträckt denna konvention att gälla beträffande territorium, för vars internationella förbindelser den är ansvarig, kan genom notifikation till belgiska utrikesministeriet frånträda konventionen med av-

seende å detta territorium i enlighet med bestämmelserna i artikel XVI.

c) Belgiska utrikesministeriet skall informera alla regeringar som undertecknat denna konvention eller anslutit sig till densamma ävensom generalsekreteraren om varje notifikation, som den mottagit enligt denna artikel.

Artikel XVIII.

a) Rådet må föreslå de fördragsslutande parterna ändringar i denna konvention.

b) Varje fördragsslutande part, som godkänner en ändring, skall lämna skriftligt meddelande om godkännandet till belgiska utrikesministeriet, vilket skall om mottagandet av detta meddelande underrätta alla regeringar som undertecknat konventionen eller anslutit sig till densamma ävensom generalsekreteraren.

c) En ändring skall träda i kraft tre månader efter det belgiska utrikesministeriet mottagit meddelande om samtliga fördragsslutande parter godkännande. När en ändring godkänts av samtliga fördragsslutande parter, skall belgiska utrikesministeriet därom underrätta alla regeringar som undertecknat konventionen eller anslutit sig till densamma ävensom generalsekreteraren, varvid dagen för ändringens ikraftträdande skall tillkännagivas.

d) Efter det en ändring trätt i kraft må icke någon regering ratificera denna konvention eller ansluta sig till densamma utan att även godkänna ändringen.

Till bekräftelse härav hava undertecknade, av sina respektive regeringar därtill behörigen bemyndigade undertecknat föreliggande konvention.

Som skedde i Bryssel den femtonde december nittonhundrafemtio (15 december 1950) på franska och engelska språken, vilka båda texter skola äga lika vitsord, i ett original, som skall arkiveras hos belgiska regeringen, vilken skall överlämna behörigen styrkta

kopior av detsamma till alla regeringar, som undertecknat konventionen eller ansluta sig till densamma.

Bilaga I

Definition av tullvärde

Artikel I.

1. Vid tillämpning av värdetullar skall värdet för varor, som införs för inhemsk förbrukning, anses vara lika med *normalpriset*, varmed förstås det pris som varorna vid den tidpunkt, då tullen blir betalbar, skulle betinga vid försäljning i öppna marknaden mellan av varandra oberoende köpare och säljare.

2. Normalpriset för införda varor skall bestämmas på basis av följande förutsättningar, nämligen

a) att varorna avlämnats till köparen i den hamn eller å den ort, där de inkomma till importlandet;

b) att alla kostnader, som hänföra sig till varornas försäljning och deras avlämnande i sagda hamn eller å sagda ort, skola åvila säljaren; samt

c) att alla tullar och avgifter, som utgå i importlandet, skola åvila köparen.

Artikel II.

1. En försäljning i öppna marknaden mellan av varandra oberoende köpare och säljare förutsätter

a) att betalningen av priset utgör enda vederlaget för varan;

b) att det överenskomna priset icke påverkas av kommersiella, finansiella eller andra förbindelser, bortsett från den ifrågavarande försäljningen, mellan å ena sidan säljaren eller någon, med vilken säljaren är förbunden i ekonomisk intressegemenskap, och å andra sidan köparen eller någon, med vilken köparen är förbunden i sådan gemenskap vare sig dessa förbindelser äro grundade på avtal eller ej; samt

c) att avkastningen vid en efterföljande försäljning, användning eller disposition av varorna icke till någon del kommer att direkt eller indirekt till-

falla säljaren eller någon, med vilken säljaren är förbunden i ekonomisk intressegemenskap.

2. Två personer skola anses vara förbundna i ekonomisk intressegemenskap med varandra, om den ene äger ekonomiskt intresse i den andres affärsverksamhet eller egendom eller båda äga gemensamt ekonomiskt intresse i en tredje persons affärsverksamhet eller egendom eller en tredje person äger ekonomiskt intresse i bådars affärsverksamhet eller egendom, vare sig dessa intressen äro direkta eller indirekta.

Artikel III.

Därest de varor, som skola värderas,

a) äro tillverkade med utnyttjande av en patenterad uppfinning eller enligt mönster eller modell som registrerats; eller

b) införas under utländskt varumärke eller för att försäljas under utländskt varumärke, skall normalpriset bestämmas under antagande att det innefattar värdet av rätten att för varorna utnyttja patentet, mönstret, modellen eller varumärket.

Bilaga II

Förklarande anmärkningar till definitionen av tullvärdet

Tillägg till artikel I

Anmärkning 1.

Den tidpunkt, som avses i artikel I punkt 1, kan, allt efter varje enskilt lands lagstiftning, utgöra dagen för avgivande eller inregistrering av tullanmälan, dagen för erläggande av tullavgifterna eller dagen för avhämtning av varorna.

Anmärkning 2.

De kostnader, som avses i artikel I punkt 2 b), innefatta bland annat:

- transportkostnader,
- försäkringskostnader,
- provisioner,
- mäklararvoden,

— kostnader för upprättande utanför importlandet av handlingar, erforderliga för varornas införsel till importlandet, däri inbegripna konsulatsavgifter,

— tullar och avgifter utanför importlandet (med avdrag för eventuella restitutionsbelopp),

— kostnader för emballage, i den mån icke detta i tullhänseende behandlas som särskild vara, samt kostnader för emballering (arbets-, material- och andra kostnader),

— lastningskostnader.

Anmärkning 3.

Där normalpriset är beroende av den varukvantitet, som försäljes, skall det samma fastställas under den förutsättningen, att försäljningen avser den kvantitet, som är föremål för värdering.

Anmärkning 4.

Där beräkningen av värdet eller det pris, som erlagts eller skall erläggas, verkställs med ledning av uppgifter, som äro uttryckta i annat myntslag än importlandets, skall omräkning till importlandets myntslag ske efter den officiella växelkursen i importlandet.

Anmärkning 5.

Värdedefinitionen avser att under alla förhållanden möjliggöra en beräkning av den utgående tullen på grundval av det pris, till vilket den importerade varan är för varje köpare fritt tillgänglig i öppna marknaden i den hamn eller å den ort, där den inkommer till importlandet. Den utgör en allmän regel och är tillämplig oberoende av om varorna levereras enligt kontrakt eller ej och oavsett vilka kontraktsvillkor som gälla.

Tillämpningen av värdedefinitionen förutsätter emellertid en undersökning rörande gällande priser vid tiden för värderingen. I praktiken kan därför, om importvaran är föremål för en bonafideförsäljning, det pris, som erlagts eller skall erläggas vid denna försälj-

ning, i allmänhet anses giva en riktig uppfattning om det i definitionen åsyftade normalpriset. Vid sådant förhållande bör det pris, som erlagts eller skall erläggas för varan, kunna läggas till grund för värderingen, och tullmyndigheterna rekommenderas att godkänna detta pris som värde för varan i fråga med förbehåll för:

a) lämpliga säkerhetsåtgärder till förebyggande av att tull undandrages genom fiktiva eller falska kontrakt eller priser; och

b) sådana justeringar i kontraktspriset, som kunna finnas erforderliga på grund av skiljaktigheter mellan kontraktsbestämmelserna och det värdebegrepp, som kommit till uttryck i definitionen.

Justeringar, som avses under b), kunna ifrågakomma särskilt beträffande fraktkostnader och andra kostnader, omförmälda i artikel I, punkt 2, och anmärkning 2 i tillägg till artikel I, beträffande rabatter eller andra prisreduktioner, som lämnats ensamagenter eller ensamkoncessionärer, eller beträffande onormala rabatter eller varje annan reduktion av det ordinära konkurrenspriset.

Tillägg till artikel III

Anmärkning 1.

Bestämmelserna i artikel III b) kunna även tillämpas å varor, som införas för att efter ytterligare bearbetning försäljas under utländskt varumärke.

Anmärkning 2.

Bestämmelserna i artikel III b), i förekommande fall tolkade i överensstämmelse med anmärkning 1, behöva icke tillämpas då fråga är om i importlandet inregistrerat varumärke, för så vitt det icke avser att angiva, att de varor, för vilka det brukas, häröra från

a) någon, som odlat, producerat, tillverkat, sorterat, till försäljning utbjudit eller eljest tagit befattning med varorna *utanför* importlandet; eller

b) någon, som är förbunden i ekonomisk intressegemenskap med person, som avses i a); eller

c) någon, till vilken i a) eller b) avsedd person med bibehållande av rätten till varumärket upplåtit rätt att använda detsamma.

Allmänt tillägg

Det rekommenderas, att de principer, som kommit till uttryck i definitionen och de förklarande anmärkningarna, måtte tillämpas vid värdering av alla varor, som äro underkastade tullanmälan, härunder inbegripna tullfria varor och varor, belagda med specifika tullar.

Bilaga III

Protokoll rörande särskilda metoder för värdering av varor som falla under kapitel 30 och position 33.06 i nomenklaturen för klassificering av varor i tulltarifferna

Samtidigt med undertecknandet av konventionen rörande varors tullvärde (i det följande kallad *konventionen*), hava de regeringar, som undertecknat denna konvention, enats om följande:

1. Varje regering, som undertecknat konventionen och som vid den tidpunkt, då konventionen träder i kraft för densamma, i fråga om följande i detaljhandelsförpackningar importerade varor, nämligen

a) farmaceutiska produkter, som falla under kapitel 30 i bilagan till konventionen rörande nomenklatur för klassificering av varor i tulltarifferna, och

b) parfymer, kosmetiska medel och toalettpreparat, som falla under position 33.06 i samma bilaga, tillämpar ett värderingssystem, som grundar sig på varornas inhemska detaljhandelspris i stället för på normalpriset, sådant detta definierats i konventionen, må fortsätta att tillämpa detta system.

2. Ifrågavarande regeringar erkänna likväl betydelsen av att bringa systemet för värdering av dessa produkter i överensstämmelse med konventionens regler och komma att så snart som möjligt vidtaga åtgärder i sådant syfte.

3. Detta protokoll skall träda i kraft samma dag, som konventionen träder i kraft.

Till bekräftelse härav hava undertecknade, av sina respektive regeringar därtill behörigen bemyndigade undertecknat föreliggande protokoll.

Som skedde i Bryssel den femtonde december nittonhundrafemtio (15 december 1950) på franska och engelska språken, vilka båda texter skola äga lika vitsord, i ett original, som skall arkiveras hos belgiska regeringen, vilken skall överlämna behörigen styrkta kopior av detsamma till alla regeringar, som undertecknat protokollet, och till alla regeringar, som underteckna konventionen eller ansluta sig till densamma.

Generaltullstyrelsens förslag till tulltaxeförordning

1—3 §§.

4 §.

1. Där tull skall utgå i förhållande till varas värde, skall detta (*tullvärdet*) beräknas lika med varans *normalpris*, varmed förstås det pris, som varan vid försäljning i öppna marknaden mellan av varandra oberoende köpare och säljare skulle betinga å införselorten den dag då varan anmäles eller senast bort anmälas till förtullning.

Normalpriset för införd vara skall beräknas under antagande att varan försålts till ett pris, vilket innefattar å varan belöpande kostnader, som hänföra sig till varans försäljning och dess avlämnande till köparen å införselorten, men icke innefattar för varan inom riket utgående tull eller annan avgift.

2. I fråga om vara, som försålts i öppna marknaden mellan av varandra oberoende köpare och säljare, må, därest ej i särskilt fall omständigheterna annat föranleda, normalpriset beräknas på grundval av det pris, som erlagts eller skall erläggas för varan.

3. Det åligger varuhavare eller, i fråga om vara, som införes för annans räkning, denne att lämna de uppgifter och förete de handlingar, som kunna erfordras för fastställande av normalpriset. I den mån det påkallas för kontroll av lämnade uppgifter, är uppgiftslämnaren eller annan, som tagit befattning med varans inköp eller införsel, skyldig att tillhandahålla sina affärshandlingar för granskning. Närmare bestämmelser i fråga om de åligganden, som avses i detta moment, meddelas av Konungen.

4. Generaltullstyrelsen äger vid vite förelägga i 3 mom. avsedd person att fullgöra vad honom åligger enligt nämnda moment eller med stöd av detsamma meddelade föreskrifter, ävensom i förekommande fall ålägga person, som här avses, att utgiva vite, som försuttit.

Vite, som utdömes enligt detta moment, tillfaller kronan.

5 §.

Tullfrihet åtnjutes för:

1. varor, som inkomma för Konungens eller medlems av det kungliga huset räkning;

2. varor, som införas av utländskt, här ackrediterat sändebud eller annan person, som tillhör främmande makts härvarande beskickning, eller av främmande makt här i riket anställd lönad konsul (generalkonsul, konsul, vicekonsul eller attaché), som icke här utövar enskild förvärvsverksamhet, allt i den mån Konungen därom förordnar, därvid i förekommande fall hänsyn må tagas till huruvida den främmande makten medgiver Sverige motsvarande förmån; dock att tullfrihet, som nu sagts, endast må åtnjutas av person, som icke är svensk medborgare;

3. för tjänstebruk avsedda föremål, som eljest inkomma till härvarande konsulat för främmande makt, i den mån Konungen därom förordnar, därvid i förekommande fall hänsyn må tagas till huruvida den främmande makten medgiver Sverige motsvarande förmån;

4. varor, som införas för sådana organisationers eller personers räkning som avses i lagen den 10 juli 1947 (nr 511) om särskilda förmåner för vissa internationella organisationer, enligt vad därom bestämts i stadga eller avtal, vartill Sverige anslutit sig;

5. gångkläder, sängkläder och andra för personligt bruk avsedda förnödenheter, tillhöriga resande eller å transportmedel anställda personer, i den mån Konungen därom förordnar; dock skall i fråga om rätt att tullfritt medföra färdiga tobaksvaror och cigarett-papper samt rusdrycker gälla vad särskilt stadgas;

6. andra av resande medförda varor än i 5 mom. sägs till ett sammanlagt värde av högst 275 kronor, i den mån Konungen därom förordnar, ävensom av resande, hemmahörande i utomeuropeiskt land, medförda och för återutförelse avsedda resesouvenirer till ett sammanlagt värde av högst 2 500 kronor; dock skall i fråga om rätt att tullfritt medföra färdiga tobaksvaror och cigarrettpapper samt rusedrycker gälla vad särskilt stadgas;

7. mindre maskiner och apparater samt instrument, redskap, verktyg och andra dylika föremål, som inresande yrkesutövare medför eller med särskild lägenhet inför i och för sin yrkesutövning, därest de äro avsedda att av honom användas under tillfälligt uppehåll i riket samt tullanstalten icke med hänsyn till varornas mängd eller beskaffenhet finner tullfrihet böra medgivas allenast på sätt i 8 § 1 mom. sägs;

8. förnödenheter för transportmedel samt fartygs- och luftfartygsinventarier, för så vitt förnödenheterna eller inventarierna med avseende å beskaffenhet och mängd skäligen kunna anses vara avsedda till begagnande å det transportmedel, vari de införts, och så länge de tillhöra detta; ävensom särskilt inkommande ersättnings- och reservdelar, avsedda till reparation av i svensk hamn liggande fartyg, som skall avgå på resa till utrikes ort, därest delarna prövas erforderliga för resan;

9. inventarier, tillhörande förolyckat fartyg eller luftfartyg; ävensom sjöfynd, som enligt vad särskilt är stadgat av tullanstalt utlämnas till bärgaren utan att bärgningen kungöres;

10. proviant, medförd å från utrikes ort kommande fartyg, luftfartyg eller järnvägsrestaurangvagn och avsedd för transportmedlets besättning eller passagerare, i den mån Konungen därom förordnar;

11. livsförnödenheter, avsedda för och införda samtidigt med från utlandet inkommande djur, i den mån förnödenheterna prövas icke överstiga behovet under transporten till den ort inom riket, dit djuren enligt åtföljande frakthandlingar äro slutligt bestämda;

12. likkistor med lik; urnor med aska av lik; ävensom kransar och blommor, avsedda till minnesgård åt avliden person;

13. färdiga husgeråds-, heminrednings- eller klädespersedlar, då de införas av utländsk eller sedan minst ett år i utlandet bosatt svensk medborgare, som på grund av giftermål med här i riket bosatt person inflyttar hit, allt dock på villkor att persedlarna av ägaren förvärvat i anledning av giftermålet, att de införas för ägarens eget bruk och icke i handelssyfte samt att de prövas icke överstiga ägarens behov;

14. flyttsaker, bestående av gamla och brukade husgeråds- och andra lösörepersedlar samt hembredda livsmedel, då varorna inkomma för sådan persons räkning, som inflyttar från utlandet eller med bibehållet hemvist i Sverige oavbrutet eller endast med tillfälliga avbrott vistats utomlands under en tid av minst ett år, allt dock på villkor, att varorna införas för ägarens eget bruk och icke i handelssyfte, att de prövas icke överstiga ägarens behov samt, vad beträffar andra varor än livsmedel, att ägaren själv begagnat dem;

15. gamla och brukade husgeråds- eller andra lösörepersedlar, som erhållits i arv och som införas av arvtagaren för dennes eget bruk och icke i handelssyfte;

16: 1. av utländsk myndighet eller offentlig institution förlånade utmärkelsetecken och hedersgåvor; till myndighet, institution eller sammanslutning inkommande jubileums- och minnesgåvor; ävensom utställningsmedaljer och andra föremål, vilka såsom pris tillerkänts deltagare i allmän tävlan eller äro avsedda att av utländsk person eller sammanslutning uppställas såsom pris vid dylik tävlan här i riket;

16: 2. till enskild person inkommande gåvoförsändelse med ett uppskattat värde av högst 100 kronor i den mån Konungen därom förordnar; dock skall i fråga om rätt att såsom gåva tullfritt införa färdiga tobaksvaror och cigarrettpapper gälla vad särskilt stadgas;

16: 3. levande växter och blommor samt färsk frukt, därest varorna såsom gåva överlämnas till sjukhus eller annan allmän vårdanstalt;

16: 4. varor, som inkomma för att utdelas såsom gåvor till sjömän från främmande land;

17. varor, som införas för att utdelas i humanitär hjälpverksamhet eller för att användas vid räddnings- eller bärgningsföretag, allt i den mån Konungen därom förordnar;

18. varuprov och mönster, som vid införseln sakna eller hava allenast obetydligt handelsvärde eller vid tulltaxeringen göras oanvändbara såsom handelsvara; ävensom, i den mån Konungen därom förordnar, kataloger, prislistor och annat merkantilt tryck avseende varor, som utbjudas till försäljning eller förhyrning från utlandet, eller tjänster rörande transport eller kommersiell försäkring, som erbjudas av en i utlandet etablerad företagare;

19: 1. emballage, vari varor inkomma och som vid tullberäkningen icke skall inräknas i varornas vikt eller värde, ävensom från svensk frihamn särskilt inkommande emballage, vari varor dit införts, allt i den mån Konungen därom förordnar, skolande i detta hänseende med emballage likställas s. k. garnbommar;

19: 2. särskilt inkommande begagnat emballage, i den mån Konungen därom förordnar, skolande i detta hänseende med emballage likställas s. k. garnbommar;

20. av trävirke hopfogade trummor för ventilation i lastrum ävensom bastmattor och annan s. k. garneringsmateriel, uppenbarligen avsedd endast till att skydda gods under transport, då sådana föremål för nu angivna ändamål och icke i handelssyfte medföras å transportmedel, så ock då föremålen särskilt inkomma från svensk frihamn och dit införts under omständigheter, som nyss sagts;

21. artiklar, som inkomma till lufttrafikföretag för att inom flygplatsområde användas i samband med internationell luftfart, därest artiklarna tydligen äro avsedda för nyttjande vid underhåll, reparation eller avprovning av luftfartyg på marken, för expediering av passagerare och last eller för utbildning av flygförare, ävensom delar till sådana artiklar, allt i den mån Konungen därom förordnar;

22. inom landet alstrade eller tillverkade ävensom här förut förtullade utländska varor, när de efter utförelse återinföras i väsentligen oförändrat skick, allt i den mån Konungen därom förordnar, skolande i detta hänseende med varor likställas transportmedel i trafik;

23. för samlingar avsedda naturalier samt anatomiska, etnografiska och kulturhistoriska föremål, ej ämnade att återförsäljas; infattade målningar, ritningar eller teckningar, andra bilder, mönster, modeller, gipsavgjutningar samt avbildningar, därest föremålen äro avsedda för offentlig samling eller för undervisningsanstalt eller vetenskaplig institution; ävensom handskrifter;

24. vetenskapliga instrument och apparater samt delar därtill; ävensom utrustning, inkommen såsom gåva till vetenskapliga institutioner här i riket för användning i deras verksamhet, allt i den mån Konungen därom förordnar;

25: 1. framkallad fotografisk film, skioptikonbilder, grammofonskivor samt annan liknande åskådnings- och ljudåtergivningsmateriel med undervisnings-, vetenskaplig eller kulturell karaktär ävensom journalfilm och pressbilder av aktuellt värde, allt i den mån Konungen därom förordnar;

25: 2. till auktoriserat rundradioföretag inkommande inspelade grammofonskivor, magnetofonband och annan dylik ljudåtergivningsmateriel, därest materielen tillhandahålles såsom lån av utländskt radioföretag för programutbyte;

26. tryckalster, härunder inbegripna med bilder försedda reklamskyltar och reklamplakat, ävensom bilder, dioramor, klichéer, skioptikonbilder och, i den mån Konungen därom förordnar, framkallad kinematografisk film, allt dock på villkor, att varorna hava till syfte att göra reklam för resor eller studier i främmande länder eller att sprida kännedom i allmänhet om dessa länder;

27. blanketter till passersedlar, godslistor och dylika handlingar för internationell samfärdsel med fordon eller luftfartyg; ävensom andra blanketter, avsedda att av besättning eller passagerare ifyllas under färd å transportmedel i internationell trafik;

28. kataloger över böcker och publikationer, saluförda av i utlandet etablerade förläggare och bokhandlare, samt över åskådnings- och ljudåtergivningsmateriel, som i 25: 1 mom. avses; samt

29. varor av undervisnings-, vetenskaplig eller kulturell karaktär, tydligen avsedda för hjälp åt blinda och inkommande till institutioner eller organisationer för de blindas välfärd.

6 §.

1. Tullfrihet åtnjutes för varor av nedan angivna slag, då de vid resa annorledes än med järnväg medföras från Norge till Sverige över de delar av gränsen, som äro belägna norr om Mitandersfors i Värmland, nämligen:

bröd, högst 20 kilogram,
fläsk, högst 10 kilogram,
garn, högst 5 kilogram,
kaffe och kaffesurrogat, tillsammans högst 5 kilogram,
malt, högst 40 kilogram,
maldrycker, högst 10 liter,
risgryn, högst 5 kilogram,

socker och sirap, tillsammans högst 10 kilogram,
spannmål, omalen, högst 150 kilogram,
spannmål, malen, högst 100 kilogram,
vävnader, högst 15 meter, dock icke utöver ett värde av 40 kronor, samt
andra tullbelagda varor — dock icke spelkort, spritdrycker, vin, färdiga tobaksvaror eller cigarrettpapper — till ett sammanlagt värde av högst 30 kronor.

Sker resan över någon av nedan angivna delar av gränsen, skall den sålunda medgivna tullfriheten i fråga om följande varuslag omfatta

a) vid resa över gränsen mot Härjedalen eller mot Hotagens och Frostvikens socknar i Jämtland eller mot Västerbottens län:

socker och sirap, tillsammans högst 20 kilogram,
spannmål, omalen och malen, tillsammans högst 600 kilogram, samt

b) vid resa över gränsen mot Arjeplogs eller Karesuando socknar i Norrbottens län:
socker och sirap, tillsammans högst 50 kilogram,
spannmål, omalen och malen, tillsammans högst 600 kilogram,
andra tullbelagda varor — dock icke spelkort, spritdrycker, vin, färdiga tobaksvaror eller cigarrettpapper — till ett sammanlagt värde av högst 50 kronor.

Medföres vara i större myckenhet än ovan sägs, skall tull erläggas för hela den av varan införda myckenheten.

Tullfrihet, som här avses, gäller icke för varor, som i handelssyfte införas vare sig för att i vanlig ordning försäljas eller för att utlämnas såsom ersättning för verkställt arbete, ej heller för varor, som införas av handlande eller för handlandes räkning, såvitt de äro av de slag, med vilka han idkar handel; dock äger för särskilda fall generaltullstyrelsen härifrån medgiva undantag och därvid beträffande i handelssyfte införda varor jämväl tillåta tullfri införelse av större myckenhet än ovan angivits.

Tullfrihet enligt detta moment må icke medgivas i fall, då tullfrihet enligt 5 § 6 mom. åtnjutes.

2. Den som äger eller brukar fastigheter på ömse sidor om gränsen mellan Sverige och Norge må, därest det kortaste avståndet mellan fastigheterna ej överstiger 20 kilometer, över gränsen tullfritt införa utsäde, kreatur, maskiner och redskap, som erfordras för den i Sverige belägna fastighetens skötsel.

3. Varor, som av gränsbefolkningen för hushållsbehov föras från Sverige till Finland eller Norge eller från Finland eller Norge till närbelägna ort i Sverige för att förädlas

genom blekning, spinning, färgning, vävning, sömnad, garvning, malning, hyvling, spåntning eller annan dylik bearbetning eller för reparation och som efter förädlingen eller reparationen återutföras till ursprungslandet, äro vid införseln till Sverige fria från tull.

7 §.

8 §.

1. Tullfrihet under viss tid må på särskild framställning medgivas för:

a) varor, som inkomma:

för att inom landet undergå reparation eller sådan bearbetning, komplettering och emballering härunder inbegripet, som icke väsentligen förändrar deras karaktär, och vilka äro avsedda att därefter återutföras;

för att komplettera vara, som är avsedd att utföras ur riket;

för att förevisas såsom prov eller mönster eller såsom utställningsföremål och därefter återutföras och vilka sålunda icke äro att anse såsom i försäljningssyfte införda;

för att användas såsom modeller eller mätverktyg eller för annat dylikt ändamål vid tillverkning av exportvara och som äro avsedda att därefter återutföras;

för att användas vid anordnade tävlingar eller idrottsfester, vid tillfälliga föreläsningar, tillfälliga teater- eller cirkusföreställningar eller under andra liknande förhållanden och därefter återutföras;

för att avprovvas och eventuellt återutföras; dock endast då fråga är antingen om enstaka föremål eller om varor, som icke skäligen kunna antagas vara införda i försäljningssyfte; eller

för att användas vid avprovning av vara, som är avsedd att utföras;

b) med varor inkommande emballage, som i 5 § 19: 1 mom. sägs och som är avsett att återutföras men för vilket tullfrihet enligt nämnda författningsrum icke medgives; för återutförelse avsedda järncylindrar, vilka inkomma med förtätade gaser och för vilka särskild tull skall beräknas; ävensom med varor inkommande godsbehållare, avsedda att återutföras;

c) särskilt inkommande obegagnat emballage, s. k. garnbommar härunder inbegripna, järncylindrar för förtätade gaser samt godsbehållare, därest emballaget, järncylindrarna eller godsbehållarna äro avsedda att återutföras med varor;

d) mindre maskiner och apparater, samt instrument, redskap, verktyg och andra dylika föremål, vilka införas under sådana omständigheter, som i 5 § 7 mom. avses, men för vilka tullfrihet enligt nämnda författningsrum icke medgives;

e) radiomottagnings- och televisionsapparat, vilken tillhör resande, som endast tillfälligtvis skall vistas inom riket, men för vilken tullfrihet enligt 5 § 5 mom. icke medgives;

f) sto, som införes för att betäckas och därefter återutföras; samt

g) positiv fotografisk film, utvisande importvaras beskaffenhet eller arbetssätt och avsedd att återutföras, i den mån Konungen därom förordnar.

Tullfrihet enligt detta moment må icke medgivas för längre tid än ett år från införseln, dock må uppskov med återutförelsen medgivas till högst två år beträffande varor, som inkomma för att repareras eller för att användas antingen såsom modeller eller mätverktyg eller för annat dylikt ändamål vid tillverkning av exportvara eller ock vid avprovning av vara, som är avsedd att utföras.

2. Tullfrihet under viss tid må på särskild framställning medgivas för maskiner, redskap, verktyg och andra föremål, som införas för användning i samband med järnvägs- eller hamnbyggnad, kanaliseringsarbete, elektrisk anläggning för allmänt behov eller annat allmännyttigt företag och som därefter skola ur riket återutföras, ävensom, i den mån Konungen därom förordnar, för lokomotiv och järnvägsvagnar, som förhyras från utlandet.

3. Utöver vad i 1 mom. sagts äger Konungen, under förutsättning av ömsesidighet, medgiva tullfrihet för varor i överensstämmelse med artikel 18 i konventionen den 22 november 1928 angående internationella utställningar.

9 §.

Varor, som utförts för att i utlandet undergå reparation eller sådan bearbetning, komplettering och emballering härunder inbegripet, som icke väsentligen förändrar deras karaktär, ävensom inom landet tillverkat eller här förut förtullat transportmedel, som i trafik inkommer från utlandet efter att där hava reparerats, må i den mån Konungen där- om förordnar återinföras mot tull, motsvarande femton procent av reparations- eller bearbetningskostnaden. I avseende å fastställande vid tulltaxeringen av sådan kostnad skola bestämmelserna i 4 § i tillämpliga delar lända till efterrättelse.

Har i fråga om transportmedel reparationen nödvändiggjorts av skada, som uppkommit efter utförelsen till utlandet, eller haft till syfte att genom avhjälpande av mindre bristfällighet sätta transportmedlet i transportdugligt skick, må återinförelsen utan hinder av vad i första stycket sägs ske utan erläggande av tull.

10 §.

Har inkommen vara under transporten till införelorten eller efter ankomsten dit men innan varan anmälts eller senast bort anmälas till förtullning av tillfällighet eller genom förskämning eller dylikt lidit skada, må, därest tull enligt taxan skall beräknas annorledes än efter varuvärdet, nedsättning i tullen medgivas med belopp, som svarar mot den av skadan förorsakade minskningen i varans värde. Värdet av varan såväl i oskadat som i dess skadade skick fastställs i enlighet med vad i 4 § för där avsett fall föreskrives.

Konungen äger förordna om och i vilken mån tullen må nedsättas för haverigods och sjöfynd.

11 §.

De särskilda föreskrifter, som erfordras för tillämpning av denna förordning med tillhörande tulltaxa och taratariff eller till förekommande av missbruk av medgiven tullfrihet eller annan förmån, meddelas av Konungen.

12 §.

Om restitution av tull och vad därmed äger samband är särskilt stadgat.

Tillämpningsföreskrifter till 4 § tulltaxeförordningen

4 §.

Försäljning i öppna marknaden mellan av varandra oberoende köpare och säljare, varom för- mäles i 4 § 1 mom. första stycket tulltaxeförordningen, skall anses föreligga allenast under för- utsättning

att priset innefattar enda vederlaget för varan;

att priset icke påverkats av särskilda förbindelser mellan å ena sidan säljaren eller någon, med vilken säljaren är förbunden i ekonomisk intressegemenskap, och å andra sidan köparen eller någon, med vilken köparen är förbunden i sådan gemenskap, vare sig dessa förbindelser grunda sig på avtal eller ej; och

att avkastningen vid en efterföljande försäljning, användning eller disposition av varan icke till någon del kommer att direkt eller indirekt tillfalla säljaren eller någon, med vilken säljaren är förbunden i ekonomisk intressegemenskap.

Ekonomisk intressegemenskap mellan två personer skall anses föreligga,

då den ene äger ekonomiskt intresse i den andres affärsverksamhet eller egendom;

då båda äga gemensamt ekonomiskt intresse i en tredje persons affärsverksamhet eller egendom; eller

då en tredje person äger ekonomiskt intresse i bådass affärsverksamhet eller egendom; vare sig dessa intressen äro direkta eller indirekta.

5 §.

Med införselort, som i 4 § 1 mom. tulltaxeförordningen sägs, förstås i fråga om vara, som inkommer

med fartyg eller luftfartyg: den ort, dit varan är bestämd eller där den för vidare befordran till bestämmelseorten lossas ur fartyget eller luftfartyget; samt

på annat sätt: gränsort inom tullområdet.

6 §.

Till kostnader, som enligt 4 § 1 mom. andra stycket tulltaxeförordningen innefattas i varass normalpris, höra bland annat

transportkostnader,

försäkringskostnader,

provisioner,

tullar och andra avgifter, som erlagts i utlandet och som icke restituerats eller komma att restitueras,

kostnader för emballage, med undantag av sådant som i tullhänseende behandlas för sig, och kostnader för emballering samt

lastningskostnader.

I fråga om vara, som är tillverkad i överensstämmelse med en patenterad uppfinning eller som åtnjuter mönster- eller modellskydd eller som införes med utländskt varumärke eller för att vare sig direkt eller efter vidare bearbetning försäljas med här i riket åsatt utländskt varumärke, skall normalpriset innefatta jämväl kostnader, som hänföra sig till rätten att för varan använda patentet, mönstret, modellen eller varumärket.

Vad i nästföregående stycke stadgas skall, då fråga är om här i riket inregistrerat varumärke, gälla allenast för så vitt varumärket avser att angiva, att varan härrör från någon, som odlat, framställt, bearbetat, sorterat, till försäljning utbjudit eller eljest tagit befattning med varan i utlandet eller som är förbunden med denne i ekonomisk intressegemenskap eller till vilken någon av dessa med bibehållande av rätten till varumärket upplåtit rätt att använda detsamma.

7 §.

Vid införsel av värdetull underkastad vara skall varuhavaren för tullmyndigheten förete originalfaktura, frakt- och försäkringshandlingar samt övriga handlingar, som avse köpet, införseln och avlämnandet av varan. Där så påfordras, åligger det varuhavaren även att förete handlingar rörande försäljningen av varan inom riket.

Till tullmyndigheten lämnade uppgifter skola i den mån så befinnes påkallat vara till riktigheten bekräftade genom av varuhavaren själv eller, om han inför varan för annans räkning, av denne på tro och heder avgiven skriftlig försäkran. Därjämte är varuhavaren efter generaltullstyrelsens bestämmande pliktig att avlämna dubblettexemplar eller avskrift av företedd originalfaktura.

Fakturan skall vara av tillverkaren eller säljaren utställd på viss mottagare här i riket och till riktigheten bekräftad genom namnunderskrift av utställaren eller den eller dem, som äga teckna dennes firma. Faktura, som icke blivit på nämnda sätt utställd och bekräftad, må dock godtagas, där omständigheterna göra sådant skäligt och fakturans uppgifter kunna på annat sätt tillförlitligen styrkas.

I övrigt skall fakturan innehålla uppgifter om

dag för fakturans utställande,

dag för köpeavtalets avslutande och, där så ske kan, köpeavtalets nummer,

kollinas antal och slag samt märke och nummer,

varans handelsbenämning,

varans myckenhet,

pris för varje varuslag samt

leverans- och betalningsvillkor.

8 §.

Hyser tullanstalt tvekan huruvida företedd faktura eller annan handling, som i 7 § sägs, må kunna läggas till grund för beräkningen av normalpriset eller möter annan svårighet för tullanstalten att fastställa detta pris, skall tullanstalten samråda med tjänsteman, som i 9 § 1 mom. avses. Erfordras biträde av särskild sakkunnig, äger generaltullstyrelsen föreskriva om sådan sakkunnigs tillkallande.

9 §.

1. Till kontroll å riktigheten av de uppgifter, som jämlikt bestämmelserna i 7 § lämnats, skall varuhavaren eller annan, för vars räkning varan införts eller som eljest tagit befattning med varans inköp eller införsel, på anfordran för granskning tillhandahålla generaltullstyrelsen eller av styrelsen utsedd tulltjänsteman handelsböcker, affärskorrespondens och övriga för nämnda ändamål erforderliga handlingar.

2. Av generaltullstyrelsen med stöd av 4 § 4 mom. tulltaxeförordningen meddelat beslut, varigenom någon ålagts att utgiva vite, skall, därest icke talan mot beslutet föres inom föreskriven tid, lända till efterrättelse lika med domstols laga kraft ägande dom.

10 §.

Är i faktura eller annan handling, som skall läggas till grund för beräkning av varas normalpris, uppgift om värde eller kostnad lämnad i utländskt myntslag, skall vid omräkning av detta till svenskt mynt tillämpas den officiella försäljningskursen å dag som avses i 4 § 1 mom. första stycket tulltaxeförordningen.

Nuvarande lydelse av tulltaxeförordningen

1 §.

Varor, som införas från utlandet, äro, såframt icke annorlunda särskilt stadgas, i fråga om tull underkastade bestämmelserna i denna förordning jämte därvid fogade tulltaxa med tillhörande taratariff.

2 §.

Vara tulltaxeras i det skick, vari den inkommer, med iakttagande, där ej i fråga om visst varuslag är annorlunda stadgat:

a) att vara, som utgör en *blandning* av beståndsdelar, hänförliga till taxenummer med olika tullsatser, skall tulltaxeras, om någon beståndsdel drager värdetull, enligt vad taxan stadgar för ifrågavarande beståndsdel samt i annat fall lika med den beståndsdel, som är underkastad högsta tullsatsen; dock skall hänsyn icke tagas till beståndsdelar, vilka förekomma i endast obetydlig mängd och icke väsentligen inverka på varans beskaffenhet;

b) att genom mekanisk bearbetning framställd vara, som är *sammansatt* av beståndsdelar, hänförliga till taxenummer med olika tullsatser, skall i sin helhet tulltaxeras efter huvudbeståndsdel, varmed förstas den del, som giver varan dess karaktär; dock skall, där huvudbeståndsdel icke kan med säkerhet utrönas, varan tulltaxeras efter den beståndsdel, som är underkastad högsta tullsatsen, varvid emellertid hänsyn icke skall tagas till mindre väsentliga beståndsdelar, som icke giva varan avsevärt högre handelsvärde;

c) att sammansatt vara, som är i taxan särskilt nämnd, skall, även om den införts i *söndertaget skick* och utan hinder därav, att mindre väsentliga beståndsdelar saknas, tulltaxeras enligt vad i taxan stadgas beträffande den sammansatta varan;

d) att vara, som till någon del består av *guld, silver* eller *platina* och som ej är hänförlig till instrument eller apparat, skall tulltaxeras sålunda, att den del av varan, som utgöres av ädel metall, tulltaxeras särskilt för sig såsom arbete av ifrågavarande metall och varan i övrigt efter sin beskaffenhet;

e) att till förgyllda, försilvrade, platinerade eller med oädel metall överdragna ävensom till emaljerade, glaserade, polerade, målade, fernissade eller lackerade arbeten äro att hänföra även varor, som endast till någon del sålunda bearbetats; dock skall hänsyn icke tagas till sådan bearbetning, där den förekommer endast å vanliga beslag, handtag och andra dylika i varan ingående mindre väsentliga beståndsdelar och icke giver varan avsevärt högre handelsvärde; samt

f) att sådan bearbetning av en vara, som består i endast malning eller annan sönderdelning, slamning, rening, färgning, torkning och saltning, i och för sig icke skall hava inverkan på tulltaxeringen.

3 §.

1. Tull, som utgår efter varas vikt, skall, alltefter vad i tulltaxan är vid tullsatsen eller varuslaget angivet, beräknas, där ej i fråga om visst varuslag är annorlunda stadgat:

a) efter *bruttovikten*, varmed avses vikten av varan jämte emballage;

b) efter *verkliga nettovikten*, varmed avses vikten av varan utan emballage;

c) efter *legala nettovikten*, varmed avses den vikt, som erhålles genom att från bruttovikten draga den i taratariffen fastställda taran; eller

d) efter *verkliga nettovikten med tillägg av visst emballage*, varmed avses vikten av varan jämte följande slag av emballage och förpackningsmateriel:

beträffande i Avd. XI C upptagna varuslag (vävnader och filt):

omslag av papper eller väv, såvitt det icke utgöres av ytteremballage, uppenbarligen avsett endast till varans skyddande under transporten; samt

beträffande övriga varuslag:

askar, fodral, etuier, papper, väv, folier och annat dylikt emballage, allt för så vitt det icke utgöres av ytteremballage, uppenbarligen avsett endast till varans skyddande under transporten; kärl av lervara eller glas, burkar, flaskor, tuber och andra dylika behållare; emballage, vari varan är avsedd att försälas i detaljhandeln; inlägg och kartor; mellanlägg i bladguld och andra dylika artiklar; hö, halm, träspån och annan dylik förpackningsmateriel, för så vitt den befinner sig innanför emballage, som skall inräknas i vikten.

2. Utan hinder därav, att enligt taxan tullen skall beräknas efter den verkliga nettovikten, må, där så finnes lämpligt och varuhavaren icke däremot gör invändning, tullen i stället beräknas efter den vikt, som erhålles genom att från bruttovikten draga en med följande procentsatser utgående tara:

för omslag av enkel väv	2 %
» omslag av dubbel väv eller matta	3 »
» fat eller lådor	12 »
» askar eller flaskor av bleck	10 »
» askar eller flaskor av bly, järn eller koppar	20 »
» buteljer och flaskor av glas samt för burkar och krukor av lera	40 »

3. Ändock att enligt taxan tullen för visst varuslag är att beräkna efter den legala nettovikten skall, där varuhavaren det yrkar eller statsverkets intresse så kräver, till grund för beräkningen läggas den verkliga nettovikten. Därest tillämpandet av sistnämnda beräkningsgrund sker på yrkande av varuhavaren, åligger denne men i annat fall tullverket att anskaffa och bekosta det arbetsbiträde och den materiel, som erfordras för utrönande av den verkliga nettovikten.

4. Införas varor av olika slag, förpackade i ett och samma emballage, och är med avseende å någon av dem stadgat, att tullen skall beräknas efter den verkliga nettovikten med tillägg av sådant emballage, skall, där ej denna vara utgör allenast en oväsentlig del av innehållet, det gemensamma emballagets vikt läggas till vikten av samma vara.

Är med avseende å flera av varorna stadgat, att tullen skall beräknas på sätt nyss är sagt, skall emballagets vikt läggas till vikten av den huvudsakliga bland dessa varor.

5. Där enligt taxan tullen är beroende av varans vikt för stycke, skall med denna vikt avses den verkliga nettovikten.

4 §.

Där tull skall utgå i förhållande till varas värde, beräknas detta för oskadad vara lika med det för varan vid försäljning till Sverige gällande marknadspriset å inköpsorten vid tiden för inköpet eller, i fråga om ej inköpt vara, å avsändningsorten vid tiden för avsändningen, med tillägg av emballagets värde jämte frakt, försäkringspremier och annan å varan nedlagd kostnad, intill dess varan anlant, därest den inkommit med fartyg eller luftfartyg, till ort, dit den är bestämd eller varest den för vidare befordran till bestämmelseorten lossas ur fartyget eller luftfartyget, eller, därest den inkommit på annat sätt, till gränsort inom tullområdet. Det åligger varuhavaren att uppgiva och, såvitt ske kan, styrka de belopp, vilka sålunda tillhopa skola anses utgöra oskadad varas värde.

Fullgör ej varuhavaren vad honom enligt första stycket åligger eller finnes skäligen anledning antaga, att det uppgivna värdet understiger det verkliga, må värdet beräknas lika med det för varan vid försäljning inom Sverige gällande marknadspriset å tulltaxeringsorten vid tiden för tulltaxeringen, med avdrag för tull jämte skäligen försäljningskostnad och normal handelsvinst.

Kan i fall, som i andra stycket sägs, varans värde icke beräknas på sätt där föreskrives eller är fråga om vara, som lidit avsevärd skada, skall värdet beräknas lika med det värde, varan befinner sig å tulltaxeringsorten vid tiden för tulltaxeringen. För utrönande av nämnda värde äger tullanstalten låta besiktiga och värdera varan.

Närmare bestämmelser angående styrkande av oskadad varas värde ävensom angående

varas besiktning och värdering meddelas av Konungen; ägande Konungen ock bestämma, enligt vilka grunder värdet av emballage skall beräknas i det fall, att emballaget helt eller delvis utgöres av godsbehållare (*container*).

I den mån det påkallas för kontroll å lämnad uppgift om varas värde är varuhavaren eller annan, för vars räkning varan införts, skyldig att tillhandahålla sina affärshandlingar för granskning på sätt Konungen bestämmer.

5 §.

Tullfrihet åtnjutes för:

- a) varor, som inkomma för Konungens eller medlems av det kungliga huset räkning;
- b) varor, som införas av utländskt, här ackrediterat sändebud eller annan person, som tillhör främmande makts härvarande beskickning, eller av främmande makt här i riket anställd lönad konsul (generalkonsul, konsul eller vicekonsul), som icke här utövar enskild förvärvsverksamhet, allt i den mån Konungen därom förordnar, därvid i förekommande fall hänsyn må tagas till huruvida den främmande makten medgiver Sverige motsvarande förmån; dock att medgivande, som nu sagts, endast må lämnas person, som icke är svensk medborgare;
- c) för tjänstebruk avsedda föremål, som eljest inkomma till härvarande konsulat för främmande makt, i den mån Konungen därom förordnar, därvid i förekommande fall hänsyn må tagas till huruvida den främmande makten medgiver Sverige motsvarande förmån;
- d) gångkläder, sängkläder och andra för personligt bruk avsedda förnödenheter, tillhöriga resande eller å transportmedel anställda personer, i den mån Konungen därom förordnar; dock skall i fråga om rätt att tullfritt medföra färdiga tobaksvaror och cigarretpapper samt rusdrycker gälla vad särskilt stadgas;
- e) andra av resande medförda varor än i d) sägs till ett sammanlagt värde av högst 275 kronor, i den mån Konungen därom förordnar, ävensom av resande, hemmahörande i utomeuropeiskt land, medförda och för återutförsel avsedda resesouvenirer till ett sammanlagt värde av högst 2500 kronor; dock skall i fråga om rätt att tullfritt medföra färdiga tobaksvaror och cigarretpapper samt rusdrycker gälla vad särskilt stadgas;
- f) instrument, redskap, verktyg och andra dylika föremål, som inresande utövare av vetenskap, konst eller hantverk medför i och för sin yrkesutövning eller vilka för sådant ändamål med särskild lägenhet inkomma till honom, därest de äro avsedda att av honom användas under tillfälligt uppehåll i riket samt tullanstalten icke med hänsyn till deras mängd eller beskaffenhet finner tullfrihet böra medgivas allenast på sätt i 8 § 1 mom. sägs;
- g) bensin, medförd å transportmedel för dess drift, beträffande fartyg dock endast till myckenhet, som tullanstalt provar icke överstiga behovet under resan;
- h) fartygs- och luftfartygsförnödenheter av annat slag än i g) sägs samt fartygsinventarier, därunder inbegripna till fartyg hörande husgerådssaker, för så vitt förnödenheterna eller inventarierna med avseende å beskaffenhet och mängd skäligen kunna anses vara avsedda till begagnande ombord å det transportmedel, vari de införts, och så länge de där kvarbliva;
- i) inventarier, tillhörande förolyckat fartyg; ävensom sjöfynd, till värde ej överstigande tio kronor, då fyndet, enligt vad särskilt är stadgat, av tullanstalt utlämnas till bärgaren;
- k) proviant, medförd å fartyg eller luftfartyg, som kommer från utrikes ort, för så vitt den erfordras ombord till transportmedlets besättning eller passagerare, så länge transportmedlet icke efter avslutad resa avgått i inrikestrafik, ävensom alla sådana till proviant hänförliga varor, med undantag av konserver, dryckes- och tobaksvaror, som medföras å från utrikes ort ankommande, i genomgående järnvägståg insatt restaurangvagn och av

tullanstalten å tullplats, till vilken tåget först ankommer, prövas icke överstiga behovet för passagerares bespising under tågets gång genom Sverige;

l) färdiga hushålls- eller klädespersedlar, införda av utländsk eller sedan minst ett år i utlandet bosatt svensk medborgare, som på grund av giftermål med här i riket bosatt person inflyttar hit, därest persedlarna i anledning av giftermålet erhållits i hemgift eller såsom bröllopsgåva;

m) gamla och brukade husgeråds- eller andra lösörepersedlar, som inkomma för sådan persons räkning, som inflyttar från utlandet eller med bibehållet hemvist i Sverige oavbrutet eller endast med tillfälliga avbrott vistats utomlands en tid av minst ett år, allt dock på villkor, dels att ägaren själv begagnat samt för eget bruk och icke i handelssyfte infört persedlarna, dels ock att tullanstalten prövar dem icke överstiga ägarens behov;

n) varor, som inkomma för att utdelas såsom gåvor till sjömän från främmande land, i den mån motsvarande förmån därstädes tillkommer svenska sjömän;

o) varuprov och mönster, som vid införseln sakna eller hava allenast obetydligt handelsvärde eller vid tulltaxeringen göras oanvändbara såsom handelsvara; ävensom, i den mån Konungen därom förordnar, kataloger, prislister och annat merkantilt tryck rörande varor, som utbjudas till försäljning eller förhyrning från utlandet, eller tjänster rörande transport eller kommersiell försäkring, som erbjudas av en i utlandet etablerad företagare;

p) emballage, vari varor inkomma, därest det icke skall inräknas i varas vikt eller värde, ävensom från svensk frihamn särskilt inkommande emballage, vari varor införts till frihamnen, allt för så vitt *antingen* av emballagets form och utseende eller av eljest förekommande omständigheter framgår, att det utgör blott emballage och icke jämväl en för annat ändamål lika mycket eller mera användbar eller såsom handelsvara uppenbarligen lämpad artikel, *eller ock* emballage av samma slag och myckenhet av varuhavaren utförts vid tidigare tillfällen, dock ej längre än ett år tillbaka, eller är avsett att sedermera av honom utföras; dock skall iakttagas att, därest vid återopad tidigare utförelse av emballage tullrestitution eller befrielse från tull åtnjutits för emballaget eller för därtill använda materialier, restitutions- eller tullbeloppet skall inbetalas till tullverket;

q) av trävirke hopfogade trummor för ventilation i lastrum ävensom bastmattor och annan s. k. garneringsmateriel, uppenbarligen avsedd endast till att skydda gods under transport, då sådana föremål för nu angivna ändamål och icke i handelssyfte medföras å transportmedel, så ock då föremålen särskilt inkomma från svensk frihamn och dit införts under omständigheter, som nyss sagts;

r) emballage, särskilt inkommande, gammalt och begagnat, med undantag av smördittlar, när emballaget inkommer i retur eller är avsett att av varuhavaren återutföras med varor eller då emballage av samma slag och myckenhet vid tidigare tillfälle av varuhavaren utförts eller är avsett att sedermera av honom utföras med varor, skoland i detta hänseende med emballage likställas s. k. garnbommar;

s) inom landet alstrade eller tillverkade ävensom här förut förtullade utländska varor, när de efter utförelse återinföras i oförändrat skick; dock skall härvid iakttagas,

att tullfrihet icke må åtnjutas, med mindre återinförelsen äger rum inom tio år från utförelsen, ägande likväl, där varan nyttjats inom svensk frihamn, generaltullstyrelsen samt eljest, där synnerliga skäl föreligga, Konungen medgiva tullfrihet vid återinförelse efter längre tids förlopp,

att därest varan förut förtullats i svensk frihamn och därefter återutförts till samma frihamn, tullfrihet må åtnjutas allenast för så vitt antingen återutförelsen ägt rum tidigast trettio dagar efter det varan i samband med förtullningen lämnat frihamnens område eller ock av omständigheterna framgår, att återutförelsen icke skett uteslutande eller huvudsakligen i syfte att i frihamnen upplägga varan i avvaktan på förnyad införelse,

att i händelse tullrestitution eller befrielse från tull vid utförelsen åtnjutes för varan eller för därtill använda materialier, restitutions- eller tullbeloppet skall inbetalas till tullverket,

att därest å vara av svensk tillverkning eller å kärl eller omslag, vari den tydligen är avsedd att hållas till salu, förekommer beteckning, som tydligt anger varans svenska tillverkare, tullfrihet må åtnjutas av annan än tillverkaren allenast för så vitt varuhavaren antingen företer förklaring av tillverkaren, att denne icke har något att erinra mot varans tullfria utlämnande, eller annorledes gör antagligt, att från tillverkarens eller hans rättsinnehavares sida något hinder mot utlämnandet icke skäligen kan förutsättas, samt

att vid bedömandet, huruvida varan vid återinförelsen föreligger i oförändrat skick, hänsyn icke skall tagas till bearbetning, som avsett allenast undersökning av materialets frihet eller som eljest icke höjt varans värde för varuhavaren;

t) av främmande statsmyndighet förlånade ordenstecken och dylikt; ävensom utställningsmedaljer eller andra föremål, vilka såsom pris tillerkänts deltagare i allmän tävlan eller äro avsedda att av utländsk person eller sammanslutning uppställas såsom pris vid dylik tävlan här i riket;

u) för samlingar avsedda naturalier samt anatomiska, etnografiska och kulturhistoriska föremål, ej ämnade att återförsäljas; infattade målningar, ritningar eller teckningar, andra bilder, mönster, modeller, gipsavgjutningar samt avbildningar, därest föremålen äro avsedda för offentlig samling eller för undervisningsanstalt eller vetenskaplig institution; handskrifter; ävensom vetenskapliga instrument och apparater i den mån Konungen förordnar därom;

v) livsfrönödenheter, avsedda för och införda samtidigt med från utlandet inkommande djur, i den mån frönödenheterna prövas icke överstiga behovet under transporten till den ort inom riket, dit djuren enligt åtföljande frakthandlingar äro slutligt bestämda;

x) likkistor med lik; urnor med aska av lik; ävensom kransar och blommor, avsedda till minnesgård åt avliden person;

y) framkallad fotografisk film, skioptikonbilder, grammofonskivor samt annan liknande åskådnings- och ljudåtergivningsmateriel med undervisnings-, vetenskaplig eller kulturell karaktär ävensom journalfilm av aktuellt värde, allt i den mån Konungen förordnar därom;

z) tryckalster, härunder inbegripna med bilder försedda reklamskyltar och reklamplakat, ävensom bilder, dioramor, klichéer, skioptikonbilder och, i den mån Konungen därom förordnar, framkallad kinematografisk film, allt dock på villkor, att varorna hava till syfte att göra reklam för resor eller studier i främmande länder eller att sprida kännedom i allmänhet om dessa länder;

å) blanketter till passersedlar, godslistor och dylika handlingar, som äro avsedda att begagnas vid internationell samfärdsel med fordon eller luftfartyg;

ä) kataloger över böcker och publikationer, saluförda av i utlandet etablerade förläggare och bokhandlare, samt över åskådnings- och ljudåtergivningsmateriel, som i y) avses; samt

ö) varor av undervisnings-, vetenskaplig eller kulturell karaktär, tydligen avsedda för hjälp åt blinda och inkommande till institutioner eller organisationer för de blindas välfärd.

6 §.

1. Tullfrihet åtnjutes för varor av nedan angivna slag, då de vid resa annorledes än med järnväg medföras från Norge till Sverige över de delar av gränsen, som äro belägna norr om Mitandersfors i Värmland, nämligen:

bröd, högst 20 kilogram,

fläsk, högst 10 kilogram,

garn, högst 5 kilogram,

kaffe och kaffesurrogat, tillsammans högst 5 kilogram,

malt, högst 40 kilogram,
maldrycker, högst 10 liter,
risgryn, högst 5 kilogram,
socker och sirap, tillsammans högst 10 kilogram,
spannmål, omalen, högst 150 kilogram,
spannmål, malen, högst 100 kilogram,
vävnader, högst 15 meter, dock icke utöver ett värde av 40 kronor, samt
andra tullbelagda varor — dock icke spelkort, rusdrycker eller färdiga tobaksvaror och
cigarrettpapper — till ett sammanlagt värde av högst 30 kronor.

Sker resan över någon av nedan angivna delar av gränsen, skall den sålunda medgivna
tullfriheten i fråga om följande varuslag omfatta

a) vid resa över gränsen mot Härjedalen eller mot Hotagens och Frostvikens socknar
i Jämtland eller mot Västerbottens län:

socker och sirap, tillsammans högst 20 kilogram,
spannmål, omalen och malen, tillsammans högst 600 kilogram, samt

b) vid resa över gränsen mot Arjeplogs eller Karesuando socknar i Norrbottens län:

socker och sirap, tillsammans högst 50 kilogram,
spannmål, omalen och malen, tillsammans högst 600 kilogram,

andra tullbelagda varor — dock icke spelkort, rusdrycker eller färdiga tobaksvaror och
cigarrettpapper — till ett sammanlagt värde av högst 50 kronor.

Medföres vara i större myckenhet än ovan sägs, skall tull erläggas för hela den av varan
införda myckenheten.

Tullfrihet enligt detta moment gäller icke för varor, som i handelssyfte införes vare sig
för att i vanlig ordning försäljas eller för att utlämnas såsom ersättning för verkställt
arbete, ej heller för varor, som införes av handlande eller för handlandes räkning, såvitt
de äro av de slag, med vilka han idkar handel; dock äger för särskilda fall generaltull-
styrelsen härifrån medgiva undantag och därvid beträffande i handelssyfte införda varor
jämväl tillåta tullfri införsel av större myckenhet än ovan angivits.

2. Den som äger eller brukar fastigheter på ömse sidor om gränsen mellan Sverige och
Norge må, därest kortaste avståndet mellan fastigheterna ej överstiger 20 kilometer,
över gränsen tullfritt införa utsäde, kreatur och redskap, som erfordras för den i Sverige
belägna fastighetens skötsel.

3. Varor, som av gränsbefolkningen för hushållsbehov föras från Sverige till Finland
eller Norge eller från Finland eller Norge till närbelägen ort i Sverige för att förädlas
genom blekning, färgning, garvning, malning, spinning, vävning eller annan dylik bear-
betning eller för reparation och som efter förädlingen eller reparationen återutföres till
ursprungslandet, äro vid införseln till Sverige fria från tull.

7 §.

Tullfrihet under viss tid åtnjutes för:

a) transportmedel, som begagnas för införsel till eller är avsett för utförsel från riket
av varor eller personer, ävensom till reparation av sådant transportmedel avsedda, särskilt
inkommande lösa delar; och skall i fråga om luftfartyg ankomma på prövning av Ko-
nungen i varje särskilt fall, huruvida tullfriheten må åtnjutas, även om luftfartyget tillika
begagnas för befordran av gods eller personer i egentlig inrikestrafik;

b) transportmedel, som medföres av resande, vilken endast tillfälligtvis skall vistas
inom riket, därest transportmedlet är avsett att återutföres sist inom ett år, ävensom
till reparation av sådant transportmedel avsedda, särskilt inkommande lösa delar;

c) dragare och fordon, som av gränsbefolkningen föras från Finland eller Norge till
närbelägen ort i Sverige för att under kortare tid där användas till timmerforsling, jord-
bruksarbete eller annat dylikt ändamål; samt

d) kreatur, vilka införas från Finland eller Norge för att under kortare tid å närbelägen ort i Sverige gå i bet.

Angående den tid och de villkor, under vilka tullfrihet, som i a) och b) sägs, må åtnjutas, förordnar Konungen. I övrigt må tullfrihet enligt denna paragraf icke åtnjutas för längre tid än tre månader efter införseln, dock må för särskilt fall medgivnas utsträckning av sistnämnda tid intill ett år.

8 §.

1. Tullfrihet under viss tid må på särskild framställning medgivnas för:

a) varor, som inkomma:

för att repareras eller kompletteras inom landet och som äro avsedda att därefter återutföras;

för att komplettera vara, som är avsedd att utföras ur riket;

för att förevisas såsom prov eller mönster eller såsom utställningsföremål och därefter återutföras och vilka sålunda icke äro att anse såsom i försäljningssyfte införda;

för att användas såsom modeller eller mätverktyg eller för annat dylikt ändamål vid tillverkning av exportvara och som äro avsedda att därefter återutföras;

för att användas vid anordnade tävlingar, idrottsfester eller under andra liknande förhållanden, vid tillfälliga föreläsningar eller tillfälliga teater- eller cirkusföreställningar och därefter återutföras;

för att avprovvas och eventuellt återutföras; dock endast då fråga är antingen om enstaka föremål eller om varor, som icke skäligen kunna antagas vara införda i försäljningssyfte; eller

för att användas vid avprovning av vara, som är avsedd att utföras;

b) med varor inkommande emballage, som icke skall inräknas i varornas vikt eller värde och som är avsett att återutföras, ävensom för återutförelse avsedda järncylindrar, vilka inkomma med förtätade gaser och för vilka särskild tull skall utgå;

c) särskilt inkommande emballage, avsett att återutföras med varor, dock med undantag av begagnade smödröttlar;

d) instrument, redskap, verktyg och andra dylika föremål, vilka införas under sådana omständigheter, som i 5 § f) avses, men för vilka tullfrihet enligt nämnda författningsrum icke medgives;

e) radiomottagningsapparat, vilken medföres av resande, som endast tillfälligtvis skall vistas inom riket, men för vilken tullfrihet enligt 5 § e) icke medgives;

f) sto, som införes för att betäckas och därefter återutföras; samt

g) positiv fotografisk film, utvisande importvaras beskaffenhet eller arbetssätt och avsedd att återutföras, dock endast i den mån Konungen därom förordnar.

Tullfrihet enligt detta moment må icke medgivnas för längre tid än ett år från införseln, dock må tiden utsträckas till högst två år, då tullfrihet medgives för varor, som inkomma för att användas antingen såsom modeller eller mätverktyg eller för annat dylikt ändamål vid tillverkning av exportvara eller ock vid avprovning av vara, som är avsedd att utföras.

2. Tullfrihet under viss tid må på särskild framställning medgivnas för maskiner, redskap, verktyg och andra föremål, som införas för användning vid järnvägs- eller hamnbyggnad, kanaliseringsarbete, elektrisk anläggning för allmänt behov eller annat allmännyttigt företag och som därefter skola ur riket återutföras, ävensom för lokomotiv och järnvägsvagnar, som av järnvägsförvaltning förhyras från utlandet.

3. Utöver vad i 1 mom. sagts äger Konungen, under förutsättning av ömsesidighet, medgiva tullfrihet för varor i överensstämmelse med artikel 18 i konventionen den 22 november 1928 angående internationella utställningar.

9 §.

För varor, som utföras för att i utlandet undergå reparation eller sådan bearbetning, som icke väsentligen förändrar deras karaktär, ävensom för inom landet tillverkat eller här förut förtullat transportmedel, som i trafik avgått till utlandet och där reparerats, må återinförelse inom högst ett år efter utförelsen eller avgången medgivas mot tull, motsvarande femton procent av reparations- eller bearbetningskostnaden. I avseende å fastställande vid tulltaxeringen av sådan kostnad skola bestämmelserna i 4 § i tillämpliga delar lända till efterrättelse.

Är vara i följd av bearbetning hänförlig till tulltaxenummer med högre tullsats än den förut tillämpliga, skall i stället skillnadstull erläggas. Har reparation av transportmedel nödvändiggjorts av skada, som uppkommit efter avgången till utlandet, eller haft till syfte att genom avhjälpande av mindre bristfällighet sätta transportmedlet i transportdugligt skick, må vid återinförelsen tull ej beräknas för reparationen.

10 §.

För inkommen vara, som under transporten till införelorten genom tillfällighet lidit skada, må, där tullen i taxan är bestämd annorledes än efter varuvärdet, nedsättning i tullen medgivas med belopp, som svarar mot den av skadan förorsakade minskningen i varans värde.

Varuhavare, som påkallar dylik nedsättning, har att därom göra skriftlig anmälan hos tullanstalten samt att inom honom av tullanstalten förelagd tid förebbringa utredning om skadans uppkomst. Tullanstalten har därefter att, sedan genom dess försorg undersökning blivit, enligt vad i 4 § för där avsett fall föreskrives, verkställd för utrönande av varans värde såväl i oskadat som i dess skadade skick, låta försälja varan såsom oförtullad ävensom fördela inflytande försäljningsbelopp, allt i den ordning, som härutinnan är stadgad beträffande inkommen vara i allmänhet, som försäljes genom tullanstalts försorg.

Vid förtullning av den försålda varan skall dess värde beräknas lika med försäljningsbeloppet, eller, om detta understiger varans vid undersökningen åsatta värde i skadat skick, lika med sistnämnda värde.

Konungen äger förordna om och i vilken mån tullen må nedsättas för haverigods eller sjöfynd.

11 §.

De särskilda föreskrifter, som erfordras för tillämpning av denna förordning med tillhörande tulltaxa och taratariff eller till förekommande av missbruk av medgiven tullfrihet eller annan förmån, meddelas av Konungen.

Där sådant finnes av behovet påkallat, äger Konungen jämväl att med avseende å fartyg eller luftfartyg, som samtidigt går i inrikes- och utrikestrafik, utfärda särskilda föreskrifter till inskränkning av den under 5 § k) medgivna tullfrihet för proviant.

12 §.

Om restitution av tull och vad därmed äger samband är särskilt stadgat.

Översikt över sambandet i stort mellan paragraferna i nuvarande tulltaxeförordning och i kommitténs förslag

Nuvarande tulltaxeförordning	Kommitténs förslag till tulltaxeförordning
1 §	1 §
2 §	— ¹
3 §	2 §
4 §	3 §
5 § a)	8 § 1 mom.
5 § b), c)	8 § 2 mom.
5 § d), e)	8 § 4 mom.
5 § f)	8 § 5 mom.
5 § g), h)	8 § 6 mom.
5 § i)	8 § 9 mom.
5 § k)	8 § 7 mom.
5 § l), m)	8 § 11 mom.
5 § n)	8 § 12 mom.
5 § o)	8 § 13 mom.
5 § p), q), r)	4 §
5 § s)	6 § 1 mom.
5 § t)	8 § 12 mom.
5 § u)	8 § 12 mom., 8 § 15 mom.
5 § v)	8 § 8 mom.
5 § x)	8 § 10 mom.
5 § y)	8 § 15 mom.
5 § z)	8 § 15 mom., 8 § 16 mom.
5 § å), ä)	— ²
5 § ö)	8 § 15 mom.
6 §	9 §
7 § a), b)	10 §
7 § c)	9 §
7 § d)	— ²
8 § 1 mom. a)	11 § 1 mom.
8 § 1 mom. b), c)	4 §
8 § 1 mom. d)	11 § 1 mom.
8 § 1 mom. e)	8 § 4 mom.
8 § 1 mom. f)	— ²
8 § 1 mom. g)	8 § 13 mom.
8 § 2 mom.	11 § 2 mom.
8 § 3 mom.	11 § 3 mom.
9 §	6 §
10 §	7 §
11 §	12 §
12 §	13 §

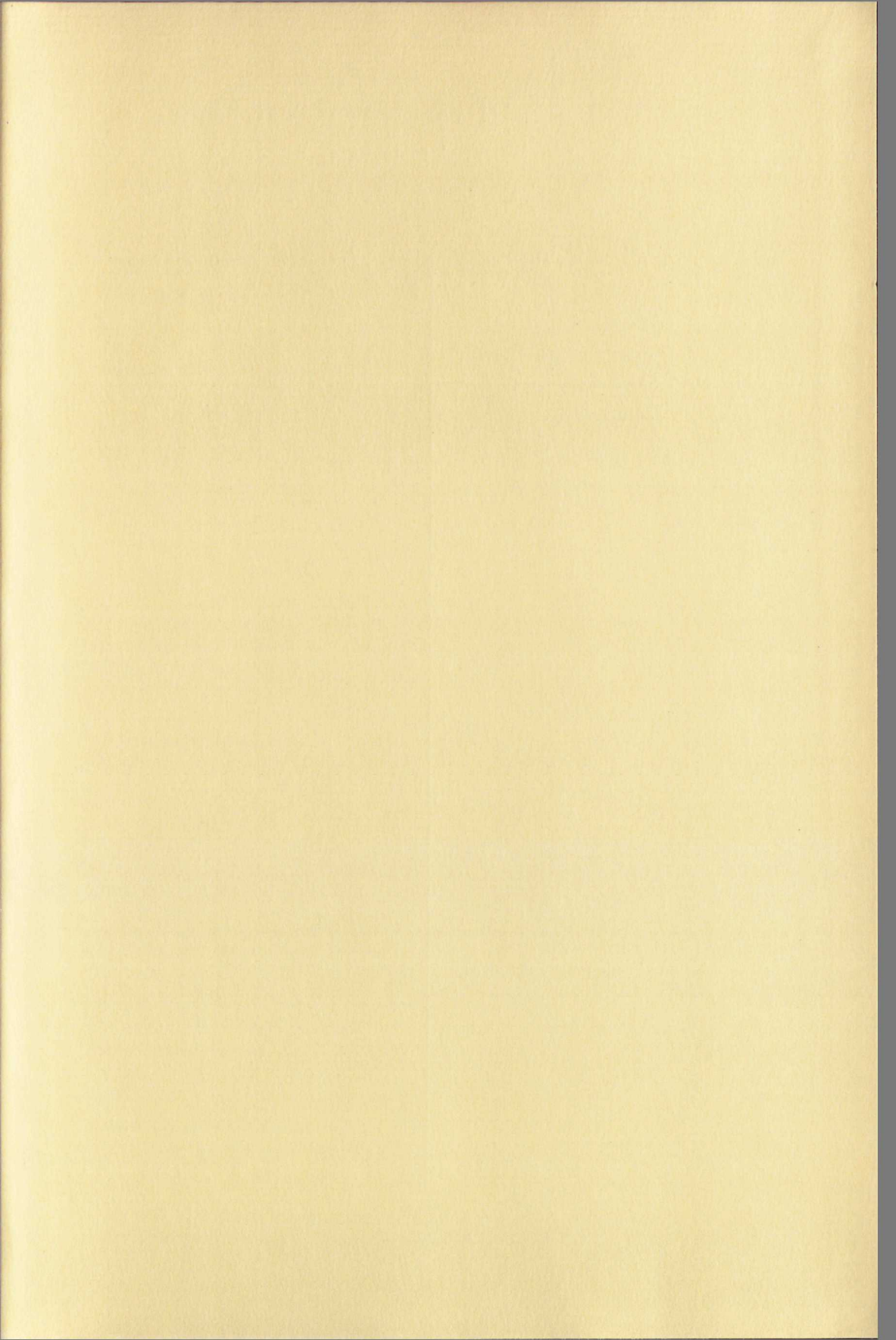
¹ Jfr sid. 8 i betänkandet.

² Tullfrihet enligt kommitténs förslag till tulltaxa.

Kungliga Bibliotekets förhandskatalog över tryckta skrifter
 utgivna av Kungliga Vetenskaps- och Konsthögskolan

Titel	År	Antal	Volym	Övrigt
1	17	1		
2	18	2		
3	19	3		
4	20	4		
5	21	5	a)	
6	22	6	b), c)	
7	23	7	d), e)	
8	24	8	f)	
9	25	9	g), h)	
10	26	10	i)	
11	27	11	j), k)	
12	28	12	l), m)	
13	29	13	n)	
14	30	14	o), p)	
15	31	15	q), r)	
16	32	16	s), t)	
17	33	17	u), v)	
18	34	18	w), x)	
19	35	19	y), z)	
20	36	20	aa), ab)	
21	37	21	ac), ad)	
22	38	22	ae), af)	
23	39	23	ag), ah)	
24	40	24	ai), aj)	
25	41	25	ak), al)	
26	42	26	am), an)	
27	43	27	ao), ap)	
28	44	28	aq), ar)	
29	45	29	as), at)	
30	46	30	au), av)	
31	47	31	aw), ax)	
32	48	32	ay), az)	
33	49	33	ba), bb)	
34	50	34	bc), bd)	
35	51	35	be), bf)	
36	52	36	bg), bh)	
37	53	37	bi), bj)	
38	54	38	bk), bl)	
39	55	39	bm), bn)	
40	56	40	bo), bp)	
41	57	41	bq), br)	
42	58	42	bs), bt)	
43	59	43	bu), bv)	
44	60	44	bw), bx)	
45	61	45	by), bz)	
46	62	46	ca), cb)	
47	63	47	cc), cd)	
48	64	48	ce), cf)	
49	65	49	cg), ch)	
50	66	50	ci), cj)	
51	67	51	ck), cl)	
52	68	52	cm), cn)	
53	69	53	co), cp)	
54	70	54	cq), cr)	
55	71	55	cs), ct)	
56	72	56	cu), cv)	
57	73	57	cw), cx)	
58	74	58	cy), cz)	
59	75	59	da), db)	
60	76	60	dc), dd)	
61	77	61	de), df)	
62	78	62	dg), dh)	
63	79	63	di), dj)	
64	80	64	dk), dl)	
65	81	65	dm), dn)	
66	82	66	do), dp)	
67	83	67	dq), dr)	
68	84	68	ds), dt)	
69	85	69	du), dv)	
70	86	70	dw), dx)	
71	87	71	dy), dz)	
72	88	72	ea), eb)	
73	89	73	ec), ed)	
74	90	74	ee), ef)	
75	91	75	eg), eh)	
76	92	76	ei), ej)	
77	93	77	ek), el)	
78	94	78	em), en)	
79	95	79	eo), ep)	
80	96	80	eq), er)	
81	97	81	es), et)	
82	98	82	eu), ev)	
83	99	83	ew), ex)	
84	100	84	ey), ez)	
85	101	85	fa), fb)	
86	102	86	fc), fd)	
87	103	87	fe), ff)	
88	104	88	fg), fh)	
89	105	89	fi), fj)	
90	106	90	fk), fl)	
91	107	91	fm), fn)	
92	108	92	fo), fp)	
93	109	93	fq), fr)	
94	110	94	fs), ft)	
95	111	95	fu), fv)	
96	112	96	fw), fx)	
97	113	97	fy), fz)	
98	114	98	ga), gb)	
99	115	99	gc), gd)	
100	116	100	ge), gf)	

KUNGL. BIBL.
 24 JAN 1957
 STOCKHOLM

Statens offentliga utredningar 1956

Systematisk förteckning

(Siffrorna inom klammer beteckna utredningarnas nummer i den kronologiska förteckningen.)

Allmän lagstiftning. Rättskipning. Fångvård.

Upphovsmannarätt till litterära och konstnärliga verk. [25]
Rådhusrätts sammansättning i brottmål. [28]
Domartjänster i häradsrätt och hovrätt. [52]
Skyddslag. Strafflagberedningens slutbetänkande. [55]

Statsförfattning. Allmän statsförvaltning.

Upplysningsverksamhet vid folkomröstningar. [35]

Kommunalförvaltning.

Städernas donationsjord. [7]
Kommunalförbund och indelningsändringar. [19]

Statens och kommunernas finansväsen.

Förenklad statsbidragsgivning. [8]
Tulltaxa. Förslag av 1952 års tulltaxekommitté. 1. Allmänna synpunkter. [14] 2. Detaljmotivering. [15] 3. Taxan. [16]
4. Tulltaxeförordning. [60]
Vissa ändringar i nöjesbeskattningen m. m. [23]
Nya kommunala orsavsdrag. [44]
Undersökning av taxeringsutfallet. [57]

Politi.

Tillsynen å djurskyddslagens efterlevnad. [49]
1951 års oljeutredning. Brandfarliga varor. Del 1. [50] Del 2. Bilagor. [51]

Nationalekonomi och socialpolitik.

Aldringvård. [1]
Statliga företagsformer. 1. Statsägda aktiebolag i Sverige. [6]
2. Statsägda företag i utlandet. [24] 3. Statens reproduktionsanstalt. [59]
Pennyvärdeundersökningen. 3. Investeringsverksamhet och sparande. Balansproblem på lång och kort sikt. [10]
Utredningen om kortare arbetstid. [20] Bilagor. [21]
Remissyttranden. [31]
Hemmen och samhällsplaneringen. [32]
Statens byggnadsbesparingsutrednings betänkande. 1. Offentliga byggnader. Översikt och byggnadsbehov. [39]
Riktlinjer för bostadspolitiken. [40]
Zigenarfrågan. [43]
Bränsleutredningen 1951. 1. Bränsleförsörjningen i atomåldern. Förutsättningar, slutledningar, rekommendationer och förslag. [46] 2. Grundläggande studier av energiförsörjningens förutsättningar inom viktiga områden. [58]
Stöd åt ofullständiga familjer. [47]
Statsbudgetens verkningar på konjunkturutvecklingen. [48]
Balanserad expansion. [53]
Ekonomiska villkor för rusdrycksutskänknigen. [56]

Hälsa- och sjukvård.

Betänkande med förslag till sjukhuslag m. m. [27]
Lag om rätt att utöva läkekonsten. [29]
Kliniska utbildningsplatser för blivande läkare. [34]
Alkoholblodprovet. [37]
Strålskydd. [38]

Allmänt näringsväsen.

Frågan om fortsatt samarbete mellan staten och TGO i LKAB. [9]

Fast egendom. Jordbruk med binäringar.

Fiskhandeln i Sverige. [2]
Statens stöd åt växtförädlingen m. m. [4]
Fiskeområde. [17]

Vattenväsen. Skogsbruk. Bergsbruk.

Skogsindustrins utbyggnad. [33]
Skogsbrukets arbetsmarknad. [36]

Industri.

Atomenergien. [11]

Handel och sjöfart.

Kommunikationsväsen.

Standardtariffer för detaljdistribution av elektrisk kraft. [5]
Statens Järnvägars taxor. [54]

Bank-, kredit- och penningväsen.

Försäkringsväsen.

Kyrkoväsen. Undervisningsväsen. Andlig odling i övrigt.

Restaurering av Uppsala domkyrka. [3]
Bihang till kyrkohandboken. [12]
Konstbildning i Sverige. [13]
Seminarieorganisationen. 1. [18]
Alternativt aftonsångsritual. [22]
Byggnadsminnen. [26]
Prästvalsag. [30]
Staten och de politiska ungdomsorganisationerna. [42]

Försvarsväsen.

Utrikes ärenden. Internationell rätt.

Översyn av Förenata Nationernas stadga. [44]
Nordiska parlamentariska kommittén. 12. Slutbetänkande. [45]